

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 16 16-31 MART 1998 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

Taksim'de kararlılık, direniş ve zafer!

✓ 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, özüne uygun olarak kutlamak amacıyla 21 yıl aradan sonra 8 Mart, Pazar günü Taksim Meydanı'na giren devrimciler ve emekçilere polizmüdahale etti. Aldığı yenginin acizliğiyle cop ve gaz bombalarıyla saldıran polis; kadın, erkek, çocuk demeden vahşi bir şekilde kitleye saldırırken onlarca kişi yaralandı ve gözaltına alındı.

✓ Aralarında muhabirimiz Ülkede Gündem Gazetesimuhabirininin de bulunduğu 7 kişi keyfi gerekçelerle tutuklandı.

● Sayfa 5-6'

Kamu emekçilerinden hükümete yanıt:

"SAHTE YASANIZI ALIP BAŞINIZA ÇALIN"

**KORKULAR
ONLARIN,
YARINLAR
BİZİMDİR**

● Sayfa 10'da

DEVİRİMCİ İNSAN SÜREKLİ KENDİNİ AŞAN İNSANDIR

"En kötü şey insanların hazır formüller ve hazır çözümlerle düşünmeleridir" der Stalin. Devrimci insan kendini sürekli aşan, sürekli yenileyen insan olmak zorundadır. Komünist insan, çağımızın en iyi insanıdır. Felsefesiyle zaman ve mekânlara hükmeden, hayatın sırlarına yürümeyi ve hayali değişimi bir tutku haline getiren insandır. Önce dinleyip sonra konuşmak, düşünmek, sıkı çalışıp sadece yaşamak gibi özellikler onun doğal davranışlarıdır.

Komünist insan her şeyden önce "komünizm" davasına bağlıdır. İnsanlık için sınıfsız, sömürsüz bir dünya yaratmak onun asıl sevdası, asıl tutkusudur. Bununla birlikte hayata en bağlı insandır. O ölüm süzülge aşığıdır. Yaşamının ve sevmenin ustasıdır.

Devrime köşkün bir insan, tutkun bir insan haline gelebilir. Tembel ve avare bir insan, çalışkan bir insan haline gelebilir. İnsanları eğitmek, tedavi etmek için eleştiri ve önerileri doğru zamanda, doğru yerde yapmak gerekir.

Komünist insan olma noktasında yeni insanın taşıyacağı bazı özellikleri vardır. Bunlar: sevgi, dürüstlük, yüreklik, yoldaşlık bağı, üretme, üreticilik, devrimin -akabinde halkın ihtiyaçlarına sunma, sanı olarakta emek sevgisidir.

Bir komünistin yaşamı nasıl olmalıdır? diye bir soru gelebilir aklı. Devrimci yaşam; kendini halka adanmış, halkın şu andaki ve gelecekteki çıkarları için mücadele eden, hakları, eşitlikten, doğrudan yana olan ve bu doğrultuda kendini şekillendiren kişilerin yaşamıdır. Bu kimi zaman bir okul, bir fabrika, bir zindan ya da sığınan kuşanıldığı bir dağ zirvesi de olabilir. Bu yaşam süreci içerisinde kişilerin burjuva yanlarından uzaklaşmaları ve her şeyleriyle emek birer kişilik sahibi olmaları gerekmektedir.

Örnek kişilik: planlı programlı hareket eden, disiplinli, düzenli, sorumluluk sahibi, çevre ile ilişkilerinde aktif ve geliştirici, baş zamanlarını en iyi şekilde değerlendiren, bulunduğu alanda başanlı (işyeri, okul, mahalle, organ), bilgi sahibi, becerikli, temliğe özen gösteren, paylaşıma dikkat eden, alledeki yaşamından arkadaşlık ilişkilerine, dinlediği müziğe kadar kendini toplumdaki yaz ve burjuva özelliklerden arındırmış bir kişilik olarak değerlendirilebilir.

Örnek bir komünistin yaşamında disiplin neden bu kadar büyük bir öneme sahiptir? Disiplin ancak gerekliliğin, yararlılığın, zorunluluğun sınıfsal öneminin anlaşılması halinde bir anlam ifade eder. Yaşamı disipline etmenin kişinin kendini yetkinleştirmesinde ve emeğin daha verimli hale gelmesinde sonsuz yararı vardır. Disiplinli bir yaşam insana güven verir, fazla yıpranmasına engel olur. Ayrıca disiplin devrimci komünist örgütlenmenin de en temel ilkelerinden biridir. Tabii bu burjuva disiplini gibi algılanmamalıdır. Buradaki disiplin esasta gönüllülüğe dayanmaktadır. Kişi, uyduğu ve uyguladığı şeylerin doğruluğuna, onun gerekli

liğine inanmalıdır. Zaten kişi toplumu değişiminin örgütlü mücadele ile mümkün olacağını kavrayarak örgütün program ve amaçlarını benimseyerek ve bu süreci yaşayarak örgütlülüğe girer. Bu süreç içerisinde aktif rol oynayabilmesinin koşullarından biri de planlı-programlı olmaktır. Birey içinde bulunduğu süreci iyice kavramalı, olaylara müdahale etme konusunda vakti iyi değerlendirebilmelidir.

"Bütün gün koşturuyorum, kendime hiç vakit bulamıyorum" ya da "kitap, dergi okumaya zamanım yok" yaklaşımları doğru değildir. Çünkü insanlar ancak önerilerine çizebilecekleri sorunları koyarlar. Yaşamalarını programsız bir biçimde sürdürmeye kalkarlarsa hem vakit boşa geçirmiş olur, hem de o vakit içerisinde plansızca harcanan emek boşa gider. Bu da gereksiz bir vakit ve emek kaybıdır. Ki buna Türkiye devrimi açısından bakıldığında hakkımızın olmadığını görürüz. Çünkü her dakikanın devrim için bir öneminin olmasının yanında her çabanın da önemi büyüktür.

Bunun olabilmesi için, içimizde o devrimci dönüşümü olması yani devrim için sorumluluk bilincinin gelişmesi gerekir. Sorumluluk, yaşananları beyründe, yöreğinde hissetme, olumsuzluklardan rahatsız olma ve kendine hesaplama, kendini aşma demektir. Sorumluluk duygusu bencillik karşı açılmış bir bayrak demektir. Sağlıklı otumuş bir kişiliğin temel taşıdır. Sorumluluk ve disiplin kavramı olması gereken en temel iki olgudur. Bu Proletarya Partisi içinde yer alanlar için çok daha fazla önemlidir. Proletarya Partisi'nin olmazsa olmaz kuralıdır. Sorumluluk bir yaşam biçimi olmak zorundadır. Bazen uygulayıp bazen uygulamamak istikrarlılık yaratır, sınıf mücadelesine büyük zararlar verir.

Attığımız her adımın, koyduğumuz her tavırın, sarfettiğimiz her cümlemin sorumluluğunun bilincinde olmalıyız. Kişi sorumluluk noktasına geldiği an bataklığa batmış demektir. Hatta kendi batmakla kalmaz ilişkide olduğu herkes de aynı bataklığa çekmeye çalışır. Bu durumda yapılacak en doğru şey kongren olmaya başlamış olan uzvu kesip atmak. Küçük parçanın büyük parçaya zarar vermesi böylece önlenmiş olur. Devrime karşı sorumluluk; ona inanmak ve ona katılmakla yerine getirilebilir. Proletarya Partisi'ne karşı sorumluluk; onun çizgisine inanmak ve onu yaşama geçirmekle mümkündür.

Devrimci bir insanın günlük olaylara yaklaşımındaki tavırda yine örnek bir insana, bir öncüye yakışır düzeyde olmak zorundadır. Yaşamına ve mücadelesine yön verebilmesi için dumadan, bıkmandan araştırmalı ve bilgi edinme süreci içerisinde girmelidir. Günlük olayları, gelişen dünya ve ülke sürecini takip etmeli ve çözümler üretmek için edindiği bilgileri kullanmalıdır. Kişisel tek yanlı kalıplaşmış bilgileri edinmekle kendini geliştirici her türlü yayını, kitabı, gazeteyi okumalı ve bir şeyler öğrenmeye çalışmalıdır. Bilgili olmak sorunlara doğru çözümler bul-

mak demektir. Öğrenme ve bilgimizi geliştirme çabamız sosyal pratiğimize yön verecek şekilde olmalıdır.

Kadro eksikliğinin üstesinden gelmek, başanlı biçimde ve tekniği ilerletip yürütebilecek yeterli kadrolar sağlamak istiyorsak her şeyden önce insanlara değer vermeyi, kadrolara değer vermeyi, or tak devamına yararlı olabilecek her bireye değer vermeyi öğrenmemiz gerekir.

Kadroları Partinin altın hazineleri olarak kabul etmeli ve onlara değer verip saygı duymalıyız. Kadroları tanımak, kişisel erdem ve eksikliklerini dikkatle incelemeli ve belli bir kadronun yeteneğinin en iyi hangi görevde gelişeceğini bilmeliyiz. Kadroları dikkatlice yetiştirmeli, her umut veren bireyin ilerlemesi için yardım etmeli, bu tür bireylerle sabırla "uğraşma"da zamanı esirgememeli ve gelişmelerini hızlandırmalıyız. Kadroların eski görevlerinde tembelleşip yıpranmalarına izin vermemek için yeni ve genç kadroları zamanında terti ettirmeliyiz. Bireyleri görevlere öyle bir biçimde atamalıyız ki kendilerini tam yerinde hissedebilsinler, orlak devamına kişisel yeteneklerinin azamisi ile yardım edebilsinler ve kadroları atama çalışmalarının genel eğilimi bu kadroları atamanın amacı olan siyasal çizginin yürütülmesinin gereklerini tamamen karşılayabilsinler.

"Siyasal bir partinin kendi yanlışlarına karşı tutumu, partinin ciddiyetinin ve kendi sınıfına ve çalışan halk yığınlarına karşı yükümlülüğünü pratikte yerine getirmesinin en önemli ve en kesin ölçülerinden biridir. Açıkça yanlışını kabul etmek, nedenlerini açıklamak, bu yanlış doğuran durumu tahlil etmek ve yanlış dikkatle düzeltme yollarını tartışmak -işte bu ciddi bir partinin işaretidir- partinin, yükümlülüklerini yerine getirmesidir. Bu, sınıf ve sonrada yığınları eğitmek ve öğretmektir" diyor Lenin.

Bunun yöntemlerinden en güçlü olanı eleştiri-özeleştiri silahıdır. Bu silahı iyi kullanmak gerekiyor. Eleştiri kitleleri eğitmek için doğru bir biçimde kullanılsa etkili olup amacına ulaşır. Yer ve zamanı iyi ayarlanmamış bir eleştiri hedeflin-

den şaşacağı gibi, farkı akıllara da hitmet etme noktasına ulaşabilir. Ayrıca eleştiri muhatabına yapılırsa iyi bir sonuç verir. Bunun dışında ilgilil-alakasız olmayan insanlara bu eleştiriler yapılırsa bunun adı dedikoduculuk olur ki, Proletarya Partisi'nde dedikodulara ve dedikodulara yer yoktur. Bu anlamda bu silahlı iyi kavramalı ve hedefe nişan almalıyız. Eleştiriye tahammülü olmak, eleştiriden öğrenebilmek siyasal ve kişisel derinliğin, olgunluğun göstergesidir. Gelişmeye ve ilerlemeye açıklığın, öğrenme kapasitesinin işaretidir. Dünyaya ve gelişmelere önyargısız yaklaşabilmenin, basmakalıp lafazanlıktan kurtulabilmenin, olup biteni tanıyabilmenin gücüdür.

Özeleştirel olma dürüstlüğü, sağlamlığın ve cesaretili oluşun yaklaşımdır. Kendine ve kitlelere açıklığın, dönüşüme hazır oluşun, doğruyu yakalayabilmenin duruşudur. Eleştiri ve özeleştiri bu şekilde uyumlu bir bütünlük kazandığı kişilikler yada yapılar gelişme ve ileriye öncülük edebilme noktasına gelecektir.

Güçlü bir komünist olabilmek için her şeyden önce sağlam bir komünist dünyaya görüşüne sahip olmak gerekir. Yanılmaz havalarına girerek kendisini dünyanın merkezine koyan ve kendi düşünceleri dışındakileri dinlemeyen değil, bizzat bunları olarak doğruları kavrayıp, yanlışları mahkum eden olmalıdır. İşkencehaneleri ve mahkemeleri birer devrim kürsüsü haline getirmeli, hakim sınıflara karşı kinle dananmış, inançlı, bilinçli ve militan ruha sahip olmalıdır. İnsanlara karşı hoşgörülü, fedakar, kazanıcı olabilmelidir. "Hiç bir şey zor değildir, yeter ki durukları fethetme cesaretili olsun" der Mao.

Proletarya Partisi zaafılarından, hatalarından arınmış, MLM biliminin ışığında bilinçli kuşanmış birey ve kadroların oruzlarında devrime varacaktır. Ve kazanılan biz olacağız. Bu, tarihin bize biçtiği bir misyondur. Çünkü biz halkız. Ve kazanan, ezilen halkların bağrında boyveren devrimlerin şanlı yolunu aydınlatan Proletarya Partisi olacaktır.

Bir TKP(ML) Dava Tutsağı

Ömrüniye Esir Kampı

Sandımın onlar unutulduklar
her gecenin sabahında onlar var
sandımın onlar yitip gittiler
her gecenin sabahında onlar var

ÇIKTI

İRTİBAT:

Halkın Günlüğü Merkez Bürosu Ve
Temsilcileri
Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi

28 Şubat'tan bugüne

devlet kendini yeniden yapılandırabildi mi?

Karşı-devrimci güçler 28 Şubat'ın yıldönümünde; proletarya, ezilen Kürt ulusu ve emekçi halklarımıza her cepheden azgın saldırılar gerçekleştirerek kararlılıklarını göstermeye çalıştılar. Hakim sınıflar, karşı-devrimci şiddeti esasta devrimci güçlere yöneltirken; iktidardaki klik, aralarındaki rant kavgasının sonucu olarak ortaya çıkan çelişkileri kendi lehine çözmek için siyasi kararlarla, "barışçıl" yöntemlerle sonuca girmeye, sistemi yıpranmış, dağınık, güvensiz olmaktan çıkarmaya çalışıyor.

Hakim sınıflar açısından 28 Şubat kararlarının; yeni Milli Askeri Stratejik Konsepti ve Milli Siyaset Belgesi'nde ongunulmuş öncelikli hedeflere ilişkin belirlemelerin pratiğe geçirilmesi; ya sistemin mevcut durumuyla devam ettirilmesi ya da merkezi yapının giderek dağılması olasılıklarını barındırıyor. Bu ikincisi, iç savaşın derinleşerek Kolombiya örneğine evrilmesi anlamına gelir. Türkiye'nin mevcut siyasal, ekonomik, toplumsal yapısı birer bir Kolombiya örneği ile benzeşmese de, özellikle gelişen gerilla savaşının sonucu olarak, iç savaşın derinleşmesiyle hakim sınıflar cephesinde parçalanmaların, kopuşun artması ve her klingen kendi bünyesinde örgütlenerek ayrı birer güç olarak bir yandan sistemi yıpratmak için devrimci güçlere karşı savaşırken, diğer taraftan yerel anlamda "bağımsız" iktidarlaştırmaları durumuna yol açacaktır. Bu durum devrimci cephe açısından ise kurtarılmış alanların oluşturulmasına mevcut olandan daha büyük avantajlar ve daha fazla olanak sunacaktır. İç savaş kaçınılmaz olarak bu süreci kendi içerisinde yaşayacaktır.

Yaşadığımız süreçte, devrimci yönelim hedeflerinden sapmaz, saptırılmazsa, sınıfsal ve ulusal gerilla savaşı derinleştirilerek yaygınlaştırılırsa gerillanın bazı alanlarda iktidarlaştıması yaşanacaktır. Bunun objektif koşulları her zamankinden daha fazla vardır. Ancak böyle bir belirleme yaparken, bu durumun bugünden yarına olacağını söylemiyoruz. Sadece sürecin evrileceği noktaya, bu noktanın bir adım daha berraklaşmasına işaret ediyoruz. Buradan hareketle, hakim sınıfların 28 Şubat'la birlikte girmiş olduğu yönelimin nedenlerini bir kez daha açığa çıkarmaya çalışıyoruz.

28 Şubat'la birlikte oluşan durum bir sonuçtur. Hiç kuşkusuz karşı-devrimci gücü yeni değişikliklere, yönelimlere iten en temel etmen, devrimci gerilla savaşıdır. Özellikle '90'lı yıllarla birlikte gerillanın halkla kaynaşması, ulusal hareketin içerisine girdiği devrimci yönelim sonucu Kürt halkında ulusal bilincin zaha kalkıp serhıldanması,

gazeteciler öldürüldü ya da zindanlara dolduruldu. Daha saymadığımız sınırsız zorbalığın, zulmün bir tek amacı vardı: **Gerilla savaşını bitirmek.** Bunun için yapılmayacak hiçbir şey, uygulanmayacak hiçbir yöntem olmazdı. Öyleki MOSSAD'dan Parsadan'a birçok yere örtülü bütçeden milyonlarca dolar para kaptırıldı. Süreç ilerledi ancak karşı-devrimci cephe istediği amaca bir türlü ulaşamadı. Gerillayı bitirmek şöyle dursun, geriletmeyi dahi başaramadı. Her savaşın doğal sonucu olduğu gibi, haksız savaşa karşı çarpışan gerilla kuvvetlerinden de binlerle ifade edilen şehitler verildi. Ancak her düşen gerillanın yeri dolduruldu, boş kalmadı.

Bu sürecin sonucunda sınıflar arasındaki çatışmalar, dalaşmalar, umutsuzluk, karamsarlık, doruk düzeye vardı. Susurluk kazası ile de lağım borusu gibi patladı. Tüm "önemli" şahsiyetler gün yüzüne çıktı. Kimler yoktu ki; Çatlı'sından Kırıcı'sına, Sedat Bucak'tan Veli Küçük Paşa(!)ya kadar hemen herkes vardı. Devlet suçüstü yakalandı. Ve bilinen Susurluk süreci başla-

di. İşte 28 Şubat; "sürece müdahale ve başaşağı giden duruşu tersine çevirme"yi hedeflese de; başta faşist Türk ordusu olmak üzere hakim sınıfların hakimiyet ve zor örgütü olan devletin, haklı gerilla savaşı karşısında yenilgisinin adıdır. Yani topyekün haksız savaş uygulayıcıları kaybettiler.

İşte 28 Şubat; "sürece müdahale ve başaşağı giden duruşu tersine çevirme"yi hedeflese de; başta faşist Türk ordusu olmak üzere hakim sınıfların hakimiyet ve zor örgütü olan devletin, haklı gerilla savaşı karşısında yenilgisinin adıdır. Yani topyekün haksız savaş uygulayıcıları kaybettiler. Kazanan, başta Kürt ulusu olmak üzere proletarya, emekçi halklarımız, ulusal ve sınıfsal gerilla savaşı yürüten güçler olmuştur. Kuşkusuz PKK'nin bu süreçteki direngenliğini ve haksız savaşı karşısındaki fedakarlığını, en fazla bedel ödeyen güç olarak belirtmek gerekir. Kısacası 28 Şubat, devletin yenilgisinin adıdır, tükenişidir, yok olmaya doğru gidişidir, parçalanmışlığının, çözülüşünün adıdır.

gazeteciler öldürüldü ya da zindanlara dolduruldu. Daha saymadığımız sınırsız zorbalığın, zulmün bir tek amacı vardı: **Gerilla savaşını bitirmek.**

Bunun için yapılmayacak hiçbir şey, uygulanmayacak hiçbir yöntem olmazdı. Öyleki MOSSAD'dan Parsadan'a birçok yere örtülü bütçeden milyonlarca dolar para kaptırıldı. Süreç ilerledi ancak karşı-devrimci cephe istediği amaca bir türlü ulaşamadı. Gerillayı bitirmek şöyle dursun, geriletmeyi dahi başaramadı. Her savaşın doğal sonucu olduğu gibi, haksız savaşa karşı çarpışan gerilla kuvvetlerinden de binlerle ifade edilen şehitler verildi. Ancak her düşen gerillanın yeri dolduruldu, boş kalmadı.

Bu sürecin sonucunda sınıflar arasındaki çatışmalar, dalaşmalar, umutsuzluk, karamsarlık, doruk düzeye vardı. Susurluk kazası ile de lağım borusu gibi patladı. Tüm "önemli" şahsiyetler gün yüzüne çıktı. Kimler yoktu ki; Çatlı'sından Kırıcı'sına, Sedat Bucak'tan Veli Küçük Paşa(!)ya kadar hemen herkes vardı. Devlet suçüstü yakalandı. Ve bilinen Susurluk süreci başla-

di. İşte 28 Şubat; "sürece müdahale ve başaşağı giden duruşu tersine çevirme"yi hedeflese de; başta faşist Türk ordusu olmak üzere hakim sınıfların hakimiyet ve zor örgütü olan devletin, haklı gerilla savaşı karşısında yenilgisinin adıdır. Yani topyekün haksız savaş uygulayıcıları kaybettiler.

di. İşte 28 Şubat; "sürece müdahale ve başaşağı giden duruşu tersine çevirme"yi hedeflese de; başta faşist Türk ordusu olmak üzere hakim sınıfların hakimiyet ve zor örgütü olan devletin, haklı gerilla savaşı karşısında yenilgisinin adıdır. Yani topyekün haksız savaş uygulayıcıları kaybettiler.

Kazanan, başta Kürt ulusu olmak üzere proletarya, emekçi halklarımız, ulusal ve sınıfsal gerilla savaşı yürüten güçler olmuştur. Kuşkusuz PKK'nin bu süreçteki direngenliğini ve haksız savaşı karşısındaki fedakarlığını, en fazla bedel ödeyen güç olarak belirtmek gerekir. Kısacası 28 Şubat, devletin yenilgisinin adıdır, tükenişidir, yok olmaya doğru gidişidir, parçalanmışlığının, çözülüşünün adıdır.

Hakim sınıflar 28 Şubat'ta kabul ettikleri yenilgilerinden "dersler" çıkararak kendilerini "yeniden yapılandırma"ya çalışıyorlar. Yaptıkları konsept değişikliklerinde artık gerillayı "bitirme" yerine, "marjinalleştirme" hedefi koydular. Aslında yine tüm politikalarını, taktik yönelimlerini ve iç dış siyasetlerini haklı savaş belirliyor. Sistemin hakimi olan klik "yeniden yapılandırma" kapsamında ikili bir politika yürütüyor. Bir yandan kendi cephelerinde hakimiyetlerini devam ettirmekle merkeziliğini korumaya çalışırken, diğer taraftan devrim cephesinin gelişmesinin ve giderek iktidarlaştımasının önünü almak için var gücüyle yükleniyor.

Kendi cephelerinde öncelikle "islami sermaye"yi temsil eden güçlere yöneldi. Legal bir parti olan Refah Partisi kapatıldı. Refah Partisi'nin sahte islamcılığını devrimci savaşın önünü almak için günümüze kadar kullanan hakim sınıfların bir anda "şariat" tesbitleri yaparak bu partiye yönelmesi tesadüfi değildir.

Haksız savaşın bir fiil yürütücüsü olan komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları, savaş realitesinin bir sonucu olarak ekonomik, siyasi, ideolojik ve askeri olarak yıpranmaktadır. Milli burjuvazinin sağ kanadı ve onun temsilcisi olan Refah Partisi ise haklı savaş karşısında elinden geleni yaparken, diğer taraftan sınıf çıkarları gereği ortamdaki faydalanarak bir yandan sermayesini güçlendirmiş, diğer taraftan sahte politik ve ideolojik söylemlerle tabanını genişletmiştir. Kurumlaşarak palazlanmayı, kompradorlaşmayı ve hakim sınıflar cephesinde iktidarlaştırmayı hedeflemiştir. İşte bu tehlike karşısında Kemalist diktatörlük bu kesime yönelerek önünü almaya çalıştı. Taban oluşturan kurumlarını dağıtarak, akan sermaye musluklarını kısarak, ihaleleri iptal ederek, kafa tutulamayacak güçte olduğunu göstermiş; bazı kesimlerini kendine dahil etme zeminini oluşturmak için hareket geliştirmiştir.

Şimdi, yeniden bu çevreyi sisteme esas tehlike olarak gördüğü devrimci savaşa karşı kullanmaya hazırlanmaktadır. Bu yönelimlerin altında yatan daha birçok başka faktör sıralayabiliriz. Ancak, esasta yönelimin perde arkasında bu gerçeklikler yatmaktadır. Konseptte belirlenen "şeriat tehlikesi" ise sahtedir, aldatmacadır. Cezayir, İran vurgularının yapılması da sahte "sol"cuları duyarlı kılmayı, "bana destek vermezsen şeriat gelir" ikilemine yol açarak kitle tabanı oluşturmaya, Kemalizmi tazelemeyi ve kitlelere yeniden güven vermeyi amaçlamaktadır.

Yeni konseptte koydukları "ülkücü" kesime ilişkin belirleme de, esasta hakim klikin denetimi dışına çıkan, ortamdaki faydalanarak giderek patlayan, kendi başına yerel güç durumuna gelen kimi savaş aşası kesimleri tasfiye etmek, hırsızlık ve işleri kendi ellerinde toplamak amaçlıdır. Kırsal, parçalanmışlıklara son vererek, devrimci savaşa dönük girdikleri yeni süreç merkezileşerek "sağlam" bir çekilde adım atmak istediler.

Gelinen aşamada, kendi içlerindeki çatışmalı ortamdaki hakim klik, hazırladığı plan çerçevesinde başarılı çıkmışa benziyor. Refah Partisi kapatıldı, bu çevre kendisine biçilen elbiseyi giymiş durumda. Diğer taraftan Çiller ve Tayfasına yönelik yönelimler de perde arkasında yapılan uzlaşmalarla şimdilik durulmuşa benziyor. İşin özü hakim sınıflar kendi cephelemlerindeki çatışmalı durumu "barışçıl" yöntemlerle atlattırıyor.

Ancak şu anki realite hakim sınıflar cephesinde çıkar dalaşının, çelişkilerin tamamen bittiği, siyasi istikrarın geldiği anlamına gelmez. Zira bizimki gibi ülkelerde klikler arası çatışma sürekli, bazen durulur gibi olsa da esasta çatışma vardır. Şu anki durum da siyasi istikrar değil, zor vb. çeşitli yöntemlerle bazı kesimlerin hakim klikler tarafından hizaya getirilerek, merkeziliğin dağılmasının önüne geçilmek istenmiştir. Bu "başarı" geçicidir, yukarıda da belirttiğimiz gibi süreç, hakim sınıflar arasında daha derin parçalanmaya gebe.

28 Şubat kararlarıyla şimdilik iyi kötü bir "uzlaş" zemini yakalamış olan hakim sınıflar, mevcut iç çelişkilerini daha da derinleştirme ve çözümlerine, parçalanmalarına muazzam bir etki gücü olan ulusal ve sosyal savaşı "etkisizleştirmeye" kilitlenmiş durumda.

Esasta gerilla kuvvetlerini "marjinalleştirme" hedefleyen haksız savaş aygıtı, gerilla kuvvetlerinin dayanakları olan tüm dinamikleri ortadan kaldırmak, kentsel alanlarda toplumsal hareketin gelişmesinin önünü almak için yoğun bir karşı devrimci faaliyet içerisindedir.

Gerilla alanlarına dönük operasyonlar aralıksız devam ettiriliyor. Kürt illerinde köylerin neredeyse hepsi boşaltılmış, halk il ve ilçelere hapsedilmiş durumda. Binbir türlü zorlukla karşılaşılan halka konuculuk şartı dayatılarak köylere geri dönüş planı uygulanmak isteniyor. İl ve ilçelerde ekonomik anlamda geçimini sağlayacak durumda olmayan ve çöplüklerde ekmek arayan halka, asker ve polis baskısı uygulanarak konuculuk dayatmasını kabul etmesi, halkın insanlığını terkmesi ve teslim alınması hedefleniyor.

Bir yandan da Kürt halkının mevcut durumu sahte "demokrasi", "ekonomik yatırım" vb. aldatmacalarla kullanılmaya çalışılıyor. Bölgeye geri üstüne gezi yapılıyor. Sistemden tamamen umudunu kesmiş olan Kürt halkına CHP yeniden adres olarak gösteriliyor. O CHP ki, "Cumhuriyetin kuruluşundan bugüne Kürt ulusunun en fazla kanını döken, Kemalist faşizmin en has temsilcilerinden biridir.

Halka karşı uygulanan bütün karşı devrimci yöntemlerin esas nedeni "gerilla" olarak anlatılıyor. Sanki gerilla olmasa bu zulüm uygulanmayacakmış, Kürtün ulusu, dili, kültürü vb. inkar edilme yetekmiş, milli baskıya uğratılacakmış gibi, ya da gerilla silah bıraksa "barış", "refah" olacaktıymış, Kürt ulusu özgürlüğe kavuşacakmış gibi Düşman da biliyor ki ordusu olan bir halkı yenmek mümkün değildir. Onun için gerillayı halkla karşı karşıya getirmeye çalışıyor. Artık gelinen aşamada Kürt halkını kolay kolay aldatamayacaklar. Bu gerçeğin altını kalınca çizerek belirtmek gerekir.

Kürt halkına karşı geliştirilen politikanın ekseninde hiç kuşkusuz ulusal hareket var. Ulusal hareketi yalnızlaştırmaya, sahte çözümlerle mücadeleyi hedefinden saptırmaya çalışıyorlar. Haksız savaş aygıtının öncelikli hedefi olarak gördüğü güç, ulusal harekettir. Ulusal hareket, gerek kitle desteği, gerekse gerilla gücü, yaratığı kurumları,

mücadele alanlarının yaygınlığı, dış politika üzerindeki etkileri, uluslararası ilişkileri itibarıyla bugün hakim sınıfları zorlayan temel güç durumundadır. Bu bağlamda ulusal harekete dönük kapsamlı yönelimler söz konusudur. Yönelimin esas hedefi ise gerilla gücüdür. Gerilla gücü etkisizleştirilerek, ulusal hareket zayıflatılıp giderek yalnızlaştırılmak, oradan da kimi işbirlikçi Kürt çevreleriyle ilişki gerçekleştirilerek sahte "çözüm"lerle Kürt halkı ulusal hareketten uzaklaştırılmak istenmektedir. Bu amacın gerçekleştirilmesi için ulusal hareketin dinamikleri ne yoğun bir yönelim söz konusudur. HADEP'e dönük baskıları bu anlayışla değerlendirmek gerekir. Zira Kürt ille-

rinden göç ettirilen Kürt halkı, kentsel alanlarda dağılımlarını HADEP bünyesinde örgütlenerek gerçekleştiriyor. Dolayısıyla düşman istediği amacına ulaşamıyor. HADEP'i ulusal hareketin etkisinden kurtarıp düzenli işbirlikçiliğe dönüştürmek yaklaşımları var. Baskı ve şiddetle HADEP'in bazı "uç"ları törpülenirken, yumuşak orta sınıf temsilcilerine yol veriliyor. Açıkçası ikili bir durum var.

Bu süreçte ulusal hareketin kentsel alandaki tüm kurumlarına yönelim üst boyutta yaşanacaktır. Düşmanın hazırladığı raporlarda, gerillaya katılımın kırsal alanlarda azaldığına ancak kentlerde

ve yurtdışında katılımların arttığına dikkat çekilerek, bu alanlara bugüne kadar ki yönelimlerinden çok daha boyutlu yöneleceklerinin mesajını vermektedirler.

Hakim sınıflar açısından '98 yılı, kendilerinin de tesbit ettikleri gibi zor bir yıl olacak. Bunun nedeni, çeşitli halk sınıf ve tabakalarından kitlelerin hoşnutsuzluğu, düzenden umutlarını yitirmeleri, alternatif arayışları ve hak alma istemlerinin artmasıdır. Ortam, devrimci güçlere oldukça olumlu olanaklar sunuyor. Devrimci dalga yükseliyor. Tabandan yükselen ses, düzenin kitleler içerisindeki dalga kıran görevi gören reformist örgüt, sendika vb. çev-

releri zorluyor. Yıllardır süren savaş ortamında haklı savaş cephesinde belli boyutta savaş yorgunluğu oluşmuş olsa da, (ki bunda özellikle reformist "barış" politikasının önemli etkisi var) buna rağmen gerilla savaşı çekim merkezi durumunda. Mevcut objektif durum silahlı mücadeleye daha fazla olanak sunmakta. Bu durumun farkında olan haksız savaş aygıtı, sürecin silahlı devrim cephesi lehine gelişmemesi için azgınca saldırıyor, saldırarak. Adana'da ve İstanbul'da yapılan ev infazları, dergi, gazete ve kültür merkezlerinin basılması, talan edilmesi, tutsak ailelerine yönelik baskılar, esir kamplarına ilişkin geliştirilen saldırılar ve yapılan daha üst boyutta saldırı hazırlıkları son KESK mitinginde memurlara dönük saldırılar, 8 Mart kutlamaları sırasında Taksim'de emekçilere yönelik saldırılar, kent varoşlarındaki toplu tutuklamalar karşı devrimci terörün yükselmesinin bu aşamadaki görüngüleridir.

Karşı-devrimci saldırı dalgası, bu aşamada girdiğimiz bahar aylarındaki kitle hareketlerine dönük dönemsel bir boyut içerse de, esasta olan düşmanın yukarıda açmaya çalıştığımız yeni askeri stratejik savaş konseptinin hayata geçirilmesidir. Yani genel bir sürecin dönemsel bir kesitini karşılıyor. Nasil ki '90'larda belirlenen konsept 28 Şubat'ta yenilgi ile noktalandıysa, bu genel saldırının ne zaman ve kimin lehine sonuçlanacağı da şu anda belli değildir. Kuşkusuz, ezilen halk kitlelerinin kanı ve canı ile beslenen bu sistem, stratejik anlamda er ya da geç yıkılacaktır. Ancak, bu sürecin ne kadar uzayacağı devrim cephesinde savaşçı güçlerin sürece ilişkin üretecekleri taktik politika ve ilkel duruşlarını bağlıdır. Sürece doğru yaklaşırsa zehabilerin iktidarının yıkılması çabuklaşacak, sürece doğru yaklaşılmazsa iktidarlarının ömürleri uzayacaktır.

Böylesine önemli bir tarihi kesit yaşanırken ülke gerçekliğimiz, Komünist Partisi'nin omuzlarına büyük tarihi sorumluluklar yüklemektedir. Bu tarih sorumluluğu Partinin omuzlaması için partinin sürece ilişkin öngördüğü perspektiflerin iyi kavranarak hayata geçirilmesi büyük öneme sahiptir. Üç yıllık planın ikinci aşamasının zaferine ulaşabilmek, gerilla alanlarına yoğunlaşmayı hızlandırırken yeni alanları güçlendirebilmek, bulduğumuz her alanda kurumsallaşabilmek, yarattığımız mevzileri direngence savunmak karşı-devrimci saldırıyı devrimci saldırı ruhu ile yanıtlamak, kitlelerle birlikte sokaklarda, alanlarda olup, öncülük misyonunu yerine getirmek temel görevlerimizdir. Süreci lehimize geliştiriyor, süreci kazanmak bize bağlıdır. Öyleyse kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaktan kaçınmayalım ●

Ancak şu anki realite hakim sınıflar cephesinde çıkar dalaşının, çelişkilerin tamamen bittiği, siyasi istikrarın geldiği anlamına gelmez. Zira bizimki gibi ülkelerde klikler arası çatışma sürekli, bazen durulur gibi olsa da esasta çatışma vardır. Şu anki durumda siyasi istikrar değil, zor vb. çeşitli yöntemlerle bazı kesimlerin hakim klikler tarafından hizaya getirilerek, merkeziliğin dağılmasının önüne geçilmek istenmiştir. Bu "başarı" geçicidir, yukarıda da belirttiğimiz gibi süreç, hakim sınıflar arasında daha derin parçalanmaya gebe.

Taksim'de kararlılık, direniş ve zafer!

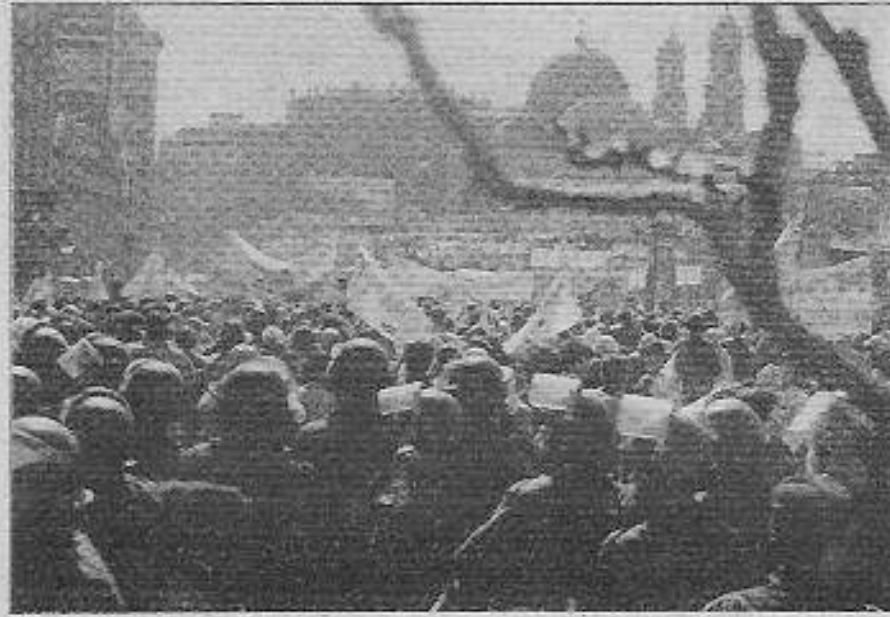
Haber Merkezi: 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 1998 yılı kutlamaları bağta İstanbul olmak üzere Türkiye ve T. Kürdistanı'nda emekçi kadınlarımız tarafından alanlar tethedilerek özüne uygun bir şekilde kutlandı.

İSTANBUL: Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla İstanbul'da devrimci, demokrat, yurisever kadınların ve çeşitli DKÖ ve siyasi partilerin ve kadın kuruluşlarının oluşturduğu **Özgürlük Örgütü Güçte Kadın Platformu** (ÖÖGKP) 1 haftalık eylem programı ile 8 Mart'ı özüne uygun, militan bir ruhla kutladı. Demokratik Haklar Platformu'nun da içerisinde yer aldığı, ÖÖGKP 28 Şubat günü, 1-8 Mart arasında yapacağı eylem ve etkinlik programını kamuoyuna duyurdu. Bu eylem programına göre platform; 1 Mart'ta bir deklarasyon yayımlayarak Tünel'in Taksim çıkışından yaklaşık 1000 kişinin katılımıyla, slogan ve zılgıtlar eşliğinde Taksim Meydanı'na doğru meşaleli yürüyüş ile ilk eylemini gerçekleştirdi. Daha sonraki günlerde eylemlerine devam eden **Özgürlük Örgütü Güçte Kadın Platformu**, BEK-SAV'da özellikle Türkiye'de ve dünyada devrim mücadelesi verirken şehit düşen kadınlarımız ile kadının tarih boyunca ezilmişliğini anlatan resim sergisi düzenledi. Ayrıca; Ümraniye, Gebze, Çanakkale ve Sağmalcılar Esir Kampı'nda tutulan banyan esir savaşçılar, dayanışma amacı ile ziyaret edildi. Platform bileşenleri bir yandan 8 Mart'ta düzenleyecekleri miting için hazırlık yaparken, diğer yandan da ziyaretler, söylemler, radyo programları, direniş te bulunan Brandi işçilerini ziyaret, "Cumartesi Anneleri"nin oturma eylemine kitlesel katılım sağlayıp birçok emekçi semtinde serbest kürsü kurarak kadın sorunlarını dile getiren sohbetler düzenlediler.

TAKSİM EMEKÇİ KADINLARI ÖZGÜRLEŞTİ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla Kadıköy İskele Meydanı'nda bir miting düzenlemeyi amaçlayan ÖÖGKP, miting için iki kere başvurduğu halde gereken izni alamayınca, 6 Mart günü yaptığı bir değerlendirme ile Taksim Meydanı'nda miting düzenlemeyi karar altına aldı.

'77, 1 Mayıs kadimından sonra yasaklanan Taksim Meydanı'nda yapılacak olan miting için platform içerisinde yer alan çeşitli kurum ve kuruluşlara bağlı emekçi kadınlar, Taksim Meydanı'na İstiklal Caddesi, Gümüşsuyu ve Harbiye tarafından toplu girişler yaparak alanı zaptettiler. Yaklaşık 6000 kişinin katıldığı mitinge, **Demokratik Haklar Platformu**, HADEP il ve ilçe örgütleri, EKB, MKM'li kadınlar, **Özgür Kadın Derneği**, DMP, **Emeğin Kurtuluşu Kurultayı**, İnşaat Çalışanları

Derneği, Partizan, Alınteri, Deri İşçileri Kültür Dayanışma Derneği ile çok sayıda demokratik kitle örgütü katıldı. Mitingte emekçi kadınlar pankartları, zılgıtları ve sloganları ile polis barikatının olduğu alana 5 koldan giriş yaparak çete devletine, emekçi kadının sert tokatını vurdu. Kitlenin alana girmek için kararlı tutumu karşısında aciz kalan polis, alanın İstiklal Caddesi ve Gümüşsuyu girişine kurduğu barikatın, Harbiye tarafından giren Demokratik Haklar Platformu ve HADEP il Teşkilatı kortejiyle yürüyen kitle tarafından kuşatılması nedeniyle kaldırmak zorunda kaldı. Polisler bu geri çekilmeden sonra, Taksim Meydanı'nı komple kuşatma altına almaya başladılar. Devamlı otopüsler dolusu çevik kuvvet, robocop ve özel timi meydanın çevresinde konuşlandırdılar.

Meydanı tamamen dolduran emekçi kadınlar, alanda marşlar eşliğinde coşkulu bir şekilde zılgıtlar, marşlar eşliğinde halaylar çekerek ve gur bir şekilde Kürtçe ve Türkçe: "Meral Yaşıyor, Anna Kistler Yaşıyor, Ayçe İdil Ermen Yaşıyor, Zelal Yaşıyor Partizan Savaşıyor", "Kadınlar Dağlara Partizan İktidara", "Yaşasın 8 Mart", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji 8'i Adare", "Çeteler Mecliste, Leylalar Hapiste", "Özgür Basım Özgür Kadının Sesidir", "Taksim Faşizme Mezar Olacak" vb. sloganlar attılar.

EMEKÇİ KADINLARI GAZ BOMBALARI DA DURDURAMADI

Eylem coşkulu bir şekilde halaylar ve sloganlar ile sürerken TIKB militanları meydanın yanında bulunan Sular İdaresi duvarına çıkarak bayrak açtılar. Bunun üze-

rine polisler arkadan bayrak açan militanları gözaltına almaya çalıştı. Döverek bir kişiyi gözaltına almayı başaran polisler, bu kez saldırıyı görüntülemeye çalışan içlerinde muhabirimiz **Özgür Celik**, **Ülkede Gündem Gazetesi'nden Faruk Aktaş** ve **Bülent Acar**'ın da bulunduğu 5 gazeteciyi zorla gözaltına aldılar. Kitlenin gözü önünde gelişen bu provakatif girişime karşılık, bir grup emekçi, polisi arkadan kuşatarak, "Sosyalist Basın Susturulamaz", "Yıldırım Yok, Direniş Var" sloganlarını haykırıp polise müdahale ederek gözaltına alınan insanları geri almak istedi. Zor durumda kalan TMS ekiplerinin imdadına robocoplar yetişerek TMS ekiplerinin, gözaltına alınan gazetecileri Fransız Konsolosluğu'na çıkarmasını sağladılar. Gözaltındaki insanların içeriden gelen çığlıkları karşısında dayanamayan kitle, bu sefer konsolosluğa yöneldi. Emekçi kadınların Taksim Meydanı'nı zaptederken özgürleşmesini hazmedemeyen çete devletin maaşlı kelle avcıları kendilerine takviye kuvvetlerin yetismesinden sonra, çoğunluğunu ihtiyaç anaların, çocukların ve kadınların oluşturduğu kitleye şursuz bir şekilde kalıcı hastalıklara yolaçan gaz bombalarıyla, spreyle saldırıya, kitleyi coplamaya başladılar. Ama bu sefer polis hiç beklemediği bir direnişle karşılaşınca ne yapacağını şaşırdı. Takviye kuvvete ve gaz bombalarına rağmen kitleye başa çıkamayan diktatörlüğün maaşlı kelle avcıları, çareyi kitleye hedef gözeterek ateş açmakta buldular. Bu ateş sonucunda bir ihtiyaç ana başından aldığı kurşunla ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı. İstiklal Caddesi, Gümüşsuyu, Harbiye, Tarlabası ve Beşiktaş tarafına dağılan kitle ile polisin çatışması yaklaşık 1 saat sürdü. Daha sonra ara sokaklarda yer yer süren çatışma kitlenin toparlanması ile bir ara İstiklal Caddesi'nde yeniden yoğunlaştı. Yüzlerce kişinin yaralandığı vahşi saldırıda 100'e yakın insan gözaltına alındı. Kitle gözaltına alınan insanların Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğü haberini alınca, gözaltındaki insanların serbest bırakılması amacıyla Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü önünde toplanmaya başladı. Burada da (burjuva hâsin kitlenin ateş açtığını duyurmuştu.) bir trafik polisinin korkusundan silahını çekip kitleye ateş açması sonucu, kitle, emniyet müdürlüğünü taşıdı ve Tarlabası Caddesi'ne barikat kurdu. Burada da bir süre devam eden çatışma, takviye kuvvetlerin gelmesinden sonra kitlenin ara sokaklara dağılmasıyla yatıştı.

Birçok gazetecinin de yaralandığı vahşi saldırı sonrası polis, İstiklal Caddesi'nde gövde gösterisi yaptı. Öte yandan, saldırıdan sonra Okmeydanı Petek Market önünde 300 kişiye yakın bir grup barikat kura-

rak, ateş yaktı. Halay ve zılgılarıyla slogan atan grup, çete devletin Taksim'de yaptığı vahşi saldırıyı protesto ettikten sonra dağıldı. Bu olayı uzaktan izlemeyi yeğleyen polis, protestocular dağıldıktan sonra, Okmeydanı sokaklarında ellerinde silahları ile insan avına çıktı.

GAZETECİLERE TUTUKLAMA

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde dönüştürülerek zorla gözaltına alınan muhabirimiz **Özgür Çelik** ile Ulkede Gündem Gazetesi muhabiri **Bülent Acar** tutuklanırken, **Faruk Aktaş** tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Tutuklanan gazetecilerle beraber mahkemeye sevk edilen 23 kişiden **Mahmut Ziya, Bülent Boral, Yusuf Ulu, Sibel Tutu** ve **Perit Haykır** tutuklanırken, diğerleri serbest bırakıldı. **Yılmaz Cansu** ise "asker kaçağı" olduğu gerekçesiyle tekrar gözaltına alındı. Tutuklanan şahıslar daha sonra Bayrampaşa Özel Tıp Esir Kampı'na konuldular.

DIYARBAKIR

Diyanbakır Demokrasi Platformu'nun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle düzenlemek istediği mitingi OHAL Valiliği yasakladı. İstanbul, Ankara, Iskenderun ve Hatay ile diğer illerden miting için Diyanbakır'a girmek isteyen binlerce kadın şehre sokulmadı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganı ile Diyanbakır'a girmek isteyen duyduruldıkları kontrol noktalarında birçok emekçi kadın gözaltına alındı, diğerleri ise geldikleri şehirlere dönmek zorunda kaldılar.

Diyanbakır Demokrasi Platformu tarafından düzenlenmek istenen mitingin, OHAL Valiliği tarafından yasaklanmasına rağmen, sabahın erken saatlerinde kentin emekçi semtlerinde halk toplanmaya başladı. Sabah erken saatlerde kente girişi yasaklayan polis; kentin Ofis, Bağlar, Dağkapı, Balıklarbaşı semtlerindeki bütün caddeleri denetim altına aldı. Birçok noktaya panzerler yerleştirildi. Ana caddelere çıkmak isteyen insanlar aramalarından geçirildi.

Yasağa rağmen, halk mitinge katılmak için saat 13:00'da Dağkapı semtinde toplanmaya başladı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kürtlere ve Kadınlara Özgürlük" vb. sloganlarla kortejler oluşturarak miting alanına doğru yürüyüşe geçen 2000 kişilik kitleye polis saldırı. Polisin saldırısı sonucu çok sayıda insan yaralanırken, yaklaşık 30 kişi de gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar daha sonra Yenisehir Karakolu'na götürüldüler.

Polisin bu vahşi saldırısına rağmen Diyanbakır emekçi kadınlar kutlamalarına devam etti. Kutlama için ikinci girişim Ofis semtinde saat 15:00 sularında başladı. Gevran Caddesi'nde toplanan yaklaşık 2 bin kişilik kitle sloganlar ve zılgılarıyla yürüyüşe geçti. Bir süre yürüyen kitle, çevik kuvvet polisleri ve ellerinde kalashnikof bulunan sivil polisler tarafından durduruldu. Bu engelleme karşısında kitle oturma eylemi yaptı. Emniyet Müdürü **Gaffur**

Okan'ın kitle ile konuşmak üzere geldiği sırada çevik kuvvet polisleri ve sivil kitleye saldırı. Saldırı üzerine kitle ara sokaklara dağılırken, polis yaklaşık 10 kişiyi gözaltına aldı.

KAYSERİ:

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamaları Kayseri Büyükşehir Belediye Parkı'nda, saat 13:00'da 150 kişinin katıldığı bir basın açıklaması ile başladı. Kadının ezilmişi ve nasıl özgürleşeceğine vurgu yapılan basın açıklamasının ardından saat 14:00'da Büyükşehir Belediye Düğün Salonu'nda bir şenlik düzenlendi. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı şenlik, günün anlam ve önemini ifade eden bir konuşma ile başladı. Gelen mesajların okunması, siir dinletisi ve yerel sanatçıların kavgalı türkülerle coşkulu geçen şenlik saat 17:30'da sona erdi.

ADANA:

Adana Kadın Platformu tarafından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü dolayısıyla bir miting düzenlendi. Çeşitli siyasi partiler, sendikalar ve DKO'lerin katıldığı mitinge saat 11:00'da Hastaneler Kavşağı'nda kortejler oluşturularak yürüyüşe geçilmesiyle başladı. Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kitle yol boyunca, "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kadınlar Uyanın, Harekete Geçin, Savasın", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" vb. sloganları attı. Miting, yapılan konuşmalar ve çekilen halaylarla sona erdi.

İZMİR:

İzmir Demokrasi Platformu'nun "Hergün 8 Mart, Hergün Mücadele" şiarıyla Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlediği mitinge 4000 kişi katıldı. Çeşitli siyasi partilerin, DKO'lerin, esir yakınlarının ve KESK'li kadınların katıldığı miting, kitlenin saat 13:00'da Eski Eşat İşhanı önünde kortejler oluşturarak Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçmesiyle başladı.

"Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük", "Şehit Namırın", "Kadınlar Sokağa, Özgürleşmeye" vb. sloganların coşkulu bir şekilde atıldığı yürüyüşte KESK'li kadınlar, "Sahte Sendika Yasası'na Hayır" sloganı ile taleplerini dile getirdiler.

Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitlenin, devrim şehitleri anısına saygı duruşu ile miting başladı. Daha sonra MKM halk oyunları ekibi ve Koma Kendal'ın gösterisinden sonra, HADEP Genel Merkezi Kadın Komisyonu üyesi **Reyhan Çomak** ile KESK İzmir Şubeler Platformu adına **Ayten Kutlu** kitleye hitaben birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından kürsüye çıkan bir Kürt ve Türk emekçi anası zafer işareti yaparak barış güvercini uçurdular. MKM müzik grubu Koma Tofan'ın müzik dinletisinden sonra **Leyla Zana** ve **Uşak** Esir Kampı'nda tutulan devrimci, yurtsever esir kadınların gönderdiği mesajlar okundu. 2 saatten fazla süren miting zılgı, türküler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

MALATYA:

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü her yerde olduğu gibi Malatya'da da coşkulu geçti.

Malatya Demokratik Kadın Platformu tarafından düzenlenen geceye katılım ve ilgi büyüktü. 6 Mart Cuma günü Renkli Düğün Salonu'nda yapılan geceye HADEP, ÖDP, EMEP, Demokratik Kadın Platformu, KESK, İHD ve devrimci, sosyalist basın okurları katıldı.

Günün önemini belirten anlamlı konuşmadan sonra sunulan folklor gösterisi kitle tarafından coşkuyla izlendi. Daha sonra geceye gelen mesajlar okundu. Malatya Esir Kampı'nda bulunan siyasi tutukluların göndermiş olduğu mesaj kitle tarafından ayakta alkışlandı. Daha sonra sırayla HADEP müzik grubu, Eğitim-Sen müzik grubu, üniversite öğrencilerinin oluşturduğu **Grup Umuda Ezgi** ve **Hamza Doğan**'ın söylediği kavgalı türküler kitleyi coşturdu. 1000'in üzerinde katılımın olduğu gecede, Malatya'da misafir olarak bulunan **İrfan Ağdaş**'ın annesi sahneye çağırıldı. Ananın yaptığı anlamlı konuşma kitle tarafından ayakta alkışlandı. Gecede kitle sık sık "Yaşasın 8 Mart Mücadelemiz", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Şehit Namırın", "Kadınlar Sokağa, Özgürleşmeye", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Ümit Cihan Tarho Ölümsüzdür" vb. sloganları attı.

Daha sonra şair **Mehmet Özer**'in okuduğu kavgalı şiirleri ve sunduğu dia gösterimi ilgiyle karşılandı. ●

KAMU EMEKÇİLERİNDEN HÜKÜMETE YANIT;

"Sahte yasanızı alıp başınıza çalın"

Halkın Günlüğü/Ankara-İstanbul: Kamu emekçileri, 9 yıldır mücadelesini verdikleri grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını gaspetme anlamına gelen, ANASOL-D hükümeti tarafından yasallaştırılmaya çalışılan, grev ve toplu sözleşme hakkı tanımayan sahte sendika yasasına karşı eylemlerini boyutlandırarak ülkenin dört bir yanına yayarken, eylemler karşısında panikleyen şer cephesi emekçileri sakırtıyla teslim alınması planlarını yapıyor.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu; göreve gelir gelmez yeniden yapılandırma planı dahilinde ANASOL-D hükümetine görev olarak verilen çeşitli düzenlemelerden biri olan grevsiz ve toplu sözleşmesiz Kamu Çalışanları Yasa Tasarısı'na karşı, 24 Ocak'ta Ankara Kızılay'da gerçekleştirdiği mitingün yanı sıra 18-22 Şubat günleri arasında koalisyon partilerinin il başkanlıklarına siyah çelenk bırakma ve oturma eylemleri yapmış, yasa geri çekilmediği takdirde Mart ayında ülke genelinde üretimin gelen gücün kullanılmasını ve Ankara'da miting yapma gibi çeşitli eylemleri kararlaştırmıştı.

KESK MYK'sının aldığı karara rağmen bu yasa tasarısının geri çekileceğine olan inancıtan olsa gerek, eylem planında çeşitli konular muhtlak kalmıştı. Ancak hükümetin, yasa tasarıısını bir başkına 4 Mart'ta Meclis Genel Kurulu'nda görüşülmesi için kurula sevk etmesi üzerine, acil eylem çağrısı yapan KESK MYK'sı 1 Mart'ta Ankara'da 10.000'i aşkın emekçinin katıldığı miting yaparken İstanbul, İzmir, İzmir, Mersin ve Adana başta olmak üzere bir çok ilde binlerce kişinin katıldığı yürüyüş, işbirakına ve oturma eylemleri gerçekleştirdi.

KESK'in çağrısı üzerine 3 Mart'ta ülkenin dörtbir yanından Ankara'ya hareket eden Kamu Emekçileri, 4 Mart günü sabah saatlerinde Hipodromda birikmeye başlarken, KESK Ankara Şubeler Platformu da Zafer Caddesi'nde beklemeye başladı. Hipodrom civarında barikat kurun çevik kuvvetin emekçileri engelleme çabası, "Emekçiye Değil, Çetelelere Barikat", "Yılgınlık Yok, Direniş var", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganlarıyla protesto eden kamu emekçileri, yürümeye başlarken polis ilk saldırısı yaşandı. Kitlenin kararlı tutumuna karşısında barikat kaldırılmak zorunda kalan polis yol boyunca provakasyon yaratmaya çalışırken emekçiler bu çabayı boşa çıkardılar.

Zafer Meydanı'nda bekleyen Ankara Şubeler Platformu'yla birleşen kamu emekçilerini, Kızılay girişinde de engelleme çabaları sonuçsuz kalırken, bu kez de meydan emekçilere bırakmak istemeyen polis, gozyaşartıcı sprey ve coplarla emekçilere saldırdı. 20 dakika süren çatışma sonunda, çok sayıda sendikacı ve polis yaralanırken, emekçiler polisi meydana çıkarıp alana hakim olmayı başardılar.

Alana girildikten sonra basın açıklaması yapan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, hükümetin çıkmaya çalıştığı yasa'yı asla kabul etmeyeceklerini ve eylemlerini sürdüreceklerini açıkladı. Konuşması sık sık, "Sahte Sendikaya Geçit Yok", "Yılgınlık Yok, Direniş Var", "İşçi, Memur El Ele Genel Grev", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız" vb. sloganlarla kesilen Erdem, hükümeti bir kez daha uyararak yasanın darhal geri çekilmesini istedi.

Erdem'in açıklamasından sonra oturma eylemi gerçekleştirilirken müzik gruplarının verdikleri dinletiyi coşan emekçiler, halaylar çektiler ve sloganlar attılar.

Saat 17:00'dan sonra polis barikatları, yeni panzerler ve jandarma ekiplerince takviye edilirken, 17:30'dan sonra iş çıkışı yeni katılımlarla emekçilerin sayısı 15.000'e yaklaştı. Saat 18:00'da memurların dağılmasını isteyen polis, aksi takdirde saldıracağını belirterek emekçileri tehdit ederken, "Çeteler Sizinle Gurur Duyuyor", "Yılgınlık Yok, Direniş Var" sloganlarıyla karşılık veren kamu emekçilerine tazyikli su sıkan polis, daha sonra gaz bombaları, gozyaşartıcı spreyler ve coplarla saldırıya geçti. Saldırıda ayrıca polis köpekleri ve panzerler de kullanıldı.

Saldırıya yer yer taşla karşılık veren emekçilerin taş sopalı çatışmaları sokak aralarında ve caddelerde 19:00'a kadar devam etti.

Çeşitli işçi sendikaları, siyasi parti temsilcileri, DKO'lerin, ve öğrencilerin katılıp destek verdikleri eyleme yapılan saldırı nedeniyle KESK MYK'sa toplanıp işbirakmayı tüm ülkeye yaymayı ve çeşitli illerde basın açıklamaları ve protesto eylemleri yapmayı kararlaştırdı.

Aynı gün İstanbul'un Avrupa ve Anadolu yakasında, 2000'i aşkın kamu emekçisi, saat 12:00'da basın açıklaması yaptı ve yürüdü. Avrupa Yakası'nda Sarıhanne Parkı'nda toplananlar sonra Aksaray'a yürüyen memurlar iki kez kısa süren oturma eylemi yaptılar. KESK İstanbul Şubeler Platformu dönemi sözcüsü Mahmut Eşi-yok yaptığı açıklamada, "Hükümet, emekçileri hiçe sayarak grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika yasasıyla emekçileri susturmaya ve mücadelemizin önüne set çekmeye çalışıyor. 8 yıl aşkın sü-

redir mücadelesini sürdürdüğümüz haklarımızı gasbetmeye çalışıyorlar, bunu asla kabul etmeyeceğiz" görüşlerine yer verirken, KESK MYK üyesi Gengiz Uzuner ise, "Emekçileri sınava tabi tutuyoruz; ölümün sınav verilerse grev hakkı verilir" diyen DSP'li bakanı sahtekarlıkla mitlelendirirken, Kamu-Sen'in kendi eylemlerini kırmaya ve karalamaya çalışmasını eleştirerek, Türk Kamu-Sen'in devletin direktifiyle kurulan sahte sendika olduğunu vurguladı.

Anadolu Yakası'nda ise Kadıköy Belediyesi önünde toplanarak İskele Meydanı'na yürüyen kamu emekçileri, polisin engelleme çabasına protesto ettiler. Pankartlar ve dövizler taşıyarak sloganlar eşliğinde yürüyen kitlenin eylemi, Kadıköy İskele Meydanı'nda Şu beler Platformu adına yapılan açıklamayla sona erdi. Ankara'daki saldırıyı duyan bir grup kamu emekçisi, İstiklal Caddesi'nde bulunan KESK genel merkezi önünde 19:30'da toplandı. Grup bir süre oturarak hükümetin ve polisin tavrını kınayan sloganlar atarak dağıldı. Bursa, İzmir, İzmir, Balıkesir, Mersin, Diyarbakır, Elazığ ve bir çok ilde binlerce kişi oturma eylemi ve basın açıklamaları yaparken, Ankara'da yaşanan saldırı üzerine birçok ilden Ankara'ya destek amacıyla yeni gruplar hareket etti. Çeşitli illerdeki eylemlere işçiler de vizite, iş yavaşlatma vb. eylemlerle destek verdiler.

Saldırı üzerine Sağlıkçılar ve Bursa Özel Tıp Cezaevi hasta olmak üzere, çeşitli cezaevlerindeki siyasi tutsaklar bir günlük sayım verimeme eylemi yaparak kamu emekçilerine destek çağrısında bulundular.

5 Mart'ta hemen hemen tüm illerde iş bırakan kamu emekçileri, yaptıkları eylemlerle hükümeti ve polisi protesto ederlerken, Tuzla Deri işçileri ve Karayolları işçileri iki saatlik işbirakına eylemleri yaparak emekçilere

destek verdiler. İstanbul Avrupa Yakası'nda, Sarıhanne Parkı'nda toplanan 500'e yakın kamu emekçisi, 13:00'da Aksaray'a yürüdü. Vatan Caddesi'ni yarım saat trafiğe kapatarak oturan kamu emekçileri, eylemlerini daha sonra Aksaray Metro İstasyonu önünde 15:00'a kadar devam ettirdiler. "Halepçe'de Saddam, Ankara'da Mesut", "Mesut'un Gazı Yıldırımaz Bizi", "Emekçiye Uzan Eller Kırılacak", "İşçi, Memur El Ele Genel Grev", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek" yazılı dövizler taşıdılar.

İstanbul Kadıköy Meydanı'nda basın açıklaması ve oturma eylemi yapan 500'i aşkın emekçi, hükümeti istifaya çağırırken işbirak eylemlerinin boyutlandırılacağını açıkladılar. Eylemciler tepkilerini, "Çeteye Kayak, Emekçiye Dayak, Bu Abluka Dağılacak", "Mesut'un Bombaları, Yıldırımaz Bizi", "Bombacı Mesut İstifa", "Çeteler Sizinle Gurur Duyuyor" sloganlarıyla dile getirdiler. Tuzla Deri işçileri 13-15.00 saatleri arası işbirakarak memurlara destek verdiler. Eylem süresince sık sık, "Emekçiye kalkan Elleri Kıracağız", "Emekçinin Düşmanı, Patron-Ağa Devleti", "Birlik-mücadele-zafer", "İşçi, Memur El Ele Genel Grev" sloganları atıldı. Eyleme ayrıca Özgürlük Örgütü Güçte Kadın Platformu temsilcileri de katıldılar.

5 Mart günü trenlerin sefere çıkmasını engelleyen demiryolu çalışanlarına zorla işbaşı yaptırılmayan polis, 60 emekçiye gözaltına aldı. İzmir'de 5 Mart günü Konak Meydanı'nda toplanan 7000'i aşkın emekçi, saldırıya protesto ederken 12:30-14:00 saatleri arası oturma eylemi gerçekleştirdi. 10 BTS üyesi, trenleri çalıştırmadıkları için gözaltına alındı. Eylemlerini, Sahte Sendika Yasası geri çekilmeye kadar devam ettireceklerini belirten kamu çalışanları, halaylarla ve sloganlarla ey-

lemlerini bürdiler.

Aynı gün yine Ankara'da çeşitli noktalarda birleşip Zafer Meydanı'na yürüyen kitle, Zafer Meydanı'nda birleştikten sonra, Kızılay'a doğru yürüyüşe geçerken polis kitleye saldırı ve 20 dakikayı aşkın bir süre çatışma yaşandı.

Kızılay'a yürüyüp yürüneme, eylemlerin gidişatı vb. konularda KESK yöneticileri ve Ankara Subeler Platformu arasında çıkan görüş ayrılıklarından dolayı, eylem sona erdirilirken, Subeler Platformu'nun bu kararına emekçiler tepki gösterdiler.

5 Mart'ta ayrıca İzmir, Adana, Mersin, Kırklareli, Elazığ, Diyarbakır, Kayseri, Düzce, Sivas, Muğla, Düzce, Antakya, Antalya başta olmak üzere tüm illerde ve çeşitli ilçelerde işbirlikçi, iş yavaşlatma, vizite, basın açıklamaları, yürüyüş ve oturma eylemleri yapıldı.

KESK'in, iş bırakma ve oturma eylemleri 6 Mart günü de devam etti.

İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde bulunan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) binası önünde toplanan 6000 dolayında emekçi, Taksim'e kadar yürüdü. Eyleme TUMTİS üyesi ambar işçilerin ve Haber-İş üyesi PTT çalışan işçilerin iş bırakarak katıldıkları eylemde konuşan KESK MYK üyesi Cengiz Uzun, saldırının bizzat Başbakan Yılmaz ve İşçileri Bakanı Başeskioglu'nun talimatıyla gerçekleştiğini açıklayarak Başbakanı istifaya çağırarak, "Ankara Şaşırtma, Sabrınızı Tashima", "Yüklen Emekçi Kazanacağız", "Bombacı Mesut İstifa", "Çeteler Sizinle Gurur Duyuyor" içerikli dövizler açan ve sloganlar atan emekçiler mücadelenin devam edeceğini ve yasayı geri alacaklarını duyurdular.

İzmir'de Konak Meydanı'nda 5000'i aşkın kişinin katıldığı oturma eylemine TUMTİS İzmir Şubesi'nde örgütlü Ambar işçileri, siyasi parti ve DKÖ temsilcileri katılırken, Vali, kamu kuruluşlarından eyleme katılanların isim listesini isteyerek kamu emekçileri üzerinde baskı kurmaya çalıştı.

Ankara'da 5000 kişinin katıldığı eyleme, öğrenciler de katılıp destek sundular. Eylemcilerin hükümet, meclis ve kolluk kuvvetleri

aleyhinde slogan atmaları dikkatli çekerken Meclis genel kurulunda görüşülen sahte sendika yasasının ilk iki maddesi kabul edilmesine rağmen hükümet, tepkileri azaltmak ve sürece yayma politikasıyla hareket ederek tasarının görüşülmesini 11 Mart tarihine ertelemek zorunda kaldı. Ankara Valiliği'nin eylemciler hakkında dava açma tehdidi de para etmezken, Mardin, Kızıltepe, İstanbul'da Kartal Lisesi başta olmak üzere birçok okulda öğrenciler kamu emekçileriyle dayanışmak amacıyla dersleri boykot ederek emekçiye yönelik polis saldırısını protesto ettiler.

6 Mart'ta, işbirlikçi ve çeşitli eylemler devam ederken Diyarbakır, Mersin, Mardin, Çorum, Elazığ ve Ağrı başta olmak üzere ülkenin birçok yerinde işçilerin, öğrencilerin, parti ve DKÖ'lerin desteklediği protesto eylemleri yapıldı polis ve hükümet kınandı.

7 Mart'ta çeşitli illerde uyarı ve iş yavaşlatma eylemleri devam ederken, toplanan KESK MYK'si tasarının görüşüleceği gün olan 11 Mart'ta, üretimden gelen gücün kullanılması kararını aldı.

Eylemler ülke ve uluslararası kamuoyunda yankısını bulurken kontra sendika Türk Kamu-Sen, KESK'in haklı taleplerinin önünde engel olmayı sürdürüyor. Kamu-Sen ard arda yaptığı toplantı ve açıklamalarla hükümete ve devlete yol gösterip, KESK'in mücadelesini baltalamanın yollarını arıyor. Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) ve Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ICRTU) hükümete gönderdikleri mesajda emekçilere yapılan saldırıları kınarken, emekçilerin haklı taleplerinin kabul edilmesi ni istedi.

Emekçiye yapılan vahşi saldırıya doğal karşılayan koalisyon ortakları, emekçi düşmanlığında birbirleriyle adeta yarıştılar. Başbakan Yılmaz birşey yok, önemli bir hadise değil derken İşçileri Bakanı Başeskioglu, polisin profesyonelce görev yaptığını, Ecevit ise, kamu emekçisinin bugüne kadarki mücadelesini inkar ederek, yapacak birşeylerinin olmadığını iddia etti.

10 Mart günü İstanbul, Ankara, Antep, Mersin ve Adana başta olmak üzere işyerleri önünde oturma eylemleri yapan kamu emek-

çileri 11-12 Mart günü tekrar alanlara çıktılar.

İstanbul Beyazıt Meydanı'nda biraraya gelen 5000'i aşkın kişi sloganlar eşliğinde Sultanahmet Meydanı'na yürüdü. Burada eylemle ilgili açıklamalarda bulunan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem kendilerine cop, bomba ve panzerle kabul ettirilmeye çalışılan yasayı, "Baskı, zulüm ve gözyaşı" yasası olarak niteleyerek hükümeti birkez daha uyardı.

Yağmur ve soğuk yağmurla çöşküllü geçen eylem sırasında, "Şüpheli Etmek Mesut, İnsanlık İsyandayız", "Memura Dayak, Çeteyle Kiyak; Bu Abluka Dağıtılacak", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Hükümet, Sahte Yasayı Başına Çal" vb. döviz ve sloganlar dikkat çekerken eylem, Grup Yorum'un verdiği dinletiyi sona erdi.

İstanbul'da köprü ve otoyol girişlerinde iş yavaşlatma, Demiryollarında ise vizite eylemleri yapılırken diğer işkollarında iş bırakma eylemleri gerçekleşti.

Ankara'da Ulus, Necatibey ve Ziya Gökalp'ten yürüyerek Zafer Meydanı'nda toplanan 5000'i aşkın emekçinin Kızılay Meydanı'na yürümesi, yolu barikatlarla kesen polis tarafından engellenirken, Ankara Sendikalar Platformu'nun Kızılay'a yürümekte ısrarlı olmaması dikkat çekiyordu.

Saat 11:30'da başlayan eyleme öğrenciler, çeşitli siyasi partiler, DKÖ'lerin ve Sendika temsilcilerinin yanı sıra Türk Kamu-Sen'den istifa eden sendikacılar da katılarak destek verdiler. Eylemciler birgün sonraki eylemde biraraya gelmek üzere eylemi 15:00'da sona erdirdiler.

İzmir'de saat 12:00'da toplanan 300'i aşkın emekçi bir süre çıplak ayakla yürürken eyleme çeşitli kurumların yanı sıra Genel-İş üyesi işçiler ile İzmir ve Yatağan'da termik santrallerde çalışan katıldı. Adana'da İnönü Parkı'nda oturma eylemi yapan 2500'i aşkın kamu emekçisi sloganlarla hükümeti protesto ederken, postaneye yürüyerek Meclise ve siyasi parti merkezlerine telgraf çektiler.

BİR YANDA EYLEM, DİĞER YANDA YASA GÖRÜŞMESİ

12 Mart günü İstanbul Kadıköy'de yapılan eylemde Kadıköy Belediyesi önünden İskele Meydanı'na yürüyen 6000 emekçi hükümeti protesto ederken, İzmir Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan eyleme 4000 kişi katıldı.

Ankara'da üç ayrı noktada toplanıp Kızılay'a yürüyen kamu emekçilerinin Kızılay'a yürümelerini polis engellerken, Mersin'de yasaya karşı 2000 kişi yürüdü.

Ülke genelinde yapılan eylemlere İzmir'de 2000, Samsun'da 1000, Adana, Antep ve

Kayseri'de 5000'i aşkın katılım sağlanırken birçok yerde eylem yapan emekçiler polis ve valilik tarafından tehdit edildiler.

14 Mart Cumartesi günü tüm yurtda oturma eylemi gerçekleştiren emekçiler yasa çekilmediği takdirde eylemlere devam edeceklerini açıkladılar. Gazetemiz baskıya girdiği sırada Kamu Emekçilerinin eylemleri sürerken sahte yasanın Meclis Genel Kurulu'nda görüşülmesine devam ediliyordu.

Kamu emekçileri eylemlerine devam ederken Türk Kamu-Sen yasanın biran önce çıkarılmasını isteyerek, yasayı geciktirmekle suçladığı CHP ve FP genel merkezlerini önüne siyah çelenk bırakırken, efendilerinin ne kadar sadık uşağı olduğunu ispatladı.

Şu an görüşülen sahte sendika yasasının iskeletini CHP ve RP'nin hazırladığı unutulmamalıdır. Eski RP şimdiki Fazilet Partisi ve bilhassa CHP'nin bugün emekçi dostu kesilmeleri doğrusu bizi hiç şaşırtmadı. Nitekim muhalefetteyken isyan etmeyen memurun insaniyetinden şüphe duymam diyen Yılmaz emekçinin dostu kesilen Ecevit, büyük demokrat Cindoruk, emekçinin bacısı olduğunu ilan eden Çiller ve muhteşem Süleyman bugün emekçiye karşı nasıl saldırı cephesini oluşturuyorsa, CHP'nin yaptığı da komutanların verdiği emiri en iyi şekilde yerine getirerek rolüne layık olma çabasıdır. Toplumsal muhalefetin yükseldiği ve bilhassa teşhis oldukları dönemde, CHP gibi piyonalı bulmakta hiçbir zaman sıkıntı çekmeyen hakim sınıflar her dönem böyle sahte halk dostları bulunmuş.

Kamu emekçisi eylemleriyle hayatı durdururken, işçi sendikaları konfederasyonları ise kendilerini meçhur hissettiklerinden olacak ki sadece destek mesajları yayınlamaya muhalif dinamiklere şirin görünmeyi amaçlıyorlar. Ancak sık sık tekrarlanan üretimden gelen güçlerini kullanmayı, şimdi ağızlarına da hi almayan sarı sendikalar efendilerine layık bir şekilde hareket ediyorlar.

MALATYA

Parlamentoda görüşülmekte olan Sahte Sendika Yasası'nı protesto etmek için Türkiye genelinde yapılan protesto eylemleri, Malatya'da da coşkulu geçti.

5 Mart Perşembe günü, saat 12:30'da Malatya PTT Binası önünde yaklaşık 500 kamu emekçisinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı.

Çeşitli sloganların yazılı olduğu dövizlerin açıldığı basın açıklamasında kamu emekçileri sık sık, "Sahte Sendika Yasası'na Hayır", "Yasayı Kızılay Direnişimiz", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" vb. sloganları attılar. Daha sonra basın bildirisinin okunmasından sonra kamu emekçileri, alkış ve sloganlar eşliğinde yürüyerek dağıldılar.

6 Mart Cuma günü, Eğitim-Sen ve SES'e bağlı kamu emekçileri devlet hastanesinde iş bırakma eylemi yaptılar. Yaklaşık 300 kamu emekçisinin katıldığı eylemde kitle davul zurna eşliğinde halay çekti. Eyleme devlet hastanesinde çalışan hemşireler de alkışlarla destek verdiler. Sahte Sendika Yasası'nı protesto eden sloganların atıldığı eylemde, kamu emekçileri basın bildirisini okuduktan sonra davul zurna eşliğinde halaylar çekerek dağıldılar. ●

1 847 yılında, Londra'da kongresini gerçekleştiren ve bir enternasyonalist işçi örgütü olan "Komünistler Birliği" Karl Marks ve F. Engels'i parti programı hazırlamakla görevlendirmişti. 1848 Şubat'ında ilan edilen Komünist Manifesto bunun sonucuydu. Manifesto'nun ilan edilmesinin 150. yıldönümündeyiz.

Düşünceleriyle yaşayan, savaşan, yol gösteren Marks. 11 Mart 1883'te bedenlen kaybedilmişti. Şimdi Marks'ın 115. ölüm yıldönümündeyiz. 150 yıl önce, "Avrupa'da dehşet saçan bir hırsız kol geziyor. Komünizm hayaleti" diye başlayan Komünist Manifesto bayrağı, şimdi sadece Avrupa'da değil, dünyanın dört bir yanında ve esas olarak ezilen ülkelerde şanlı yükseliyor... Manifesto'nun işaret ettiği bilimsel gerçekler pratikte defalarca ispatlandı, ispatlanmaktadır. Paris Komünü, Büyük Ekim Devrimi, Çin Devrimi ve bunların açtığı çığırda daha onlarca yerde, proletaryanın kutsal bayrağı iktidara taşınmadı mı? Enternasyonal proletarya, iktidarlardan bugün geçici kaybetmiş olsada, dünya görüşünün bilimselliği, kazandığı, kazanacağı pratikçe doğrulanmıştır. Komünist Manifesto, proletarya devriminin kaçınılmazlığını vurguladı. Doğrulanmadı mı? Öyleyse ölü olan Marksizm midir? Yoksa beyhude bir çırpın içerisinde olan sömürücü güçler mi? Manifesto'nun da işaret ettiği gibi, "Günümüze dek gelen bütün toplumların tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir". Buraya kadar mı, buraya kadar mı? Marks'ın yaptığı, sınıfın kader değil, insanlık toplumunun gelişmesinin belli bir aşamasının

ürünü olduğu ve bunun sonucu olan sınıf savaşımının zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne götüreceği ve komünizme ulaşılacağı gerçeğiydi. Proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi ve diğer nitel katkılarla Maoizm, Marksizm'i daha da yenilmez kıldı...

Marksizm donuk değil, yaşayan, savaşan, gelişen bir bilimdir. Bilim toplumsal pratikten kopuk ele alınamaz. Manifesto'yu 1848 Alman ve Şubat Fransız devrimlerinden soyut olarak ele alamayız. İnsanlığın büyük tarihsel eyleminin mirası, bu toplumsal pratiklerinde yadımıyla Marksizm'e ulaşıyordu. İngiliz iktisadi, Fransız ütopyik sosyalizmi, Alman felsefesi Marksizm'e kaynaklık etmiştir.

Ama Marksizm bunların birebir ifadesi değil, diyalektik materyalizm ve tarihsel materyalizmin kullanılarak, doğanın toplumun vb. bilimsel yorumlanması ve değiştirilmesinin adıdır. En devrimci sınıf olan proletaryanın dünya görüşüydü. Marksizmin ana fikri dünyayı sadece yorumlamak değil, değiştirmektir. Bunu atlayan bırakalım komünist olmayı devrimci dahi olamaz. "Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Onlar, hedeflerine ancak, mevcut sosyal şartları zorla devirerek ulaşmanın müm-

MAOİST ÇİZGİ

ALİ HAYDAR DOĞAN

150. yıldönümünde komünist manifesto

kün olduğunu ilan ederler" diyor Manifesto'nun emri, devrimci savaşı yükseltmektir. Marksist Leninist-Maoist temelde kendini değiştiremeyen dünyayı değiştiremez. Mevcut sosyal şartları değiştirmek, onun şekillendirdiği bütün geri-geleneksel fikirlerden köklü olarak kopmayı gerektirir. Bu da Marksizm-Leninizm-Maoizm ile silahlanmakla mümkündür.

Evet Marksizm Avrupa kaynaklıdır. Ancak "Avrupa merkezci" görüş Marksizm'in düşmanıdır. Emperyalizm öncesi rekabetçi kapitalizm çağında, devrim fırtınası Avrupa'da esiyordu. Devrimler teorisi olan Marksizm, bu gerçeği elbette dikkate alacak, strateji ve taktiğini bu temel üzerinde inşa edecekti. Öylece yaptı. Ne varki, kapitalizmin emperyalizm aşamasında, fırtına merkezler doguya, ezilen ülkelere kaydı. Emperyalizmin zayıf halkaları buralardı. Proletarya devrimi, strateji ve taktiğini bu gerçeğe göre yeniden yaratmalıydı. Leninizm bunu gerçekleştirdi. Marksizm'in devrimci özünü değil, lafına takılanlar, "Marksizm'i savunmak" adına bu gerçeklere karşı savaş açtılar. Tarih bu saçmalıklara kaçınılmaz merhamet darbesini vurdu. Ekim ve Çin Devrimi somut bir örnektir... Emperyalizm dönemini Marks değil, Lenin yaşıyordu. Sosyalizmde ge-

riye dönüşler tecrübesini Mao yaşıyordu. Teorimizin bu toplumsal gerçeklerle ulaştığı nitel hamlelere, Marksizm adına, Marks'ın lafını kuru-kuruya tekrar eden revizyonizmi saldırmaya devam etmektedir. Ama bu gerici ideoloji dünyanın hiçbir yerinde kazanamamış, iflastan kurtulamamıştır. Marksizm, ortaya çıktığı koşullar itibarıyla, Maoizm'e göre bazı noktalarda sınırlıydı. Başka türlü de olamazdı. Şimdiki durumda da, bilinenler, bilinmesi gerekenlerin tümüdür? Bilgiyi böyle donduranlar onun hareketinden haberdardır. Bilinenler dışımızdaki nesnel dünyanın ilişki içerisinde olup, keşfettiğimiz ve değiştirilmesi pratiğine girdiğimiz olgulardır. Evet bunlar doğrulardır. Bilinmezcilere rağmen bu olgular göreceli doğrulardır. Mutlak doğru ise başka. Bu perspektifle ele alınmadığında ne Marksizm ve ne de günümüzde onun yeni nitel bir aşaması olan Maoizm kavranamaz.

Toplumlar tarihinin klasik bir yorumuyla, Sovyet ve Çin devrimlerini izah edemeyiz. Sosyalizm neden Almanya, İngiltere, Fransa'da değil, Sovyetler ve Çin'de yaşanmış bir gerçeklik olarak ortaya çıktı? "Yeni bir toplum, üretici güçlerin en yüksek seviyeye ulaştığı bir yerde ortaya çıkar" sabit fikriyle hareket edilemeyeceğini, ezilen ülkelerde, geri denilen ülkelerde gerçekleştiren devrimler ve yaşanan sosyalizm pratiği ispatladı. Marksizm, Maoizm'le temsil edilebilir.

Komünist Manifesto'nun 150. yıldönümünü anmak, Maoizm'i konuşturmak. 25. ölüm yıldönümünde büyük Maoist önder İbrahim Kaypakkaya güzergahında ilerlemektir ●

ANALAR 8 MART'TA HAYKIRDI; "EVLATLARIMIZ NEREDE"

Halkın Günlüğü/İstanbul: 3. yılını tamamlayacak olan kayıp yakınlarının Galatasaray Lisesi önündeki oturma eylemi 147. ve 148. haftalarda kitlesel bir şekilde gerçekleşti.

147. HAFTA: Kaybedilen-katledilen yakınlarının akıbetini ve hesabını sormak amacı ile 7 Mart Cumartesi günü 147. kez biraraya gelen Cumartesi Anneleri'ne, Özgür Lük Örgütü Güçte Kadın Platformu, Arjin Kadın Grubu, Jülin, Jüyan Kültür Merkezi, Emek Kültür Merkezi, Zira Kültür Merkezi, Kürt KADAV, Pazartesi Kadın Dergisi, Tekel İşçisi Kadınlar, İHD, HADEP, ÖDP, EMEP, DBP, SIP ve KESK'e üye yaklaşık 1500'e yakın kadın destek vererek, oturma eylemine katıldılar.

Ortak yapılan basın açıklamasında kayıpların bir an önce bulunması istenerek, süren savaşın en büyük mağdurunun kadınlar olduğu belirtildi. Katlinenler kayıp yakınlarına çiçekler dağıttılar. Ardından 147. hafta basın açıklaması yapıldı. Açıklamada "... Yurt 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü. Biz Cumartesi insanları içinse, gözaltında kayıp kadınların günü. Ayrıca gözaltında kayıpların annelerinin, eşlerinin, sevgililerinin, kız kardeşlerinin, Hamım Tosun'ların, Birsan Gulunay'ların, Hasene Türkoğlu'ların, Enine Ocak'ların, Hatice Toraman'ların, Elif Tekin'lerin, Hanife Yıldız'ların günü. Savaşın sürdüğü Olganüstü Hal Bölgesi'nde güvenlik güçlerince tecavüze uğrayan, diğer bölgelerdeki kadınlardan kul kul fazla acı çeken Kürt kadınlarının günü" denildi. Basın açıklamasının ardından kitle hep beraber yürüyerek Taksim Meydanı'na geldi. Burada yapılan basın açıklamasının ardından kitle dağıldı.

148. HAFTA: "Bu hafta Galatasaray Lisesi önünde oturmamızın 148. haftası. Gö-

zallında kayıpların devam ettiğini her hafta olduğu gibi bu hafta da buradan hamuoyuna sessiz oturmamızla duyuruyoruz."

14 Mart Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen Cumartesi Anneleri eylemi yukarıdaki sözlerle başlatıldı. Eyleme çok sayıda DKÖ temsilcisi, yaş devrimci Salih Bozşık, Belçika EMEK Partisi üyeleri de destek vererek katıldılar.

148. hafta kayıp tanıtımında 12 Mart 1994 tarihinde haber için çağrıldığı Siverek'e giden ve bir daha kendisinden haber alınmayan Özgür Gündem Gazetesi Urfa muhabiri Nazım Babaoğlu ile 7 Mart 1993 tarihinde evine giderken Terörle Mücadele Şubesi ekipleri tarafından kaçırılan Ali Kırılgaç tanıtıldı. Oturma eylemi 15 Mart'ta yapılacak olan İHD İstanbul Şubesi tarafından düzenlenecek "Düşünce Özgürlüğü İçin Ankara Yürüyüşü"nin duyurusu ile sona erdi ●

Korkular onların, yarınlar bizimdir

Halkın Günü/İstanbul: Halkların hak istem ve taleplerinden, güzel yarın düşlerin den korkan karanlığın sahipleri, bundan 3 yıl önce, '95, 12 Mart akşamı kan kokan elleriyle, modden önceye düşünülmesi bir katliamı ilk tohumlarını ekmek üzere Gazi Mahallesi'ndeydiler. İçerisinde yaşayan sakinlerinin çoğu yoksul Kürt ve Alevi emekçilerinden oluşan bu gecekondu mahallesi cellatların gözünde bir çibanbaşı ve aynı zamanda ateşlenecek bir fitilin ilk kıvılcım noktasındaydı. İlk patlayacak silahla bir mezhep çatışmasının yaratılması hedeflenen bu mahalle, planlanan terzahan aksine sonrasında bir bütün halkın kenetlenmesiyle oluşan isyanın merkezine oturdu. Devrimci demokrat insanların gittiği kiraathanelerin taranmasıyla gerçekleşen saldırıda yaşamını yitiren Halil Kaya (65)'nin katillerinin adresi zaman geçmeden bulunmuştu, karakol... Sözde halkın koruyucusu olanlar, her türlü zulmün, baskının, işkencenin somutlanmış ifadesiydi ma halkanın gözünde... Uykusuz gecelerin, işken celi seansların ilk istasyonuydu devletin asil temsilcisi konumundaki bu merkez. Üzerlerinde yaşadıkları korku imparatorluğunun sadık bekçilerini, işkencecilerini, katillerini, uğursuzlarını saklıyordu; hücrelerinde ölümcül çığlıkları yankılanıyordu hala simitçi Bayram Duran'ın...

Işte bu gerçekliğin bilincinde olan on binlerce insan bir anda sokaklara akarak katillerden hesap sorma pratiğine girdi. Kendiliğinden gelişen bu süreç komünist-devrimcilerin önderliği ile daha bir rayına oturarak hedefe yöneldi. Evdeki hesabı çarşıya yazmayan, yaptıkları planların sonuçsuz kalması sonucu paniğe, korkuya kapılan feodal-faşist diktatörlük, elindeki tek silaha; kana, ateşe, panzere, copu sarıldı. Cemevi önünde toplanan onbinlerce insana hedef göstererek ateş açan, panzerlerle ezen diktatörlük, 17 güzel insanı katlederek halkın öfkesinin önüne geçmeye çalıştı. Ancak bari katliam ardından direnen isyan ateşi öylesine büyük ve gorkemli idi ki, aradan geçen 3 yıl boyunca her kitle gösterisine, militan eyleme esin ve moral kaynağı oldu.

Aradan geçen 3 yıl boyunca karanlığın sahipleri de boş durmadılar. Kurşunla, panzerle sindiremedikleri Gazi'ye daha bir yüklediler. Yüzlerce mahalle sakini esir kamplarına doldurulurken, mahalle militarize devlet güçleri tarafından adeta kışlaya döndürüldü. Katliama uğrayanlar saldırılarla yılmıya uğratılmaya çalışırken göstermelik katliam davası, aradan geçen buncuz süre içerisinde il den ile sarıklı, heyetler değişti, katliamın gerçek sahipleri cezalandırılmak şöyle dur son, anlaşılan kararlarla odullandırıldı, taltif edildi.

Ama '95, 12-13 Mart'ta yükselen gür slogan sesleri, düzene olan kin ve isyan hissi silmedi. Bu coğrafyada yaşanan her haksız uygulamanın karşısına barikatlarıyla, taşlarıyla, sopalarıyla silahsız bedenleriyle dikildi, yoksul Gazi emekçileri.

Katliamın 3. yıldönümünde faşist diktatörlü-

ge olan halkların kin ve öfkesi yine onbinlerin dilinde tek bir slogan olarak Gazi sokaklarında yankılandı. Diktatörlüğün anıya katilimi düşürmek için haftalar öncesinden mahalleli dış dünyadan tecrit etmeye girişerek başlattığı göçaltı feryatları, tehditler, gözdağları bu yılki anmanın gorkemini eugelle yemedi. Günler öncesinden başlayan "maskeli provakatörler" edebiyatıyla korkutılmaya çalışılan emekçiler 12 Mart sabahı erken saatlerden itibaren İstanbul'un emekçi semtlerinden otobüslerle ya da yaya olarak Gazi'ye hareket ettiler. Bir gün öncesinde yağın kar ve hava muhaleketi ile 11 Mart gecesinde Zühre'de Hanım Mahallesi'nde devriye gezen polis otosuna gerçekleştirilen

likte alana giren Maoistler "Gazi'nin Katili Patron-Ağa Devleti", "Kızıldoru TIKKO Katillerin Peşinde", "Gazi Şehitleri Yaşiyor, Partizan Savaşıyor" sloganları eşliğinde kortej sırasına ilerlerken kitlenin yoğun sevgi gösterileri ve alkışlarıyla karşılandı.

Gazi esnafının da kepenk kapatarak destek verdiği anmaya Demokratik Haklar Platformu ile gazetemen okurlarının yanı sıra HADEP, EMEP, DBP, SIP, BP gibi siyasi partiler ve DMP, ÖMP, Halk Meclisleri, HÖP, Özgür Gelecek, Alınları, ODAK, Özgür Gençlik, Devrimci Kıvılcım Hareketi, Devrimci İşçi Hareketi, Direniş, Devrimci Parti Güçleri, İstanbul Üniversitesi Öğrenci Koordinasyonu vb.lerinden oluşan çeşitli

duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından komite üyesi Hüseyin Polat tarafından basın açıklaması okundu.

"Gazi'de evlatlarımızı katledenler, Trabzon'da karımıza çıktı. Mahkemeye gidiş gelişlerde gerek devlet güçleri, gerekse sivili faşistlerin saldırılarıyla karşılaştık. Araçlarımız laşlandı, çoğlandı, gözaltına alındık fakat yılmadık. Aradan 3 yıl geçmesine rağmen evlatlarımızın katilleri hala cezalandırılmadı. Biz şehit aileleri olarak evlatlarımızın katillerinin rahat rahat dolaşmalarını ve yeni katliamların düzenlenmesini engellemek için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Bu kararlılık ve inançla 3. yıldönümünde şehitlerimizi anıyoruz. Adalet is-

saldırı sonucunda kazalarda yer etmeye başlayan kitlesellik kaygısı saatler ilerledikçe kayboluyordu. Havanın yağışlı ve soğuk olmasına rağmen saat 09:30'dan itibaren Cemevi önünde birikmeye başlayan grup, giderek çoğalırken, 11:00'dan itibaren polis noktalarından mahalleye girişler de başladı. Bu girişler sırasında birçok insan araçlardan indirilerek keyfi bir şekilde gözaltına alındı. Saatler anmanın başlangıcı olan 12:30'a yaklaşırken özellikle Okmeydanı'ndan yürüyerek Gazi'ye gelen kitlenin polis telsizlerinden geçen "içeriye alınmaması" talimatının duyulması ile sarsıcı bir bekleyişe girildi. Yürüyüş halindeki kitleyle yapılan telefon bağlantıları sonucunda polis abukusunun aşıldığı haberi ise bütün kitleyi sevindirdi. Okmeydanı'ndan gelen kitlenin de Dört Yol Kavşağı'ndan İsmetpaşa Caddesi'ne uzanan yolda görülmeleriyle patlayan "Gazi Halkı Yalnız Değildir" sloganı, kortejler halinde bekleyen onbinlerin alkış sesleriyle birlikte coşkuyu ve kararlılığı artırdı. Yürüyüş kortejiyle bir-

DKO'lar ve devrimci sosyalist, yurtsever gazete çevrelerinde katılım sağladılar.

Saatler 15:00'ü gösterdiğinde kortejler halinde yürüyüşe geçen kitle, "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Devrim Şehitleri Onurumuzdur", "Gazi Halkı Değil, Çeteler Yargılasın", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Gazi Halkı Hapiste, Çeteler Dışarıda", "İbo, Haydar, Zulfikar, Namıdadur İktidar", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Gazi Şehitleri Yaşiyor, Partizanlar Savaşıyor", "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Birlik-Mücadele-Zafer", "İbo Yaşıyor, Cüneyt Yaşıyor, TIKKO Savaşıyor", "Dersim, Tokat, Erzincan, Savaşıyor Partizan", "Yaşasın Partimiz TKP (ML)" sloganlarını atarak Gazi Mezarlığı'na doğru harekete geçti.

Gazi Şehitleri Anma Komitesi'nin aldığı karar doğrultusunda sadece şehit ailelerinin alındığı mezarlıkta, şehitler için 1 dakikalık saygı

duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından komite üyesi Hüseyin Polat tarafından basın açıklaması okundu.

Gazi'nin ara sokaklarından yürüyerek başlangıç noktası olan Cemevi önüne gelen grupların dağılmasıyla biten eylemde komünist devrimci örgütler, TKP(ML)-TIKKO, PKK, TIKB, TIKB Bolşevik, MLKP, ERNE, YCK, TKEP/L, 15 Mart GKB imzalı pankartlara ve bayraklarıyla katliamın 3. yıldönümünü anmasında yerlerini aldılar.

Gazi Katliamı'nı protesto etmek için Gazi esnafının yanı sıra Nurtepe, Ümraniye, Okmeydanı, Örnektepe, Alibeyköy, Gülsu ve Kağıthane esnafı da kepenk kapatarak eyleme destek verdi ●

Tarihsel ve toplumsal koşulların ortaya çıkardığı en önemli sorunlardan biri yabancılaşmadır. Yabancılaşmanın tarihsel kökleri meta ekonomisine dayanır. Ancak, yabancılaşma günümüzde toplumun kronolojik hastalığı haline gelmiştir. Zira toplumun her ferdi sıkça "yabancılaşmak"tan söz etmekte ve oldukça yakıncı bir tarzda çürüyen, kaybolan "değerlerinden", erdemlerinden ve bunların nasıl silinip gittiğinden ve yerine "anlamlandırması" zor piyasa değerlerinin konulduğundan sıkça dem vurmaktadır.

Yabancılaşma, "Yeni Dünya Düzeni"nin emperyalizminin tipik bir hastalığıdır. Toplumun sarmalamıştır. Bütün toplumsal yapılanmalarda yabancılaşma mevcuttur. Günlük ilişki ve ilişkilerde yansısını bulduğumuz yabancılaşmaya karşı, etkili, yoğun ideolojik mücadele verilmezse, açıktır ki çürümenin gittikçe derinleşerek insanlık trajedisine yol açmaması için hiç bir neden yoktur. İşte burada büyük sorunlar olarak karşımıza çıkan temel şeylerden birisi toplumsal yabancılaşmadır. Sadece bireyin topluma olan yabancılaşması değil, bireyin kendisine karşı, "özüne" ve "benliğine" olan yabancılaşması, başkalaşım içine girmesidir.

Bu kendisini her alanda ve oldukça çeşitli biçimlerde göstermektedir. Tepkisiz, duyarız, sorumsuz, ilkesiz, ruhsuz, duygusuz, bön, silik, ölgün, insani refleksleri körelmiş ve duraganlaşmıştır. "Ölü canlar" kabilinden davranış çizgisi biçimlenmiştir. Hayvanlaşma doğrultusunda evrimleşen yaşam tarzı sergilenmektedir.

Emperyalizmin, (Yeni Dünya Düzeni) düzensizliği dediğimiz sistemi, toplumu ölü yığınlar (let yığını) haline getirmiştir. Yaşar ama niçin ve niye yaşadığının bilincinde değildir. Büyük yaşam iddiası yoktur. Buna gününbirlik yaşam dahi denilemez. Çünkü, gününbirlik yaşamda bile bir sistem çıkar, planlı ve günü yaşama düzeni vardır. Gününbirlik yaşam dahi atomize olmuştur. Birey bütün hücrelerine kadar parçalanmıştır. Cüceleşmiş ve

oldukça düşünmüştür.

Şimdi, dibe vurmuş bir insanlık trajedisi yaşanmaktadır. İnsanlık hiçleşmeyi oynamaktadır. Tabii ki buna karşı, büyük direnişler, olağanüstü fedakarlık ve kahramanlık örnekleride sergilenmektedir. Ölümün yaşama dönüştürüldüğünü Ölüm Oruçları direnişlerinde gördük. Bedenlerini ölüme yatırarak, hiçleşmeyi, onursuzlaşmayı tersine dönüştürmenin ve yeniden dirilme, insanlığı özgürleştirmenin zaferini de yaşadık. Gerillanın, bütün modern silahların tahrip gücünü eriten, tüketen kızıl kurşunlarının kudretini de gördük.

Ancak, zafere kilitlemiş direnişler, olağanüstü fedakarlık ve kahramanlıklar insanlığın özgürleştirilmesine yöneltilmez ve toplumsal kurtuluşa dönüştürülmezse, toplumsal yabancılaşmadan kurtulamaz.

Savaşın en acımasız, en şiddetli ateşi içinde yaşıyoruz. Hergün kurşunlarla bedenleri biçilen yoldaşlarımız, devrimciler ve yurtseverler vardır. Köylülerin başına tonlarca yağmur gibi bomba yağıyor. Yakma ve yıkmadan tutalım, göçertmeye kadar düşmanın barbar ve pervasız saldırıları var. Ekonomik ambargolardan tutalım, psikolojik saldırılara kadar vahşi savaş politikası uygulanmaktadır. Katliam, sürgün, talan, yağma ve açlıktan öldürme yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Buna itiraz etmeye insan denilebilir mi?

Hakim sınıflar, bazılarına öylesine uyuşturmuştu ki, yanı başındaki zulüme duyarsız ve tepkisizdir. Doğanın imha edilmesine dahi sessiz ve sağırdır. Bu durum

ÖNCÜ BAKIŞ

ŞERİF UĞUR

Yabancılaşma

yalnızca savaş bölgelerinde yaşanmıyor. Savaşın doğrudan etkisi altında olmayan bölge ve alanlarda durum daha da vahim arz etmektedir. Her türlü vurgun, rüşvet, yolsuzluk, uyuşturuculuk, kara para aklama, fuhuş vb. şeyler sektör haline gelmiştir. Devletin doğrudan organize ettiği bu sektöre yine, toplumsal tepki yazıyor. Yargısız infazlar, faili "meçhul" cinayetler, çetecilik, kitlesel katliamlar vb. toplum tarafından kanıksanır olmuştur.

Devletin bütün kurum ve kuruluşlarıyla çürüdüğü ve eşildikçe daha da derinleşen ve toplumu zehirleyen devlet pisliğine karşı ne örgütsel bir tarzda ne de konulduğundan dolayı yığınsal tepkiler köklü ve sarsıcı değildir. Susurluk kazasından sonra yapılan, "Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" eyleminin çapının bataklığının kurulmasına yönelik olmayıp, sineklerin ayıklanması veya yakalanmasına yönelik olduğu aşikardır. Halka kurşun sıkanların, "milli kahraman" ilan edildiği günümüzün Türkiye'si ne yazık ki büyük toplumsal direnişlere sahne olmuyor. Devletin çeteleşmeye gittiğini, çete örgütlenmesinin devlete egemen olduğunu hakim sınıfların kendilerinde itiraf etmektedir. Bunun altından kalkacak durumda da değiller.

MKG, Özel Harp Dairesi, MIT, Özel Tim, JİTEM ve Gladio örgütlenmesi, legal kurumların da "topyekün imha" seferberliği içinde örgütleyerek, "böl-parçala-yok et" siyasetiyle toplumu eğitmektedirler. Devletin yeniden yapılandırılması, haksız savaşın bütün yönleriyle örgütlenilmesidir. Bunun psikolojik ayağını medya oluşturmaktadır. Toplum, medyatik araçlarla alıştırılıp-uyuşturuluyor. Fa-

şist cellatlar, alkışlanılmıyor. Infaz çeteleri, "bayram" havasıyla uğurlanıyor veya karşılanıyor. Bütün bu olup bitenlere toplum seyirci ve tepkisiz.

Eğer günümüzde, emperyalizm, "insan hakları", "demokrasi", "özgürlük", "barış", argümanlarını dilinden düşürmeyip bu "değer"lere sahip çıkarak en "büyük" derisi veriyorsa, varın siz düşünün.

"Yeni Dünya Düzeni"nin neo-liberal siyaseti, bütün toplumsal yapılanmaları etkisi altına almıştır. "Toplumsal uyum", "toplumsal barış", "toplumsal refah", "hak-adalet", "insan hakları", "barış ve demokrasi" aldatmacasıyla sınıf uzlaşmacılığını geliştirerek, toplumu hergün etkilemekte ve eğitmektedir. '80'li yıllardan günümüze, çeşitli biçimlerde bu siyaset uygulanmaktadır. Emperyalizmin bu siyasal yönelimi, sadece devrimi tasfiyeye yönelmemiştir. İnsanlığın büyük bedeller ödeyerek halklara ve tarihe mal ettiği insani temel değerler ve erdemler iğdiş ediliyor ve içi boşaltılarak bireyler öz benliğinden de uzaklaştırılıyor. Emegine yabancılaştırılmış birey kendisine de yabancılaşmıştır.

Yabancılaşma sadece üretim sürecinde olmuyor. Siyasi, ideolojik, ahlaki, kültürel ve sosyal alanda da korkunç bir yabancılaşma yaşanıyor. Prensip, ilke, erdem, onur vb. şeylerin yerini piyasa değerleri almıştır. Değer manzumesinin yitimi, bireyi de bitirmiş, birey tüketim piyasasının esiri olmuştur.

Piyasa değerlerine esir olan bireyin, güçlü çıkışı gösterebilmesi için, kendisine müthiş yönelmesi şarttır. Saffarımızda savunmanın yol açtığı boyutları gözönünde bulundurursak, mücadelenin hayati önemini görebiliriz. Devrimcilik öncülüktür. Bütün yetmezliklerimize saldırıp, partiye yabancılaşmış bütün yanlarımızı savaşa açmalıyız. Parti ile bütünleşmeyen, toplumdaki yabancılaşmaya meydan okuyamaz.

Yabancılaşmaya karşı partinin siyasi, ideolojik çizgisini konuşturmalı, mücadeleyi en üst seviyeye taşımalıyız ●

ELAZIĞ MUNZUR TÜRKÜLERİYLE COŞTU

Halkın Günlüğü/Elazığ: Elazığ Demokrasi Platformu'nun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği çerçevesinde düzenlediği geceye katılmak üzere Elazığ'a giden Grup Munzur, 1500 kişinin katıldığı gecede türkülerıyla kitleyi coşturdu.

Toplumsal gerçekliği ve toplumsal sorunları türkülerine taşınayı perspektif eden Grup Munzur, bu amaçla çıktığı yolda 3. kasedi olan "Tutuşturun Gecele-ri"ni de tamamladıktan sonra gittiği Elazığ etkinliğinde türkülerini tüm kitleyle bir ağızdan söylemenin coşkusunu yaşattı, yaşadı. Devletin kolluk güçlerinin yoğun önlem aldığı geceye, kitlenin salona sığmamasından dolayı başlanılması gereken saatten geç başladı. İstanbul MKM'den Ozan Xanemir, Elazığ Gençlik Korosu ve HA-DEP Halk Oyunları Ekibi'ninde sahne aldığı gece, devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi ve gazetemiz okurlarının mesajlarının yanı sıra HADEP, ÖDP, EMEP ve DBP de gönderdikleri mesajlarla geceyi selamladı.

Yoğun ilginin yaşandığı gecede Grup Munzur'un sahne almasıyla coşku ve heyecan doru-ğuna çıktı. Devrimci-militan müziğiyle salonda bulunan reformist-revizyonistleri telaşlandı-ran Grup Munzur, devrimci kitleyle kaynaştı, coştı, coşturdu. Ayağa kalkarak sahne

önünde halaya duran kitle devrimci marşlara eşlik ederek, sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Barbara Yoldaş Ölümsüzdür", "Karadeniz Kızıdır, Kızıl Kala-cık", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganlarını attı. Saat 23:00'da biten gecenin ardından birgün daha Elazığ'da kalan Grup Munzur, sonraki gün DKÖ'leri ziyaret ederek bilgi alışverişinde bulundu ●

Sinan Demirbaş'ın katilleri aklanmaya çalışılıyor

Haber Merkezi: Ülkemizde günlük yaşamın bir parçası haline getirilip topluma kanısızlanmaya çalışılan sayısız yargısız infaz, işkence, katliam ve kaybetme politikasının binlerce kurbanından biridir **Sinan Demirbaş**. 7 Temmuz 1995 tarihinde asker kaçağı olduğu ve TKP(ML) örgütüne mensup olup eylemlere katıldığı gerekçesiyle Elazığ Emniyetince gözaltına alınıp, 21 Temmuz günü "İntihar etti" denilerek, cenazesi ailesine teslim edilen Uludağ Üniversitesi öğrencisi Sinan Demirbaş'ın ailesinin katil polisler hakkında açtığı dava Elazığ Ağır Ceza Mahkemesi'nde üç yıldır devam ederken bir türlü sonuçlandırılmayıp unutturulmaya çalışıldı.

Askerliğini tecil ettiği halde yoklama kaçağı denilerek gözaltına alınan ve ailesine kısa sürede işlemlerinin yapıp bırakılacağı söylenen Sinan, götürüldüğü 1800 Evler'de bulunan işkence merkezinde 14 gün boyunca gördüğü ağır işkenceler sonucu katledildi.

Gözaltında işkenceyle katledilen Sinan için: "Başını duvara vurup intihar etti" denilirken, daha sonra "Başını duvarlara vurması üzerine rahatsızlandı ve kontrol için Elazığ Devlet Hastanesi'ne götürülürken hastanesinin önünde elleri kelepçeli haldeyken kaçı ve merdivenlerden düşerek beyin kanaması geçirdi" şeklinde açıklama yapıldı, olayla ilgili iki kişiye yalancılık tanıklığı yaptırıldı. Tanıkların daha sonra savcılıkta çelişkili ifade vermesi ve açıklamaların polis tutanaklarıyla da açıkça çelişmesi üzerine kısa sürede açığa çıkan olayla ilgili olarak Valilik ise: "Sinan kalp krizinden öldü" deyip, kendince polisleri aklamaya çalıştı.

Olaydan sonra otopsi dahi yaptırmadan babası **Hüseyin Demirbaş** üzerinde baskı kurup cenazeyi polis ablukası altında zorla top raga verdiren katiller, alalecele hazırladıkları acemice tutanak ve raporlarla olayı ört-

meye çalıştılar. Olayın peşini bırakmaya ve işkenceci katillerden hesap sorulmasını isteyen Demirbaş ailesinin otopsi yapılarak olayın aydınlatılması için sarfettiği çaba, kamuoyunun sahip lenmesi ve DKÖ'lerin olayın peşini bırakmaması üzerine cenaze otopsi için mezardan bir ay sonra çıkarılıp İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Adli Tıbbiği'ne getirildi. Ancak bu kez de burada devlet yetkililerince otopsi engellenmeye çalışıldı ve cenaze otopside sonradan habersiz polis tarafından kaçırılıp Elazığ'a götürüldü. Bu olay üzerine otopsiyi engellemeye çalışan Fatih Cumhuriyet Savcısı ve diğer yetkililer hakkında görevi kötüye kullanmalarından dolayı soruşturma açılması ve katillerin bir an önce bulunup cezalandırılması talehiyle Demokrasi Hakları Platformu tarafından CHP Esenler İlçe binası kısa süreyle işgal edildi.

Olayın tüm açıklığıyla ortaya çıkması üzerine Ağustos 1995 tarihinde Elazığ Cumhuriyet Savcılığı polislerden **Büyükmün Gök**, **Hasan Çetinkaya**, **M. Faruk Uzel**, **Nazif Yazar**, **Erdoğan İnal**, **Zihni Derin**, **Veysi Aslan** ve **Mehmet Karamelmetoğlu** hakkında kasten adam öldürmekten dolayı dava açarken, polisler görevden alındı. Mehmet Ağır Emniyet Genel Müdürü olduğu dönemde katilleri sessiz bir şekilde görevi iade ederken, mahkeme de kanıtları kesin olmasına ve olayın tüm açıklığıyla aydınlatılmasına

na rağmen kararı üç yıldır veremeyerek olayı unutturmaya ve diğer benzer olaylarda olduğu gibi polisleri kurtarmaya çalışıyor. Katilleri apaçık koruyup kollayan mahkemeler devrimci, demokratlar sözkonusu olunca geçerli kanıtlar olmadan polis ifadeleriyle kısa sürede ceza yağdırıyorlar. Nitekim bu sayısız uygulamalardan biri olan Demirbaş davası halen devam ederken aynı tarihte gözaltına alın

nan üç kişi bir kaç gün içinde onlarca yıl ceza ya da hapisli olarak, esir kampına gönderilen devrimcilerden biri olan **Kazım Tunç** emniyetçe gördüğü ağır işkenceler sonucu sağlığını kaybetmiş ve Nevşehir Esir Kampı'nda tedavisi yapılmadığı ve engellendiği için 1996 tarihinde şehit düşmüştü.

Üç yıldır devam eden davanın duruşmasına 10 Mart Pazartesi günü Elazığ Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. ÖDP İl Başkanı **Süleyman Yeter**, EMEP İl Başkanı **Cemal Zulfikar** ve HADEP İl Başkanı **Mevlüt Kaya**'nın aralarında bulunduğu 8 avukatın mündahil olarak katıldığı davayı, HHD Elazığ Şube Başkanı **Cafer Demir**, Eğitim-Sen Şube Başkanı **Mehmet Erdoğan**, Enerji-Yapı-Yol Sendikası Şube Başkanı **Mehmet Cengiz** ve HADEP Dersim İl Başkanı **Şerafettin Halis**'in yanı sıra Demirbaş ailesi, yakınları ve Sinan'ın arkadaşlarından oluşan kalabalık bir grup izledi.

Daha önce sanık avukatının itirazı üzerine

İstanbul Adli Tıp Kurumu'nun ikinci kez hazırladığı otopsi raporunun okunmasıyla başlayan duruşmaya sanıklardan sadece **Büyükmün Gök** ve avukatı **DYP Elazığ İl Başkanı Orhan Pekel** katıldı. Adli Tıp Kurumu'nun hazırladığı otopsi raporunda "Başına, küt bir cisimle vurulması sonucu oluşan beyin kanamasına bağlı sebepten dolayı ölmüştür" tespitiyle bir diyeceği olmadığını söyleyen sanık Gök, sorgu sırasında "Başına telsizle vurmuşum, ölüm sebebi bundan dolayı olabilir. Suçumu kabul ediyorum" derken, diğer sanıkları kurtarmak için Büyükmün Gök'ün olayı tek başına üstlendiğini söyleyen avukatlar, tüm sanıkların tutuklanmasını talep ettiler.

Bu itirafa rağmen Büyükmün Gök dahil hiç bir polis hakkında tutuklama kararı veremeyen mahkeme heyeti, gelecek duruşmaya tüm sanık polislerin çağrılmasını kararlaştırıp davayı 28 Nisan 1998 tarihine ertelendi.

Bu ülkede yaşayan emekçi ve ezilen her kesimden insanı katleden, işkencelerden geçiren, kaybeden kolluk kuvvetlerini çeşitli yasalara korumaya alan diktatörlük gizlenemeyecek şekilde ortaya çıkan olaylarda ise delilleri karartıp zulüm ve sömürü üzerine kurulu düzeninin olmazsa olmazı olduğu ve teminatı olan bu kurumların koruyor. Her şeye rağmen suçlu ispatlanan piyonları ise yakalamak ve ceza vermek bir yana ödüllendirip, terfi ettiriyor. Bu uygulamaların örnekleri hatırlanmayacak kadar çok iken bu devletin mahkemelerinde adil bir karar çıkmasını beklemek ise siyasi aymazlığın ta kendisidir.

Bir kez daha hatırlatıyor ve tekrarlıyoruz. Her gün suçlarına yeni suçlar ekleyen elleri işçi, emekçi halkların kanına bulanmış bu piyonlara hakettikleri cezayı feodal-faşist devletin mahkemeleri ve adaleti değil, ezilen, sömürülen, katledilen halklarımızın adaleti ve onun zorunu uygulayanlar verecektir.

OKURLARIMIZA GÖZALTI FURYASI

Halkın Günü/İstanbul: Mart ayının yoğun eylem takvimi ile beraber yükselen halk muhalefeti karşısında acizleşen çete devlet, Ankara Kazlıy'da kamu emekçileri ne, İstanbul Taksim'de emekçi kadınlara yönelik yaptığı bombalı saldırılarla acizliğini ve barbarlığını dünya ve Türkiye kamuoyuna gösterdi.

Bu saldırılarda yüzlerce insan yaralandı, onlarca insan gözaltına alınıp işkenceci sorgulardan geçirildi, idarinde muhabirlerimiz **Özgür Çelik**'in de bulunduğu birçok insan tutuklandı. Yine bu saldırılarla yetinmeyen çete devlet, İstanbul'un birçok semtinde "Huzur operasyonu" adı altında periyodik olarak terör estirmeye ve emekçi halkları baskı altında tutmaya başladı. Çete devletin saldırılarını giderek boyutlanırken, bu kez de 14

Mart Cumartesi günü, sabah 05:00 sularında İstanbul'un Güngören ve Esenler Karabayır semtlerinde oturan gazetemiz okurlarına yönelik, Güngören ve Esenler'de polisin estirdiği terör rüzgarından nasibini alan okurlarımızdan, Güngören'de gözaltına alınan **Halise Ateş** ve oğlu **Erkan Aygören**, Esenler Karabayır semtinden **Mehmet Yıldız**, **Bülent Yıldız**, **Sezgin Diler**, **Cihan Şan**, **Yıldırım Diler**, **Mehmet Doğan** ve soyadını öğrenemediğimiz **Özlem** isimli bir bayan ile yine ismini öğrenemediğimiz bir kişinin zorla gözaltına alındıkları gelen haberler arasında. Gözaltına alınan insanların akıbeti ile ilgili avukatların yaptığı araştırma sonucunda, okurlarımızın İstanbul Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi (TMS)nde tutuklandıkları öğrenildi.

ALİNTERİ GAZETESİ'NE KEYFİ BASKIN

Haber Merkezi: Devletin, devrimci-yurtsever kurumlara keyfi saldırıları devam ediyor. Kısa bir süre önce HADEP, MKM ve Kurtuluş Gazetesi başta olmak üzere çok sayıda kurum ve kuruluşu basıp onlarca kişiyi tutuklayan çete zihniyeti, son olarak Alınteri Gazetesi'nin merkez bürosunu basarak büroda bulunan gazetenin 7 çalışanını gözaltına aldı.

10 Mart günü "İlbar var" gerekçesiyle Akşam saat 21.00 sularında büroyu basan Şişli Emniyetine bağlı polisler, gazete çalışanları **Zahide Ak**, **Meryem Eskili**, **Salim Gümüş**, **Sabiha Budak**, **Manolya Gültekin**, **Ali Bakır** ve **Ayfer Kaptan**'ı dövizerek zorla gözaltına aldılar. Alınteri Gazetesi'ne yapılan keyfi baskın 11 Mart günü Halkın Günü, Alınteri, Atılım,

Direniş, Mücadele Birliği, **Çağrı** ve **Kızılbayrak** Gazeteleri tarafından Gazeteciler Cemiyeti önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Yapılan açıklamada; işçi sınıfı ve emekçi halkların sesi ve soluğu olan Devrimci-Yurtsever basına yapılan saldırıların sömürüye ve zorbalığa karşı verilen mücadeleyi engelleyemeyeceği vurgulanırken, kamuoyu duyurulu olmaya çağrıldı. Açıklamada ayrıca gözaltındaki Alınteri çalışanları, tutuklanan Kurtuluş gazetesi çalışanlarının yanı sıra tüm devrimci-yurtsever tutanakların serbest bırakılması istendi.

"Baskılar bizleri yıldırılmaz" sloganıyla eylem sona ererken aynı gün akşam saatlerinde savcılığa çıkarılan Alınteri çalışanları serbest bırakıldılar.

Kemal Yılmaz'ın tutuklanmasına tepkiler artıyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: Av. Kemal Yılmaz'ın tutuklanarak Yozgat Esir Kampı'na konulması devrimci, demokrat kampanyasında tepki ile karşılandı. 5 Mart Perşembe günü, Demokratik Haklar Platformu (DHP), Demokratik Mücadele Platformu (DMP), Özgürlük İçin Mücadele Platformu (ÖMP) ve Partizan bilesenlerinden oluşan OM-TAK yaptığı yazılı açıklamada; Av. Kemal Yılmaz'a yapılan saldırıyı bütün ilerici, duyarlı, devrimci ayın katlara yapılmış bir saldırı olarak değerlendirecek, "Bir kez Kemal Yılmaz nezdinde rol alan hakların gaspedilmesini ve yapılanları protesto ediyor, duyarlı ve ilerici kamuoyunu bu faşizan uygulamalara karşı seslerini yükseltmeye çağırıyoruz. Bir kez daha, hiç bir baskının, tutsakların yalnızlaştırılmasına ve bizlerin mücadelesini engellemeye yetmeyeceğini belirtiyoruz." diyerek, Av. Kemal Yılmaz'ın derhal serbest bırakılmasını istediler.

AV. KEMAL YILMAZ'A MESLEKTAŞLARINDAN DESTEK

Av. Kemal Yılmaz'a yapılan saldırı, Çağdaş Hukukçular Derneği (CHD) İstanbul Şubesi tarafından da tepki ile karşılandı. Av. Kemal Yılmaz CHD tarafından da sahiplendi. CHD İstanbul Şubesi 6 Mart, Cuma günü Sultanahmet Adliyesi önünde yaptığı basın açıklaması ile dernek üyesi ve meslektaşları Yılmaz'ın uğradığı haksız saldırıya protesto ettiler. Basın açıklamasına, CHD üyesi avukatlar, Kemal Yılmaz'ın eşi Nazmiye Yılmaz ve gazetemiz çalışanları katıldı. Açıklamada; saldırının devletin siyasi davalara güven avukatları yönelik

yaptığı bir komplo olduğuna vurgu yapılarak, avukatları polislerin değil, cumhuriyet savcılarının sorgulayabileceği belirtilerek, savcılığın genelgesi uygulamadığına dikkat çekildi. "Av. Kemal Yılmaz yıllardır siyasi davaları giren, mesleğini onurluca yürütmeye çabasında olan bir meslektaşımız ve siyemizdir. Av. Kemal Yılmaz şahsında sarınamayı hedef alan uygulamalar ortadan kaldırılarak, yetkilileri yasa, tüzük ve genelgelere uygun davranmaya çağırıyor. zuman yitirilmeden serbest bırakılmasını istiyoruz." denilen açıklamada, kamuoyu duyarlı olmaya çağırıldı. Açıklamadan sonra polislerin basın metnini zorla almaya çalışmalarına karşı, avukatlar sert bir dille karşı koyarak polisleri geri adım attırdılar.

DHP VE AV. KEMAL YILMAZ'IN EŞİNDEN HAKSIZ TUTUKLAMAYA TEPKİ

Av. Kemal Yılmaz'ın Yozgat TMŞ ekipleri ve Cumhuriyet Savcılığı tarafından bir komplo sonucu tutuklanmasını protesto etmek ve Yılmaz'ın derhal serbest bırakılması için Demokratik Haklar Platformu (DHP) ve Yılmaz'ın eşi Nazmiye Yılmaz İHD İstanbul Şubesi'nde ortak bir basın açıklaması yaptılar.

9 Mart Pazartesi günü, saat 11:00'da yapılan basın açıklamasına; Açılım Hukuk Bürosu avukatları ve İHD İstanbul Şube Yönetim Kurulu Üyesi İsmail Sarıoğlu destek amacıyla katıldı. Demokratik Haklar Platformu adına yapılan basın açıklamasında, devletin kendi yayınladığı avukatlık genelgesine vurgu yapı-

larak, Yılmaz'ın işkenceli sorgudan sonra bir komplo sonucu tutuklandığı belirtildi. Açıklamada; "Esir kamplarına kapatılan, tecrit edilmeye çalışılan devrimci, kommünist tutsakların daha fazla tecritini, yalnızlaştırılmasını hedefleyen bu saldırı aynı zamanda ilerici, devrimci avukatlara da bir gözdağıdır. Av. Kemal Yılmaz şahsında bugün küçük puntolarla geçirilmeye çalışılan haksız uygulama ve yaptırımlara ses çıkarmayanlar, yurtdışı saldırıya maruz kaldıklarında ses çıkarma lüksüne sahip değillerdir. Çünkü seslerini duyuracak kimse kalmayacaktır." denilerek, Av. Kemal Yılmaz'ın tutuklanmasına karşı kamuoyu duyarlı olmaya çağırıldı. Açıklamadan sonra söz alan Nazmiye Yılmaz ise, eşinin haksız yere tutuklandığını, bu uygulamayı esir kamplarındaki siyasi tutsakların yalnızlaştırılmasına yönelik bir uygulama olduğuna dikkat çekti. Açılım Hukuk Bürosu ve İHD Şube Yöneticisi tarafından da kararın insan haklarına aykırı olduğu belirtilerek Av. Kemal Yılmaz'ın bir an önce serbest bırakılması istendi.

YOZGAT ESİR KAMPI'NDA BULUNAN ESİR SAVAŞÇILARINDAN PROTESTO

Yozgat Esir Kampı'nda bulunan PKK ve TKP(ML) davalarından esir tutulan savaşçılar adına Mesut Çelebi, Erdoğan Dinçer ve Hasan Durna yaptıkları ortak açıklamada; devrimci, yurtsever insanların savunmasını yapan avukatlara yapılan baskıların, tutsakları savunmasız bırakmaya yönelik olduğuna dikkat çekilerek, Av. Kemal Yılmaz'ın tutuklanıp esir kampına konulması kınandı.

BEYAZIT MEYDANI ÖĞRENCİLERLE ÖZGÜRLEŞTİ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Bundan tam 20 yıl önce 16 Mart 1978 tarihinde İstanbul Üniversitesi öğrencilerine Eczacılar Fakültesi önünde gerçekleştirilen devlet destekli bombalı silahlı faşist saldırıda 7 devrimci, demokrat öğrenci katledilirken, onlarca öğrencide yaralandı.

O gün sabah dersleri biten Hukuk ve İktisat Fakültesi öğrencileri, Beyazıt Meydanı'na açılan dış kapıyı geçip Eczacılar Fakültesi önünde bulunan meydana geldikleri anda onceden kolluk güçleri tarafından mevzilerinden silahlı faşistlerin bombalı ve silahlı saldırısı ile sarsıldılar. Atılan bombaların etkisiyle sağa, sola kaçan öğrencileri gözü dönmüş bir canilikle urayan faşistler, olay yerinde bulunan sivil-resmî polislerin denetiminde ellerini, kollarını sallayarak kayıplara karışıyorlardı.

Aradan geçen 20 yıl boyunca özelle üniversite gençliği, genelde ise tüm halklarımız tarafından 16 Mart Katliamı, hem Beyazıt Meydanı'nda, hem de tüm üniversitelerde kitlesel bir şekilde protesto ediliyor. Beyazıt Meydanı'nda 16 Mart Pazartesi günü yapılan kitlesel protesto eylemi olaysız bir şekilde gerçekleşti.

İstanbul Valiliği tarafından eylemlere kapatılan Beyazıt Meydanı sabahın erken saatlerinden itibaren binlere varan kolluk gücü tarafından kuşatılıp meydana giren her yolda yoğun arama yapılarak insanlar alana sokuluyordu. Saat

12:15'de CHP Gençlik Kolu üyeleri Eczacılar Fakültesi önüne katliamda yaşamalarını yitiren öğrenciler anısına karanfil bıraktılar. Ardından Hukuk Fakültesi'nden çıkan bir grup öğrenci, "Aramızdalar, 16 Mart'ı Unutmadık" yazılı

DEP Gençlik Kolları üyeleri de katıldı. Hukuk Fakültesi öğrencileri meydana vardıklarında, Merkez Kampüsü'nde toplanan öğrenciler de "16 Mart'ı Unutmadık, Unutmayacağız" yazılı pankart açarak, "Ferman Devletin Ün-

bir pankart eşliğinde, "16 Mart'ın Hesabı Sorulacak", "Devletin İleri, Yıldırılmaz Bizleri", "Çetelere Kuyak, Öğrencilere Dayak, Bu Abluka Dağıtılacak", "Yaşamın Devrimci Dayanışma" sloganlarını atarak meydana doğru yürümeye başladılar. Öğrencilere HA-

versiteler Bizimdir", "Kahrolsun MIT CIA Kontrgerilla", "Devletin İleri Yıldırılmaz Bizleri", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Yaşamın Halkların Kardeşliği" sloganlarını haykırarak meydana girdiler. Beyazıt Meydanı ana girişinde de bir grup öğrenci sloganlar eş-

liğinde meydana yerlerini aldı.

Eyleme; İstanbul Üniversitesi öğrencileri, Lise-11 Partizan Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik, Yurtsever Gençlik, İDİB, Özgür Gençlik, Demokratik Öğrenci Birliği, MLKP-KGÖ, SLP, ÖDP, Nakliyat-İş, Odak, Almanya Duisburg Öğrenci Örgütlenmesi, Kaldıraç, Devrimci Mücadeleci Gençlik, HADEP Gençliği, Ekim Gençliği, Ahıneri, Koordinasyon ve Devrimci Gençlik katıldı. Yaklaşık olarak 2500 öğrencinin katıldığı eylemde ilk önce 16 Mart şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından 16 Mart ve Halepçe Katliamlarını Anma Komitesi tarafından bir basın açıklaması okundu. Açıklamada; 16 Mart 1978 yılındaki katliamı gerçekleştirenlerin Susurluk'ta ortaya çıkan katliamcı devletin uzantıları olduğu, tarihi boyunca toplumsal muhalefete karşı katliam politikaları uygulayan devletin bugün de aynı vahşilikle öğrencilere saldırdığı ve bu saldırılarda Burhanettin Akdoğan, Ali Serkan Eroğlu, Erkut Direkçi ve Ümit Gihan Tarho'nun katledildiği belirtildi. Açıklamada ayrıca, 16 Mart 1988 yılında Irak'ta faşist cel-lat Saddam tarafından gerçekleştirilen ve 5 bin Kürd'ün katledildiği Halepçe Katliamı protesto edildi.

Yoğun güvenlik önlemleri altında yaklaşık olarak bir saat süren eylem olaysız bir şekilde sona erdi. Anma Komitesi'nin ardından bu kez TODEF/İYÖ-DER ve Halk Meclisi üyeleri bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamanın ardından 3 öğrenci sivil polisler tarafından gözaltına alındı.

NEWROZ VE 1 MAYIS'TA

bilinçli devrimci inisiyatifi geliştir!

Mart, baskı ve baskıya karşı halkların direnişini simgeleyen bir aydır. Eski Orta ve Yakın Doğu mitolojilerinde, Yeni Gün ("Newroz"), ya da "Yeni Yıl" adıyla büyük şenliklere ve coşkuyla kutlamalara konu olan içeriği hep aynıdır: "ölüler dünyasının" tanrıları- nı yenmek, "yeddi başlı ejderha"nın veya Dehhak'ın başını uçurmak..

Sonraları, halklar, kendi değişik durumlarına ve acılarına göre yeniden yorumladılar ve direniş kendi dilleri- ne çevirdiler, kendi ahvallerine uyar- ladılar. İnsanlar bütün tarih boyunca, yeni bir hayat biçimi üzerine sihirli bir sözbirliğine adeta gereksinim duy- dular. O günde sözleşmişçesine de- rinden gelen bir duygu bütünlüğüne ulaşırlar, yaşam sevinci ve coşku için de gökyüzüne sıçramak isterler.

Newroz, "Newroz" olmadan önce vardı bu, sonra da ol- du, "1 Mayıs" gibi, "Barış Günü" ve başka direniş günleri gibi.. Bu, insanlığın yüksek ideallere, yeniliğe tutkulu bağlılığını ve arayış özlemini anlatır bize. Halk- ların bu kutsal özleminin önünde ne köleci gladyatörler durabildi ve ne de günümüzün katil çeteleri durabilir!

"Yeni Dünya Düzeni"nin mutlu ve muzaffer efendileri işte bunu unutu- yorlar! Onlar, sermayelerinin nicel gücüne, düzenbaz ordularının mate- matiksel hesabına ve kıyırcı silahları- nın korkunçluğuna, bunların herşeyi belirleyeceğine inanıyorlar. Son yüz- yılın altı çeyreğindeki geçici zaferleri onların bu yanılgısını büsbütün büyüt- tüyor. O yüzden insanlığın binlerce yıllık özleminden damıtılmış, can ve kan pahasına varedilmiş bütün de- ğerlerine saldırıyorlar. İnsanın ruhuna ve bilincine sinmiş, hiç bir zaman sökü- lüp atılamayacak o insanca sözbirliği- ni ve cehennemî yıkma özlemini unutuyorlar.

Onlar, Demirci Kawa öfkesini olma- mış varsayıyorlar. Spartaküs birlikleri- nin Roma köleliğinin kanlı kaleleri- ni tuzla-buz eden fırtınasını yaşanma- mış varsayıyorlar. Fransız Devrimi'ni, Paris Komün Devrimi'ni, 1917 Ekim Devrimi'ni, Çin Halk Devrimi'ni, hep- sini ama hepsini olmamış varsayıyor- lar. O yüzden, insan haklarına, emek-çi haklarına, milletlerin varolma ve kendi kaderini belirleme haklarına al- dırmıyorlar, zater sarhoşluğu ile ken- dinin yitirmiş kaba ve beyinsiz bir ya-

ratik gibi bütün insan haklarına toslu- yorlar. İnsani çılgınlıkları modern silah- lar ve köpekleşmiş katil çeteleriyle susturacaklarını sanıyorlar.

Fransız Devrimi'nden 200 yıl sonra bile Avrupa'nın göbeğinde milletlerin boğazlanışına tanık oluyoruz. Binler- ce yıllık anavatanlarından sürülen, sökülüp göçebe kılınan ulusların dra- mina tanık oluyoruz. Asya halklarının, daha bu yüzyılın ortasında yerküreyi sarsan başkaldırısını unuttular. Kör- fez'de, şurada burada birkaç gün içinde yüz- binlerce insanı öldüren askeri gösterilere girişi- yorlar. Dünyün yarı-sömürgeleri- nin sözde bağımsızlığının bile yok sayıldığı, bu rejimlerin liderle- rinin acıklı itira- tıyla anlaşılıyor. Batı'nın sözde "uygar", zengin devletleri, işçi sı- nıfının 50-100 yıl önce kazandığı haklarını birer bi- rer yokediyorlar. İşçileri sendika- sız, sigortasız, iş- güvencesiz köle- lere dönüştürü- yorlar.

Kısacası, yeryü- zünün yeni Ne- ronları, Dehhak- ları, Kawa mito- lojisini yeniden canlandırıyorlar! Halkların sihirli söz- birliğini yeniden kuruyorlar. Yeryüzü- nün adaletsiz rejimleri, insanın hak ve adalet özlemini derin uğultular ve- ren bir okyanus gibi büyütüyor. Tarih bilincine sahip ve insanlığa güveni olan hiç kimse bundan kuşku duya- maz. Bu kadar ağır insanlık suçu kar- şısında insanların uysal uysal durabi- leceğini sananlar sadece insana güve- nini yitirmiş, yaşama sevinci sönmüş, insansal idealleri tükenmiş kimseler olabilir. Sosyalist ve demokratik halk cumhuriyetlerinin ortadan kaldırılma- sından sonra halkların yaşamında meydana gelen olumsuz değişimler ve her gün büyüyerek gelişen kötüle- me, kapitalist ve gerici sistemin in-

sanlık dışı doğasına karşılık sosyaliz- min vazgeçilmez insani niteliğini bel- gelemede ve ona duyulan özlemi karşı konulmaz biçimde güçlendir- mektedir.

Bizim halklarımız, insanlığın bütün geçmiş uygarlıklarının, mitosların ve büyük insansal ütopyaların her karış toprağına ilmi ilmi işlendiği bir bölgede yaşıyorlar. Bu toprağın oğul- ları, kızları ümitsizliğe düşemezler. Halklarımızın belleğinin her kıvrı- mında, özgürlük ve adalet özlemi- ne hız veren ta- rihsel deneyim, kültür birikimi ve bilinç mevcuttur.

Ülkeyi kanlı çete- lerin canavar ağı- lına çeviren rejim- in halkı aptal yerine koyan li- derleri bunu nasıl unutabilirler. Ya- şanmakta olan sahte "adalar" ve "yargı" gösterileri ile halkın aldatı- labileceğini nasıl umabiliyorlar!

Geçtiğimiz gün- lerde "Susurluk çetesi"nin deşifre olmuş, pek çok vahim cinayetleri kanıtlı bulunan ve yargılanmakta olan bazı haydut- ları serbest bira- kıldı.

Metin Göktepe davasının seyyar mahkemeleri bir tür- lü sonuca varamıyorlar.

Gazi katliamının sorumluları elini, kolunu sallayarak ortalıkta dolaşıyor.

Manisa'da liseli gençlere işkence ya- pan işkenceci polisler beraat etti.

Sivas katliamının zirvelerdeki elebaş- ları koğuşurma konusu bile olmadı- lar.

"Binlerce operasyon"un asıl sorumlu- ları, M. Ağar, Tansu Çiller ve ötekile- rine, sayısız kanıtlı suçlarına karşın ve üstelik bunu inkar etmedikleri halde dokunulmuyor.

Kontrgerilla çetelerinin deşifre olmuş şeflerinden Tuğgeneral Veli Küçük Gi-

resun'daki görevinin başındadır. (Jan- darma Genel Komutanı ve Genel Kurmaylık araştırma yapmış, "iddialar doğru çıkmamış", paşalarımızın bu araştırmalarına inanmamak kimin haddine.)

Kendi üstüne zimmetli beylik silah- katliamcı çetelerin cinayetlerinde kul- lanılan Fehmi Altunbilek hiçbir zaman yargı konusu olmadı.

Katliamcı "Yeşil" (Mahmut Yıldırım) yeni katliamlar için rezerve edilmiş durumda bekliyor(!).

Yeni yeni deşifre olan canı tetikçi Cengiz Ersever telefonla yeni "kel- le"ler kesmek ve "kaçırmak" tehditleri- rinde bulunabiliyor.

Ülkücü mafyacı katil Oral Çelik, ül- kede "şereffe" ağırlandı, kanlı para- larla şaşaalı düşün yaptı ve onlarca korumayla dolaşıyor. (Almanya'da yaşayan Türkiyelilerin haklarını savu- nan Ozan Ceyhan'un parlamentoya seçimini önlemek için 18 yıl önceki bir "zan"ı ileri sürerek tutuklattıran ve basında haftalardır teşhir edenler, ül- kücü-mafyacı Oral Çelik karşısında tıslamıyorlar.)

Ülkücü mafya lideri Kürşat Yılmaz, Burdur Cezaevindeki lüksünü, namı- bürokrat ve politikacıların ziyaret ve iltifatlarını beğenmedi, jandarma Ast- suhayının arabasına binip gitti.

Alaattin Çakıcı ve Haluk Kırıcı gibi ca- ni, ülkücü-mafya kodamanlarına kim dokunabilir ki. Üstelik Haluk Kırıcı şimdi, rejimin liderlerinin büyük mu- habbetine mazhar olan nereden gel- diği bilinmez uçsuz, bucaksız serma- yeler sultanı Fettullah Gülen Hocaef- fendinin mürididir.

Bu caniler çetesinin elebaşlarından Mehmet Eymür, hükümet yetkililerin- ta Amerika Birleşik Devletleri'nde ayağına kadar getiriyor..

Yumrukçu Veysel Özerdem, sonsuz güven içinde uçakla Türkiye'ye gel- mekte korkmuyor. (Niye korksun ki bütün ağabeyleri, teşkilatının bütün suçlu çeteleri görev başındadır.)

... ve daha niceleri.

"Yasa", "adalet" palavrasıyla iktidara- gelen Mesut Yılmaz, şimdi katliamcı çetelerle "uzlaşma" ve "barış" planını uygulamaktadır. (Suç ve günaha be- lenmiş bir rejimin "Başbakanlığı ha- ram olsa" ne yazar, zaten haramilerin

Her somut durumda halkın dikkati sadece belli sorunlar üzerinde yoğunlaşmaktadır. Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Dünya Barış Günü, 1 Mayıs veya Newroz, herbiri özel niteliklere ve gündeme sahip günlerdir. Onları basit bir şölen havasından kurtarmak ve niteliklerine uygun bilinçli bir muhtevaya büründürmek sosyalistlerin bilinçli hazırlıklarına, propaganda çalışmalarına ve devrimci eylem tarzına bağlıdır.

iktidarını temsil ediyor nasıl olsa).

BU "BARİŞ" VE "UZLAŞMA" PLANI ASLINDA BAZI GERÇEKLERİ ÖRTME PLANIDIR

Herşeyden önce bu cinayet çetesi, devlet çetesidir (MİT ve JİTEM elemanlarıdır), devlet adına iş yapmışlardır, emirler "yukarıdan" verilmiştir ve ucu zirvelere kadar çıkmaktadır. Yalnız o kadar değil, üstelik bu örgütlere bugün de gereksinim duyulmakta ve bu örgütlerin böylesi "değerli", "vatanperver"(!) katillere ihtiyacı vardır. "Devlet için kurşun atan ve yiyen bu şerefli"(!) görevlilerinin "adalet" adına, "insan hakları" adına morallerinin bozulmasını ve paniğe kapılmasını göze alamıyorlar. Bu yüzden sayısız defilli suçlamalara karşın, göstermelik yargılamalarla önceden güvenceye alınmış "bağımsız" olmayan mahkemelerde aklanıp salınılmaktadırlar. Böylece, halk için tavizsiz, katı ceza makinası görevi yapan mahkemeler, onlar için komik bir "aklama" makinasına dönüşüyorlar.

İkincisi; bunlar "güçlü" örgütlerdir. Çünkü dünya efendisi ABD imperatorluğunun CIA'sının uzantılarıdır. Dünya çapında zehir ticaretiyle, gasp ve haraçla iyice palazlanmış ölçsüz bu parasal güce de sahiptirler. Bu güç karşısında, "yargı güvencesi"nin, üç-beş kamu görevlisinin idealist düristluğu kaç para eder. Üstelik "yaptırım" gücünü gerçekleştiren "silahlı" kurumlar onların arkasındadır.

Üçüncüsü; bütçenin önemli gelir kalemleri arasına giren uyuşturucu ticareti, kara para kanalları bu örgütlerin denetimi altındadır. Bu pazarı ve gelir kaynağını dünyanın başka cetelerine kaptırmak istemiyorlar. Çetenin en önemli elemanlarının korunması, göstermelik bile olsa hiç tutuklanmalarını, tutuklanan bazı elemanlarının da kısa sürede serbest bırakılması, belki de çaptan düşmüş bazı elemanlarının Türkiye'ye getirilmesi bu yüzden.

Dördüncüsü; gerçekten itiraf ettikleri gibi, bu "derin devlet" gücü karşısında yöneticilerin aczi de sözkonusudur. Çünkü her ekonomik toplum, kendisine uygun düşen bir yapısal devlet ve uygun yönetici kadro tipini üretir, buna uygun düşmeyen, yabancılaşan kadro tipini ayıklar. Osmanlı devlet geleneğinden uzanagelen devlet terörü, son 20-25 yılda iyice palazlandı. Düzenin bu gayri-meşru yarattığı şimdi kontrolsüz "derin devlet" biçimde yüzeydeki legal devlet kurumlarına hükmediyor ve yönlendiriyor. Bu yüzden legal düzenin "meşruiyetini" ve "güvenilirliğini" korumak için, bütün rezil işlerde kullanılmış bu canavarlar çetesinin çok fazla

deşifre olmuş elemanlarını "Mustafa Muğlalı" gibi kurban etmekte güçlük çekiyorlar. 12 Eylül öncesinde Bülent Ecevit'in suikastlerle tehdit edilmesi olayını, bu yüzden şimdi de Mesut Yılmaz için izliyoruz (yumruklanma, sık sık uçaklarının "arızalanması" ve konuşma kürsüsüne bomba yerleştirilmesi olayları, "derin devlet" in, yüzey-devlet üzerindeki denetim ve tehdidini anlatıyor.)

Gereğesi ne olursa olsun, "barış" ve "uzlaşma" satsatısı altında bağışlanması imkansız insanlık suçu işleyen bu çeteler güruhunu Mesut Yılmaz ve yönetimi affetse bile halk asla affetmeyecektir. Pir Sultan Abdal'ın dediği gibi, "halka kıyanlara kıyılacaktır"! Çünkü, halkın vicdan ve adalet duygusu, ancak kabul edilebilir suçları bağışlayabilir, binlerce insanı alacakça ve tüyler ürpertici metodlarla faili meçhul eden, akıl almaz zulüm ve haince işler yapan, büyük insanlık suçlarını asla bağışlamaz. Rejim, alet olarak seçip halkın üzerine saldırdığı, halkın ırzına, malına ve canına kast etmiş bu hainler çetesini cezalandırmazsa, onların yerine kendisini halkın vicdan ve adalet yargısına sunmuş olacaktır ve zalimleri sahiplenip koruyanlar halktan hiç de nazik bir muamele görmeyeceklerdir. Aleti gözden çıkaramayanlar sistemi gözden çıkarmak zorunda kalacaklardır. Nitekim öyle de olmaktadır: Katliamcı çeteleri korumak için yargı ve yargıçlar, suçlu subayları korumak için ordu kurumu, parlamentodaki yönetici politikacıları korumak için parlamento, suçlu polisleri korumak için polis teşkilatı, en üst yöneticileri korumak için yönetim erki halkın adalet isteğinin önüne sürülmektedir. Çok açık değil mi; ağır suçlar işlemiş valiler, Sivas katliamcıları, ordu ve emniyet mensuplarını korumak için parlamentonun dokunulmazlık zırhının güvencesine aldılar ve şimdi parlamento onların suçları karşısında komik duruma düşmektedir. Parlamento, hiç kuşkusuz bu durum yüzünden bir kat daha yıpranmıştır.

Pekala yapınız! Düzenin halk düşmanı kurumlarının halkın gözü önünde hızla asli niteliklerini açığa vurmaları hiç de kötü değil!

Ne var ki, rejimin tepeden tırnağa teşhir olması, temsilcilerinin bile kabul ettiği bütün kurumlarıyla yozlaşması ve kokuşması yeterli değildir. Mao'nun dediği gibi kütük ne kadar çürümüş olursa olsun tekmeyle vurmadıkça devrilmez. Rejimin çürümüş nesnesini tekmelemeye yekinen ve iktidara talip olan birden çok kuvvet ve örgüt vardır. Örneğin şeriatçı güçler ve örgütler de "laik Kemalist" rejimi tekmeleyip devirmek istiyorlar.

Onlar, yarı-laik düzeni bile kabul etmiyorlar, temelli feokratik faşist bir rejim kurmak istiyorlar. Üstelik bunlar devrimci güçlerden çok daha örgütlü, hazırlıklı ve büyük avantajlara sahiptirler. Cumhuriyet Gazetesi'nden Ayşe Yıldırım'ın, üniversitelerde "Türban" olayı vesilesi ile, İran "devrimine" atfı yaparak türbancılarla eylem birliği yapan bazı ilerici gençlik gruplarına yaptığı uyarı haklıdır. Rejime muhalif olan her güç iyi değildir, hatta daha tehlikeli bile olabilirler. Örneğin, eski Almanya ve İtalya'da, burjuva liberal demokrasisine muhalif olan faşistler daha tehlikeliydi. Bir dış müdahale ve işgal sözkonusu olmadıkça, demokrasi ve demokratik eksenin dışındaki ittifaklara girmek tehlikelidir ve çok istisna bir durumdur. Egemen dinsel siyasi hareketin muhalefetine hiç bir demokratik muhtevası yoktur! Sadece ezilen azınlık din ve mezheplerin muhalefetine böyle bir demokratik muhteva mevcuttur. Sivas katliamını bunların bütün faşist güçlerle birlikte yaptığını unutmayalım; orada yalnızca Atatürk'ün değil, en başta Pir Sultan Abdal'ın anıtını yıktılar ve bu işte "Kemalist" ordu ve polis onların neron ateşini seyretti. Üstelik kadınları siyah örtünün altına mahkum etmenin, "inanç" adına bile olsa savunulacak, dayanışılacak hiç bir yönü yoktur, bu en başta demokratik kadınlara haklarına tecavüzdür. Kadınların özgürlüğüne tecavüzü kadınlar bile yapsa karşı koymak gerekir! Kamu görevi yapılan yerlerde ve kamu işlerini üstlenmek üzere eğitim yapılan kurumlarda fundamental yaşam tarzının, dinsel ritüellerin ve sembollerin dışlanması doğrudur. Örneğin, çevrede cami dolu iken pek çok kamu kurumu ve kuruluşunun içinde açılan meşcit, cami ve ibadet yerlerinin laik-demokrat kamu görevlilerini nasıl baskı altına soktuğunu biliyoruz, buna da karşı çıkmak ve kabul etmemek gerekir. Bunun ibadet ve inanç özgürlüğüyle hiç bir alakası yoktur, bu konuda düzenin bile gerisine düşen "sol" siyasi örgütlerin varlığını görmek ibret vericidir.

Demek ki düzene savrulan her tekme iyi değildir. Sosyalistler, yıkmak için yıkmazlar, yapmak için yıkarlar. O yüzden yıkılacak şeyin yerini neyin alacağını son derece önemserler ve bu tayin edicidir. Biz, kokuşup yıkılmakta olan faşist düzenin yerine burjuva liberal demokrasisinin bile halkın devrimci demokratik diktatörlüğü şansını ortadan kaldıracığı için tehlikeli bulurken, bundan çok daha tehlikeli, halkın en temel hak ve özgürlüklerini bile silip-süpürecek olan teokratik düzen arayışlarına nasıl müsamaha edebiliriz! Hele hele onların işini kolaylaştırmak, gerici eylemleri

ne destek vermek, olacak şey değil! Ülkemiz son yüzyılın en kanlı dönemi yaşıyor, halklarımız bir zulüm denizinde yüzyüyor, ama şeriat yılanına sarılmak da gerekmiyor. Düzenin halkçı alternatifleri bunlar değildir, demokratik halk hareketinin kendisidir. Demokratik halk hareketinin sağ ve aldatıcı alternatifleri bir kenara itebilmesi ve inisiyatifi eline alabilmesi örgütsel durumuna, politik performansına ve aktivitesine bağlıdır.

GÜÇ VE İNİSİYATİF! BÜTÜN MESELE BUDUR!

Bilinçli ve planlı hareket etmeyen hareketin yerini ve zamanını iyi belirleyemeyen, fırsatları iyi değerlendiremeyen, her durumun özel koşullarına uygun hareket tarzını geliştiremeyen, kabiliyeti gösteremeyen, kısacası bütün bu niteliklerden yoksun ilkel ve bilinçsiz bir siyasi eylem, zaten güç ve inisiyatif kazanamaz. Böyle bir hareket için düzenin kokuşmuşluğunu ve çürümüşlüğünün kendi başına bir avantaj sunmayacağı besbellidir. Bu nu ancak proleter sosyalist bilinç donanmış öncü bir parti yapabilir.

Her somut durumda halkın dikkatini sadece belli sorunlar üzerinde yoğunlaştırmak, Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Dünya Barış Günü, 1 Mayıs veya Newroz, herbiri özel niteliklere ve gündeme sahip günlerdir. Onları basit bir şölen havasından kurtarmak ve niteliklerine uygun bilinçli bir muhtevaya büründürmek sosyalistlerin bilinçli hazırlıklarına, propaganda çalışmalarına ve devrimci eylem tarzına bağlıdır.

1 Mayıs'ta, emekçilerin durumunu temin etmek ve bütün canalcı sorunlarını etkili sloganlara dönüştürmek ve bu eksen üzerinde doğru bir toplumsal eylem tarzını geliştirmek gerekirken, Newroz'da daha farklı konuları bilinçlice ortaya koymak ve sloganlaştırmak önem kazanmaktadır. Örneğin bu Newroz'da Kürt sorununu tartışmak, kayıp ve katliamlara karşı etkili bir protesto geliştirmek, faşist çetelere dikkati yoğunlaştırmak ve onların cezalandırılmasını istemek bu günün özel anlamına uygundur.

Yerine göre sosyalist tekstil işçisi R. sa'nın kızıl bayrağını, yerine göre devrimci Kawa'nın balyozunu havaya kaldırmak, iki hareket arasındaki farkı kavramak demektir. Böyle bir hareket tarzında, gelişigüzel altaalta dizilmiş sayısız laf çokluğu arasında kitlelerin kafası karışmaz. Bilinçli insanlar, ilgili söz-cükleri kullanırlar, bilinçsiz kimseler ise, ilgili hiç bir kavramı ayırtetmeksizin ve kullanmaksızın torbalarını ilgisiz laflarla doldururlar. Proleter sosyalistler her yerde bilincini göstermelidirler ●

CÜNEYT KAHRAMAN: MARKSİST-LENİNİST-MAOİST

4. Genel Sekreter **Cüneyt Kahraman** yoldaşın faşist Türk devleti tarafından katledilişinin birinci yıldönümündeyiz.

O'nu anarken, onunla birlikte aynı muhabere de olumsuzlaşan yedi Kardeleni ve mücadelelerini emekçi halklara armağan ederek toprağa düşen bütün parti ve devrim şehitlerini derin bir sadakat duygusu ve sorumluluk bilinciyle anıyoruz. Onların bizlere devrettikleri kavgaya bayrağını -her ne pahasına olursa olsun- her daim yükseklerde dalgalandırıp, kı-zılığını koruyacağımıza bir kez daha and ediyoruz.

Parti 4. Genel Sekreteri **Cüneyt Kahraman** (Savaş) yoldaşı, katledilişinin birinci yıldönümünde anarken, O'nu anlamak, kıratmak ve yaşamla bütünleştirmek bugün çok daha hayati bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Biliyoruz ki, devrimci savaşımız, kazanımları ve kayıpları, olumsuzlukları ve olumluluklarıyla iç içe geçerek süren bir savaşımdır. Bedelsiz ve emeksiz tek bir kazanım yoktur, olamaz da. Gerek dünyadaki devrim mücadeleleri, gerekse Türkiye ve T. Kürdistan'daki devrimci mücadele tarihine bakıldığında, bu gerçeklik ayan beyan görülecektir. TKP(ML) tarihinde bu gerçeklikten kopuk değildir. Ki, bizzat (çeyrek asırlık TKP(ML) tarihi) de bu gerçekliği defalarca ve defalarca teyit etmiştir, etmektedir.

Enternasyonal proletaryanın coğrafyamızdaki silahtan olan TKP(ML), kuruluş tarihi olan '72 Nisan'ından bu yana, başta kurucu önderi **I. Kaypakkaya** olmak üzere dördü Genel Sekreter, biri Genel Sekreter Yardımcısı ve onlarca Merkez Komite Üyesi dahil yüzlerce üye, savaşçı ve sempatisman kavganın sürdüğü çeşitli mevsimlerde şehit vermiş bir partidir.

Her biri bir meziyet, her biri birer manifesto olan halklarımızın yiğit evlatları şehitlerimiz. Halklarımızın bu yiğit evlatlarından bazıları vardır ki, içinde bulunduğu döneme mühürünü basarak bayraklaşmıştır. İşte, komünist önder **Cüneyt Kahraman** yoldaşta böylesine nadi-de yoldaşlarımızdan biridir.

Dolayısıyla, O'nu derinliğine ve genişliğine anlamak, kavramak çok önem arz etmektedir. Yani O'nun mücadele yaşamından bütünlüklü olarak öğrenmeyi bilmek durumundayız. Ve öğrenileni, olumsuzlukları aşip yeni yeni zaferler kazanmak için sınıf mücadelemizde her türden düşmanlarımıza karşı kullanabileceğimiz güç ve etkili bir silah haline getirebilmeliyiz.

Cüneyt Kahraman yoldaşın yaşam manifestosu, önümüzü görmeye ve güçlükleri aşmada muazzam bir perspektiftir. Bundandır ki, O'nun ideolojik, siyasal,

askeri ve örgütsel bilgilerinin bütünü-nü ifade eden perspektifini, kazanmaya kilitlenen duruşunu ve komünist cüretini işlemek, kitlelere taşımak daha bir önemlidir.

O, ideolojik donanım ve siyasal duruşta güçlü bir kaledir. Bu kalenin surları nice fırtınalara, boranlara dayanmış, meydan okumuştur. Nice saldırıları geri püskürtmüş, hezimetle uğratmıştır. Çünkü O, Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyi rehber edinen TKP(ML)'nin asgari ve azami hattını kendi şahsında cisimleştirmeyi başaran komünist önderlerimizdendir. Zifiri karanlığı aydınlatan ışığı buradan almaktadır. O halde, beyin kıvrımlarımıza bu ışığı taşımak ve bu ışığın gücüyle, yürek kuyumunda ezilmişliğe, hortlanmışlığa isyan eden ateşi harmanlamak, O'nun gerçek ardılları olma sorumluluğunun önümüze koyduğu olağan gerektir.

Savaşın çelikleştiği o bilge yoldaşın yaşamına bir bakın, neler göreceksiniz. En zor koşullarda komünist direnç... Altında ezilip kalınacakmış gibi görünen engeller karşısında devrimci cüret... İçinden çıkılmazmış gibi görünen kargaşa durumlarda engin bilgeliğin çözüm gücü... Kısacası her olumsuzluğun, zorluğun ve kritik durumun karşısında alternatif olarak O vardır, O görülür. Çünkü O, "her olumsuzluğu zıddına dönüştüren bilinç, keyfi bir tutum içinde değildir" diyerek, olumsuzlukları olumluluğa dönüştürmesi gerektiğini bilen ve bildiğini de yapandır. Çünkü O, Marksist-Leninist-Maoisttir.

Bütünlüklü perspektifinden kopartarak O'na methiyeler dizmek, O'na karşı saygısızlık olduğundan, bu tarzı benimsemiyoruz. Aslıolan O'nu doğru kavramak ve yaşamla bütünleştirmektir diyoruz.

Devrim mücadelesi veriyoruz. Bu öyle bir mücadeledir ki kendisini ciddiye almayanları sağa-sola savunuyor, ezip geçiyor. Büyük bir iştir. Ciddiye almak zorundayız.

Devrimci savaşımız; kitleleri harekete geçirmek, örgütlemek, siyasal iktidara yönelmek içindir. Faşist Türk devletinin militarist güçlerine silahlı mücadeleyle yönelmenin esprisi de burada yatmaktadır. Parti, savaşın bu halatla ilerlemesine önderlik etmek için vardır.

Devrimimiz uzun süreli bir devrim olacaktır. Ve tekdüze yürüyen değil, çeşitli aşamaları, çözüm bekleyen yığınca çelişkileri, inişleri-çıkışları olan ve esas başından sonuna silahlı mücadeleye dayanmak zorunda olan bir devrimdir bu. Bunu da ancak doğru bir asgari-azami devrim programına sahip olan komünist parti önderliğinde silaha sarılmış emekçi halklar yapar, yapacaktır da.

TKP(ML)'nin asgari-azami devrim pers-

pektifi doğru olduğuna göre, yapılması gereken; bu perspektifi sosyal pratikte ete-kemiğe büründürerek halkı örgütleyip savaşı yükseltmede engel teşkil eden zaafiyetlerimizden arınmayı ihmal etmeden, devrimci pratiğe var gücümüzle yüklenmektir. Köylük bölgelerdeki faaliyete, şehirlerdeki faaliyete merkezi halka esaslı olarak ele alınıp yüklendikçe kalıcı kazanımlar, yeni yeni zaferler elde edilmesi kaçınılmaz olur.

Devrim yürüyüşümüzün stratejisi olan halk savaşının bugünkü özgül biçimine, yani köylü gerilla savaşına göre şekillenmek, hayati derecede önem arz ediyor. Herşeyimizle merkezi halkaya göre şekillenmeliyiz. Bunu söylemlerle, söylem düzeyinde içi boş tekrarlarla değil, bizzat yapacağız. Bütün gücümüzle buna yönelmiş, kilitlenmiş durumdayız.

Bu yönelim KHK tespitleri gereğince uygulanmaktadır. Bütünlüklü bir yönelimdir. Yıllık planlar şeklinde icra edilmektedir. Gerilla savaşını derinleştirme ve yaygınlaştırma pratiğinin yanı sıra, içe dönük olarak da ideolojik donanım, siyasal yetkinleşme, örgütsel çelikleşme ve askeri etkinleşme yönünde bir düzeltme hareketi sürdürülmektedir. Ki, KHK tarafından başlatılıp MK önderliğinde uygulamaya sokulan Kardelen Harekati'nin ikinci aşamasıdır bu. Düşman sızmalarından partiyi fiziki olarak arındırmanın, Kardelen Harekati'nin askeri yönünü öncelikli uygulamayı gerektirdiği rahatlıkla anlaşılır bir durumdur zaten. Fakat Kardelen Harekati'nin, salt düşman sızmalarını fiziki olarak ezmeye yönelen bir askeri operasyonla sınırlanmış bir hareket olmadığı, tersine bütünlüklü bir hareket olduğu, proletarya partisi tarafından yapılan daha ilk açıklamada vurgulanmıştı. Bunun altı özenle çizilmiştir. Askeri görevlerin esasta tamamlanmasıyla birlikte de yukarıda işaret ettiğimiz aşaması uygulamaya sokulmuştur.

Yaralanıp olumsuzlukları gidermeyi, olumlulukları geliştirip kazanımları çoğaltmayı görev edinmek, bu görevi icra ederken bütün zorluklara göğüs gerip bedenler dahil tüm fedakarlıkları göze almayı esas kılmak gerek. Bu bütünlüklü duruş sağlanabildiği oranda şehit yoldaşların gerçek ardılları olabilme onuruna layık olunabilir. Bu iyice beyinlere nakşedilmelidir.

Tek yanlılıktan uzak, meselelere bütünlüklü bakabilmek, neden-sonuç arasındaki bağıntıyı koparmamak, ihtisaslaşmayı gözardı etmeksizin çok yönlü gelişmeye önem vermek, eleştiri kadar özeleştiriye de gerekli önemi vermek; eski, ayak direyen bütün zaafiyetlere yönelmek, bütün bunları yaparken de bunların siyasal iktidar mücadelesinin kopmaz bir parçası ve yerine getirilmesi zorunlu olan bir görevi olarak ele alıp dev-

Devrimci insanlar, yalnızca devrimci bir kültüre yol açmazlar, devrimci bir kültürün sonsuz zenginliğe konusu da olurlar... CÜNEYT KAHRAMAN

rimci pratikle bütünleştirilmiş bir tarzda uygulamak aslılandır.

Cüneyt Kahraman yoldaşın doğru kavranmasıyla bu da bilince çıkarılır zaten. Çünkü O; düşmanın, partiyi yolundan sapıtırıp kendi dümen suyuna çekebilme için sızdirdiği Karşı-Devrimci Hücre'yi ezmek üzere KHK'mızca başlatılan Kardelen Harekati'na önderlik etme cüret ve bilgeliğini gösterdi. Kardelen Harekati'mizin askeri boyutunu, iç güvenliğinin aciliyeti gereği öncelikli ele alınması zorunluluğunu gören, ancak, sorunun sadece askeri görevlerin yerine getirilmesiyle sınırlı tutulmaması gerektiğini, dolayısıyla, düşman sızmalarının barındığı zemine ve yarattıkları tahribatla-ra yönelip ideolojik boyutun bilince çıkarılarak var olan zaaf ve yetmezliklerin giderilmesine büyük bir önem atfeden doğru bir perspektife sahipti.

Bu perspektif, özden uzaklaşmaya, yabancılaşılmaya karşı öze dönüş çağrısıdır. TKP(ML)'nin gerçek anlamda özüne, Marksist-Leninist-Maoist bilgeliğine, ih-

İDEOLOJİYLE ZAFERE KİLİTLENİP KAZANMANIN ADIDIR!

KAHRAMAN
(24 Mart 1997)

İsmail Tutanca, savaşı çağırıyor.

Savaşçı bir parti ve böyle bir partinin nelerinin sorumluluklarına, görevlerine -her ne pahasına olursa olsun- sahip çıkmayı mutlaka ama mutlaka başarması gerektiğini beyinlerimize naksetmemiz için bir talimattır.

Butun bunları söylem düzeyinde bırakmayıp kendi somutunda ete-kemiğe büründüren bir komünist önderin ardılları olabilmekte, tıpkı onun gibi zorunlulukları bilince çıkarıp yaşamla bütünleştirmekten geçer.

Zorunlulukları bilince çıkartmak, devrimci kilitlenmiş olarak içinden geçilen dönemin özelliklerini ve önceliklerini kavrayıp doğru bir tarzda uygulamaktır. Bu yapıldığı oranda devrim yürüyüşünü niteliklendirmekten bahsedilebilir.

İçinden geçtiğimiz sürecin özellikleri ve önceliklerinden anlaşılması gereken, siyasal iktidar mücadelesiyle bağını içerisinde ideolojik düzeltme hareketini etkin tarzda sürdürüp başarıyla taçlandır-

maktır. Pratik mücadeleyi paydos ettirme lüksüne düşmeden yürütülüyor bu. Öylede taçlandırılacaktır.

Bilinmeli ki, mevcut süreci her bakımdan devrimin lehine dönüştürmek bizlerin elindedir, bizlerin çabasına bağlıdır. Gelişim nitelikli olacağı gibi, nicelik gelişimi sağlamak da olanak dahilindedir. Bunu gerçeğe dönüştürmekse, genel çizgimizi özele ustalıkla uyarlamaktan geçer. Merkezi halkaya kilitlenmiş kararlılık, kolektif çalışma tarzı ve militan ruh bunu gerçeğe dönüştürecektir. Yeter ki, bütün enerji ve coşumuzu dizginlerinden boşaltarak sıkı sıkıya görevlerimize sahip çıkalım.

Savlarımızı daha bir sıkılaştıralım, irade ve eylem birliğini her geçen gün daha bir güçlenen içerikte ilerletelim. Savlarımız, aynı amaca kilitlenmiş fertlerin irade ve eylem birliğini tesis eden tarzı sürekli ilerletmelidir. Aynı amaca kilitlenmiş fertler, yoldaşlar demektir. Yüce bir ilişkidir yoldaşlık. Kan-ter içinde inşa edilir.

Yoldaş sıcaklığı ve sorumluluğu, paylaşım ve dayanışmayı gerektirir. Zorluklar karşısında omuz omuza verebilme, çelişkilere çözüm gücü olabilmekte kolektif hareket edebilme, yüzün düşmana dönükken sırtını yoldaş sırtına verebilme rahatlığında olmak, kan ve terle yaratılanı kan ve terle koruyup-geliştirmenin zorunluluğunu hep birlikte bilince çıkarmak... vb. vb.'lerin bütünü yoldaş kavramını bilince çıkaranların yapabildiği ve yaptığı birşeydir.

Dedikoduculuk, fesatçılık, birbirinin kuyusunu kazma, ihanete varan iftiralar üretme, fırsatçılık, sistemin toplumda hakim kıldığı bir gerçekliktir. Düşman, toplumda böylesi bir kişiliği hakim kılarak sistemini daha uzun erimli kılabilceğini çok iyi biliyor. Böyle bir kişilik düşmanın işine yarıyor. Düşmanın işine yarar getiren ve buna zemin oluşturan kültürün, ideolojik kaynağına yönelmek ihmal edilemez.

Gerçek anlamda yoldaşça güven, dayanışma ve sıcaklığın yıkıp geçemeyeceği hiçbir zorluk, çözümlenemeyeceği tek bir çelişki, başaramayacağı hiçbir şey yoktur. "Bizde bu yürek, bu yoldaş sıcaklığı oldukça başaramayacağımız hiçbir şey yoktur" diyen Aygün UĞUR, "Yoldaşların yaşayabilmesi için bizlerin ölmesi bir zorunluluk" anlamındaki sözleriyle Ali AYATA, "Bütün yoldaşlardan istediğim, mücadelenin her alanında en ağır bedelleri göze alarak mücadeleyi bir adım daha ilerletmeleri, parti birliğini korumaları, halkın ve partinin çıkarlarını korumalarıdır" vasiyetinde bulunup "Bunu yapacağınıza inanıyorum" diyebilme güvenini taşıyan Hayati CAN'lar... Yoldaş sıcaklığı ve güvenini her bir birey, beyin kıvrımlarında ve yü-

rek derinliklerinde güçlü olarak inşa edebilmeli ki tıpkı onlar ve daha nice yüzlerce halk savaşçısı yoldaşlar gibi zafere kilitlenip, kazanmaya cüret edebilsin.

Cüneyt Kahraman yoldaş, aynı zamanda, yoldaş sıcaklığı ve bağlılığın billurlaşmış ifadesidir. Yüzlerce kilometrelik uzaklıkta da olsa yoldaşlarının sıcaklığını bütün benliğinde hissedebilme duyarlılığı ve güveni, esir kamplarındaki yoldaşlarına ve siper yoldaşlarına gönderdiği mesajda kendisini iliklere kadar hissettirip, sarsarak canlı bir şekilde görülmüştür. Esir kamplarında yoldaşları, dostlarıyla birlikte bedenlerini silahlaştırıp düşmana diz çöktürdüklerinde coşkusunu da, ölkesini de yoldaşlarıyla ve dostlarıyla birlikte an an yaşayan bir duyarlılıkla, mide gurultularına kızıl kurşun vınlamasının yoldaşlık ederek aynı hedefe yöneldiğini çok derinden hissediyor, dahası yaşıyordu. Güven ve kararlılıkla diyordu ki:

"Sevgili yoldaşlar, dostlar, arkadaşlar,

Siz, düşmanı sarsmanın, binbir duvarı bir yaşamsal cıgılla çatlatmanın onuruyla yaralarınızı sarmayıda başaracak ve yeni çatışmalara hazırlanacaksınız. Biz, barut kokusunun sindiği kayalıklarıyla Munzur'un sertliğini omuz omuza sizinle düşmana hissettirip taşıran, yoldaş kanının kuruduğu bir noktaya vurmuş yağmur tanesinin bahane olduğu filizin canlılığıyla yürümeye devam edeceğiz zafere doğru çetin patikalarda. Daha nice pusuları bozguna uğratacağız, nice taburlar bozulacak, nice duvarlar çatlayacak faşizmin külleri savruluncaya dek."

Evet, Cüneyt Kahraman yoldaş, kan ve ter içinde inşa edilmiş yoldaşça güven ve sıcaklığı böylesine güçlü yaşadı, yaşattırdı, yaşıyordu.

O, faşizmin külleri savruluncaya dek mücadelenin her alanında bedeller ödeyerek nice kahramanlıklar yaşanacağına olan güçlü inancıyla faşist Türk devletine karşıda büyük bir meydan okumanın adidir. Yoldaşlarına ve dostlarına karşı bir kelebek duyarlılığı kadar hassas olan önder yoldaş, düşmana karşı tepeden tırnağa bir kin kasırgası, kartal pençesi yirticiliğinde bir saldırdı. Çünkü O, sınıf ve halkına, parti, yoldaş ve dostlarına gerçek anlamda bağlı olan komünist bir önderdi. O'nun komünist bilgeliliği ve cüret edip kazanma tutumu, kilitlendiğimiz devrim ve sosyalizm mücadelemizde rehberimizdir.

Cüneyt Kahraman yoldaşın savaşı, savaşın içinde savaşarak öğrenip savaşım ustalığını özümsemeliyiz. Beynimizde, çevremizde ve toplumda devrim yapma iddiasında O'nun gibi cüretli olabilmek, devrimin sorunlarını çözüme kavuşturmada O'nun gibi bilge bir kararlılığa sa-

hip olmak, görevler üstlenip yerine getirmede O'nun gibi tereddütsüz bir girişkenlikte olmak, O'nu gerçek anlamda sahiplenmek olacaktır.

Bilinmeli ki, ideolojik olarak kendisini tahkim etmiş, irade ve eylem birliğini pekiştirmiş bir komünist partisinin halkla birleşip halka önderlik yaparak siyasal iktidarı zaptetmesini hiç bir güç engellememiştir. Bundan böylede engelleyemeyecektir. Yeter ki devrimci savaşımız içerisinde sürekli artan bir performansla bunu yapmayı asla ihmal etmeyelim. Bunu başaracağızda.

Ne kuru cesaret ne de boş gevezelik. Hayır! Bu tarzları şiddetle reddediyoruz. Bilgiyi salt bilme düzeyinde ele alan gevezeliğinde, cesareti bilginin hizmetine sokmayan maceracılığında mücadelede yaranı yoktur. Cesaret ama komünist ideolojinin bilgeliğiyle bütünleşmiş ve bu ideolojinin klavuzluğunda halk savaş stratejisiyle siyasal iktidarı zaptetme mücadelesine layıkıyla hizmet eden bir cesaret...

İçeriği böyle olan kahramanlıklar çok daha değerlidir. Böylesi kahramanlıklara her daim ihtiyaç olmuştur. Bundan böylede olacaktır. Ki savaşımız böylesi kahramanlıklarla gelişip güçlendikçe kitle sel kahramanlıklarla emekçi halklarımız yeri göğü sarsacaktır.

Bilinmelidir ki, TKP(ML) girdiği yönelimle yaşamın her alanında merkezi halkayı geliştirip, taktikleri ustaca üretip yaşamla bütünleştirme becerisini hakim kılacaktır. Bundan kimsenin kuşkusuna mahalidir. Kısa vadeli çıkarların gözleri boyayan çekiciliğine boyun eğmeden, dipten ve kararlıca uzun ve çetin yürüyüşü layıkıyla sürdürmek Cüneyt Kahraman yoldaşın gerçek ardıllarına has bir tutumdur. Dahası böylesi bir tutumu icra etmek Cüneyt yoldaşın talimatıdır. Bu talimatın gönüllü uygulayıcıları olmak ise en büyük mutluluktur. Bu mutluluğu en yoğun haliyle yaşayabilmek için, Kongre Hazırlık Konferansı'mızın, "ZAFER, DÜŞMANIN HER ALANDA EZİLMESİYLE ELDE EDİLECEKTİR" perspektifini şiar edinip bütün benliğimizle devrimci savaşa adapte olmaktan, canla-başa görevlerimize sarılmaktan geçer. Cüneyt yoldaşa ancak böyle layık olunabilir.

Faşist Türk devleti, varın O'nu katletmekle O'ndan kurtulabildiğini sanadursun, biz çoktan herbirimiz Cüneyt gibi SAVAŞMAYA ve KAZANMAYA adanmış kendimizi. Zifiri karanlığın sahiplerine onun cüretiyle meydan okuduk, okuyoruz: "VARSIN ŞEHİR KAPILARINA KELLELERİMİZİ ASSINLAR, VARSIN BEDENLERİMİZİ PANZERLERLE SÜRÜKLESİNLER, VARSIN BUNLARLA KORKULARINI BASTIRABİLECEKLERİNİ SANADURSUNLAR, YOK OLUŞ ONLARINDIR, GELECEK BİZİM!" ●

KAMU EMEKÇİLERİNİN GREVLİ VE TİS'Lİ SENDİKADA TAVİZSİZ DURUŞU

militanca eylemlerdeki ısrardır

Kamu emekçilerinin sendikalaşma hakkı mücadelesine mevcut siyasal iktidara aldatmaca bir biçimde dayatılmak istenen grevsiz, toplu iş sözleşmesiz sendika taslağının meclis gündemine getirilmesi; kamu çalışanlarının dokuz yıllık mücadele birikim ve deneyimlerinin gücüyle ördükleri meşru barikatla karşılaştı. Sahte sendika yasa tasarısının görüşüldüğü ilk gün olan 4 Mart günü kamu çalışanlarının Ankara Kızılay Meydanı'na eylem alanına çevirmeleri, polis vb. gibi militarist güçlerin pervasız saldırısı karşısında insanlık onurlarını haklı mücadeleleri somutunda haykırıp görkemli bir direnişe dönüştürmeleri, önemli olduğu kadar, ezilen sınıf ve katmanlar açısından da bir öğreticiliğe sahiptir.

Yine en basit ekonomik-demokratik muhalefete tahammülsüz olan hakim sınıfların, kamu emekçilerinin en doğal hak arama eylemine faşist öfelerini bir kez daha gözler önüne sererek biçimde azgın saldırılarla müdahale etmeleri, özellikle '98 yılıyla birlikte devlet erkanının dilinden düşürmediği "insan hakları", "demokratikleşme" aldatmacasının en geniş kitleler tarafından görülmesi açısından da önemlidir. Bu anlamda, Kızılay eylemiyle güçlerini en yoğun biçimde yansıtan kamu emekçilerinin mücadelelerindeki iç tutarlılığın önemini, bundan sonra sisteme geliştirilebilecek her türlü yönelimlere karşı benimsemeleri gereken hareket biçimlerini, bu hareket biçimlerinde başvurabilecekleri araçları bir kez daha irdelemenin yanında, her dönem "yeni başlangıçlarla" ifadelendirerek saldırı, baskı, şiddet ve sömürünün dozunu çeşitli araçlarla artıran devletin niteliğini somut örneklerle belirlemekte yararlı olacaktır. Keza gerek en basit hak arama mücadelemizde olsun, gerekse bu hak arama mücadelemizi örgütlemeye ve zorunlu öz örgütlenmelerimizi hizmetine sunmakta başvuracağımız yöntemde olsun, bütün bu zemindeki hareket biçimimizi sınır karşıtlarımız olan ülkemiz komprador-teodallerinin en üst yönetim ve baskı aracı olan devletin niteliğine göre belirlemekteyiz. Kamu emekçilerinin hareket tarzıda bu ilkedan bağımsız ele alınamaz. Yıllardır devlet; bu haklı mücadeleyi sürgünler, sendika şubelerini kapatma ve baskılar, idari sürgünler, sokakta azgın saldırılar-yöntemiyle bastırmak istemiştir. Bu örnekler devletin faşist niteliğinin pratik ifadeleridir. Kamu emekçilerinde duruşlarını ve eylem tarzlarını belirleyen devletin niteliğini gözönüne alarak politik bir hareket çizgisi oluşturulmalı ve bu politik çizgide ısrar ederek devletin her türlü yönelimlerini, aldatmaca taktiklerini boşa çıkararak karşı saldırıya çevirmeleri kazanımları için gerekli olmalıdır.

Yıllardır belirlenen bir gerçeğin altını bir

kez daha çizmek gerekirken, siyasal iktidar sahipleri açısından bu çürümüş sistemin ayakta kalmasının tek gıdası şiddet ve devlet terörüdür. Kamu emekçilerinin üzerinde en son Kızılay Meydanı'nda esen bu terör, genel anlamda tüm ezilen sınıf ve katmanlara yönelimin bir parçası olduğu gibi, hakim sınıflarca geçmişten bugüne değin sürdürülen baskının bir devamıdır. Susurluk sürecinden sonra "yeniden yapılanma" adı altında "modernize" edilen devlet terörünün, "insan hakları", "demokratikleşme" söylemleri altında toplumu nasıl kasıp kavurduğuna son bir aylık zaman dilimi yeterli örnek teşkil etmektedir. Çeşitli genelgeler ve yapılmaya çalışılan "yasal" düzenlemeler(!) eşliğinde infazlar, gözaltılar, panzerlerin paletleri altında ezilmeye çalışılan sokaklar, halk katmanlarının yaşamsal haklarına zorla fiili müdahalelerin sistemli hale getirilişidir. Ve toplum bu gibi yönelimlerde örgütsüzleştirilerek suskunluğa mahkum edilmek istenmektedir.

Hakim sınıfların "demokrasi" dedikleri şey, daha katmerli sömürü ve baskıdır. Ekonomik-demokratik akademik hak arama mücadelesi ekseninde gelişen muhalefetten, devrimci dinamik ve unsurlara kadar geniş yelpazeyi içine alacak şekilde hayata geçirilecek olan katliam, sindirme ve şiddettir. Son bir ay içinde HA-DEP'in basılıp yöneticilerinin tutuklanması, devrimci, sosyalist basının taşınan yönelimlerle susturulmak istenmesi yoğunlaşacak saldırılara sadece birer örnek tir. Modernleşme(!) dedikleri safsata, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin verildiği gerilla bölgelerinde canlıdan yana herşeyi katletme operasyonlarında kullanılacak askeri donanımın güçlendirilmesi, katliam silahlarının çeşitlendirilmesi, kentlerde yapılacak olan en basit bir gösteri sırasında kitlelerin üzerine yürütülecek kolluk güçlerinin geniş teknik olanaklarla donatılmasıdır. Kamu emekçilerinin Kızılay Meydanı'ndaki eylemine ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü Taksim'de kutlamak isteyen kitleye gaz bombaları ve "çağdaş" coplarla saldırının adı, modernleşme(!) ve "demokratikleşme" olmuştur. Burjuva medya da, her zaman olduğu gibi gericiğin borazanlığı devletin niteliğinde değişen bir şey yoktur. Gıdası yine katliamdır. Yine toplumsal dinamiklere dizginsiz saldırdır. Sistemde açılan gedikleri onarma olan "yeniden yapılanma" süreci, devletin faşist özünün uygun araç ve yöntemlerle daha da sistemleştirilmesidir.

Sözü edilen bu gerçeğin sonucu olarak, dokuz yıl boyunca devletin terörüne, sürgünler, görevden uzaklaşmalar, disiplin cezaları gibi saldırılarına maruz kalarak mücadelesini önemli direnişlerle bu güne

taşıyan kamu emekçilerinin karşısına, hakim sınıflar, gelinen aşamada daha sistemli ve çok yönlü saldırılarla dikilecektir. Bu saldırıların özünü, cebir-şiddetle kamu çalışanlarını yıldırma ve caydırma teşkil edecektir. Bu cepheden oluşturulacak baskıyla birlikte, pasifizmin ve reformizmin kanalları açılarak, kamu emekçilerinin örgütlü gücü zayıflatılıp düzene entegre edilmek istenecektir. Başta Demirel olmak üzere devletin yetkili ağızlarının kamu emekçilerinin eylemine yaklaşım tarzı, faşist kurumu MGK'nın nezdinde en üst boyutta biçim almış siyasal iktidarın resmi politikasının en çıplak ifadesidir. İspanya'ya yaptığı ziyaret sonrası Türkiye'ye dönüşte uçakta kamu emekçilerinin eylemine ilişkin bir soruya Demirel'in cevabı; kamu çalışanlarının eyleminin şiddetle bastırılması ve sistemin diktiği elbisenin giydirilmek istenmesi mantığının yalın açıklamasıdır. Ayrıca toplumun diğer muhalif ve ezilen kesimlerine yönelik bir mesajda içermektedir. Demirel, kamu emekçilerinin hak arama mücadelesinin bir parçası olan Kızılay Meydanı'ndaki eyleme polislin tavrını gerekli görerek memuru suçlamaktadır. Açıklamasına şöyle devam etmektedir: "Kanunsuz olay yapmak kimseye bir şey kazandırmaz. Gösteri ve yürüyüş hadisesini, yollar yürünmekle aşınmaz diye savunan benim. Kanunlar içinde kalarak yapacağınız gösteriye kim karşı çıkar. Ama hak arayacağım diye yaşamı felce uğratırsanız başkalarına haksızlık edersiniz. Bunlar doğru değildir. Sonuna kadar hak arayın. Ama toplanılmaması gereken yerde toplanır, dağılın dendiği zaman dağılmazsanız haksız duruma düşersiniz. Hak aramanın yolu açıktır. Ama işi kanunları ihlal etmeye götürürseniz haklı iken haksız duruma düşersiniz." Kısacası Demirel'in nezdinde resmi ideoloji diyor ki: Ben her türlü sömürü ve baskıyı yapabiliyim. Çünkü ben devletim. Kutsalım. Herkes benim söylediğimi yapmak, benim konuştuğum gibi konuşmak, işlediğim suçlara sessiz kalarak ortak olmak zorundadır. Yok şayet benim yaptıklarına karşı geliyorsan, hakkını arıyorsan ve bunu benim denetimim dışında yapıyorsan, toplu katliamlara kadar her türlü baskıyı sana reva görürüm. Hak arıyorsan, bunu benim çizdiğim çerçevede yapmak durumundasın. Senin yaşamsal haklarından insani kişiliğine kadar benim diktirdiğim elbiseyi giyip itaat edeceksin. Buna uyarak hakkını "ararsan" sana dokunmam. Ama yok benim çizdiğim çerçevenin dışında kendini ifade ediyorsan, haklıda olasan sen haksızsın. Bu durumda katliamlar, gözaltılar, infazlar, sokaklarda azgınca saldırılar yapma "meşruluğum" doğar. Çünkü kanunlar bunu emrediyor.

Bu resmi politika ile hakim sınıflar, kendi çıkarlarını ve uşağı bulundukları emperyalistlerin çıkarlarını en üst perdeden ifa-

de eden kanunlara uyma zorunluluğunun toplumun menfaatlerine özdeş olduğu savını kitlelere kanıksatarak, toplumu kolektif emelindedir. Böylece kanunlar karşısında ezilen sınıf ve katmanların hareket serbestisi hakkı vardır. Çünkü, memurun sendikalaşma hakkını yıllardır gaspeden bu kanunlardır. Ve bugün yine bu kanunlarla bedel ödenerek günümüze taşınmış kamu çalışanlarının sendikalaşma hakkı, sahte sendika yasası ile boğulmak istenmektedir. İşte kanunların mantığı kamu emekçileri nezdinde "grevsiz, TİS'siz sendika taslağıdır." Örgütlenmede ve hak arama mücadelesinde hiçbir işlevi olmayan bu biçimdeki bir sendikaya karşı çıkılması durumunda, siyasal iktidarın buna cevabı cebir-şiddet ve baskı politikasıdır.

Devlet sahte sendika modeli olan grevsiz, toplu iş sözleşmesiz sendika taslağı ile bir taşla birkaç kuşu birden vurma hesabındadır. **Öncelikle** örgütlenme, yani sendikalaşma talebi ekseninde dokuz yıllık bir süreci kapsayan ve toplumun gündemine meşru bir zeminde oturan kamu emekçilerinin birlikte mücadelesini "sendikalaşma hakkı tanidik" safsatası ile pasifize etmek, gelişen muhalefette gerilemeler ve parçalanmalar yaratmak, yükselen tansiyonu düşürmek istemektedir. Tam da bu dönemde öğretmenlere ek zam yapmaları, öğretmen kitlelerini bu mücadeleden koparma hesabıdır. İkincisi; yasa tasarısı yürürlüğe girdiği andan itibaren Meclis, YÖK, Milli Savunma Bakanlığı, Türk Silahlı Kuvvetleri, Emniyet Örgütü, Başbakanlık ve bakanlıklarda, adalet ceza infaz kurumlarında çalışan yaklaşık 360 bin kişi "sendika" kapsamının dışında tutulacaktır. Ve bu alanlarda örgütlenmeye çalışan sendika şubeleri kapatılacaktır. Böylece kamu emekçileri cephesinde örgütlenen güç ciddi oranda dağıtılacağı gibi karşı-koyuş ve hak arama durumunda sistemi en ciddi anlamda felce uğratabilecek olan bu tür yerlerdeki potansiyelden kamu sendikaları mahrum bırakılacaktır. Üçüncüsü; bu yasa taslağıyla kendilerine göre çizilen kanuni çerçevenin zemininde sisteme endeksli "sendikaların" varolmasına imkan tanınacaktır. Bu aynı zamanda "yeniden yapılandırma" süreci ekseninde yoğunluklu olarak gündeme getirilen politikanın kamu emekçileri mücadelesine bir yansımasıdır. Geçmişten beri siyasal iktidarın başvurduğu bu yöntem, 28 Şubat MGK kararlarından sonra daha sistemli hale getirilip, toplumsal muhalefeti düzen içine çekmenin önemli bir yöntemi olmuştur. Pasifizme ve reformizme örgütlenmede ve harekette tanınan bu sınırsız hak, özünde düzen içi "toplumsal örgütlenmelerin" temelini güçlendirmeye hizmet etmektedir. Kamu emekçileri somutunda Kamu-Sen'in bugünden bu role üstlenmesi ve emekçiler alanlar dayken, bu sendikanın yasa taslağını destekler tavra girmesi, hakim sınıfların mo-

murun mücadelesini düzen içine çekme-
sinin ilk gonullusu, zincirli kölesi olma
anlamını taşımaktadır. Ve son olarak,
devletin bu oyunlarının farkında olan ka-
mu çalışanlarının gerçekleştirdiği karşı-
koyaş siddetle müdahale edilerek kamu
çalışanlarının içindeki radikal çizgi sa-
hipleri tasfiye edilmek istenmektedir. Sür-
günler, disiplin cezaları, tutuklamalarla
yıldırımın yanında, eylem alanlarına
modernize(!!) edilmiş militarist güçlerle
gerçekleştirilecek saldırılar eşliğinde ka-
mu emekçileri "kanunlara uydurulmaya"
zorlanacaktır. Kamu emekçileri sendika-
ları içinde bu yolla tasfiye edilmek iste-
nen ilerici-devrimci çizgi sahiplerinin ye-
rine, teslimiyetçi çizgi sahiplerinin geç-
mesi sağlanacak ve bunların rahat hare-
ket etmesinin imkansızları yaratılmış ola-
caktır. Caydırma ve yıldırımın yöntemi
olan şiddetin golgesinde, pasifizmin ve
düzen içi örgütlenme modelinin zemini
böylece yaratılmak istenmektedir. Bunu
belirtirken, sistemin, güçsüzlüğünden do-
layı (ekonomik ve siyasi olarak) her dö-
nem ve her alanda bu tür hak arama mu-
cadelelerini temelde şiddetle bastırmak
"zorunda" olduğunu unutmamak gerekir.
Çünkü varlığı için bundan başka seçene-
ği yoktur.

Halka ve muhalif odaklara fiziksel imha
ve boğma hareketi biçiminde gerçekleşen
sistemin yönelimine uygun örgütlenme
ve araçlarla karşı koymak, kamu emekçi-
lerinin daha derinlikli inceleme gereken
noktadır. Bu bağlamda kamu çalışanları;
grevli ve toplu iş sözleşmeli sendikal hak
mücadelesini ele alırken, bir yandan sis-
temin her türlü şiddet-baskı ve zor uygu-
lanmasını kavgalarını bilemenin aracı hali-
ne getirmeleri, hareket tarzında yığınlaşa
yer vermemeleri gerekirken, diğer yan-
dan da, mücadelelerinin içini boşaltacak,
tutarlı duruşlarını zedeleyecek içten geli-
şebilecek pasifist ihanet çizgisine karşıda
uyanık olmaları gerekmektedir. Sorunlar
ve gelişen süreci derinlikli yorumlamak,
militanca duruşta sebat ederek mücade-
leyi bir üst noktaya sıratmak, hak alma-
nın, alınan hakları kalıcılaştırmanın ve
sistemin saldırılarına güğüs gerebilmenin
temel ilkesidir. Kamu emekçilerinin bu il-
ke ışığında dikkatle ve titizce meseleleri-
ne eğilmeleri zorunludur. KESK ve bağlı
olan sendikalar, dokuz yıllık bir mücade-
le deneyimlerinin yarattığı mevcudiyete-
ki en önemli örgütlenme kurumlarıdır. Ve
KESK'in hamuru kamu çalışanlarının alın-
teri ile emegidir. Sistem bu örgütlenme
kurumlarını bölmek, parçalamak ve ken-
disine yedeklemek için envai çeşit oyun-
lara başvurmuştur.

Kızılay Meydanı ve sonrası günlerde gün-
demleşen eylemlerin sıcaklığında, burju-
va medyanın manşetleri, adeta hakim si-
nıfların heveslerini geniş puntolarla ifade-
lendirmekteydi. "KESK'te bölünme" diye
atılan manşet, sistemin beklentisi olduğu
gibi altı boş bir söylemde değildir. Grev-
siz, TİS'siz sendika taslağının Meclis gün-
demine alınması ile yoğunlaşan ve çeşitli
illerde önemli bir güç-herabes, toplu-
mun muhalif kesimleri ile işçi sınıfının
belirli kesimlerinde desteklenen son ey-
lemlerde, KESK içinde kimi çevrelerin
çok hassas olan boylesine bir karşı karşı-
ya geliş döneminde mücadeleyi boyut-

landırma yerine geriye çekme eğilimi içi-
ne girmiş olması, sistem sahiplerince do-
ğal olarak propaganda malzemesi yapıla-
rak kullanılacaktır. Böyle bir tehlike KESK
içinde mevcuttur. Yılların mücadelesinin
meyvesinin alınacağı boylesine hassas bir
dönemde mücadeleyi geriye çekmek, ta-
tarlı dünya kararsızlığa düşmek, iş bira-
karak alanlarda mücadelesine sahip çı-
kan onbinlerce kamu işçisinin azmini
gömezden gelip siyasal endişe ve çıkar-
larını yığınların mücadelesinin önüne ge-
çirmek, sarılması zor yaralara meydan
vererek bir ihanettir. Son eylemler nez-
dinde, bu dönemlerde sürece damgasını
vurmasada, zamanla hakim hale gelmesi
mümkün olan KESK'in içindeki bu ihanet
çizgisine tüm çalışanların dikkat etmesi
gerekir. Zira başarılı olup olmamalarının
gizemi burada saklıdır. Eylemlere önder-
lik eden çizgi net duruşta sebat ettiği sü-
rece sistemin saldırılarına karşı koyulabi-
linir, bu saldırılar karşı saldırıya dönüşü-
rülüp mevziler güçlendirilebilir. Bunu
sağlamanın tek yolu, kamu emekçilerinin
tüm taban örgütlenmelerini yaygınlaştır-
masıdır. Ve bu tür örgütlenmelerde taban-
dan gelen sesin ifade edilmesinin kanal-
ları açılacak, ustü denetler tarzda bir ye-
killenme yaratılmış olacaktır. Kamu çalı-
şanlarının kendi örgütlenmelerini koruma-
sı ve genişletmesi yalnızca bununla sınırlı
değildir. İç mücadeledeki bu kararlı ve
uyanık duruşu, hak arama eylemlerine ta-
şınmalı ve eylem alanlarında kitlesel katı-
lımlarla yer alarak meşru mücadelesini
mevzilerden mevzilere taşınmalıdır. Kısa-
ca vurgulamak gerekirse, özellikle bu dö-
nem kamu çalışanları KESK'in içinde boy-
vererek teslimiyet çizgisini iyi yorumla-
malı, tabandan gelen örgütlü güçle bu
gelişim bertaraf edilmelidir.

Tabandan gelen bu güçle KESK'in içinde
kök salar hale gelecek olan bu doğru ve
düzene karşı uzlaşmaz çizginin, kamu
emekçilerinin hareket tarzında, talepleri
kavratma ve bu talepleri düzene karşı sa-
vaş mekanizması haline getirmede tered-
dutsuz uygulanması zorunludur. Mev-
cut örgütlülük içinde ileri ve geri kesimin
ilişkilerinden, geçmiş dönemdeki müca-
dele seyrinin çalışan kesimde uyandırdığı
olumlu-olumsuz etkilere kadar bütünsel-
likli bir biçimde durum tahliline gidile-
rek, bütün bunların eylemlilikler parale-
linde birer donanım aracı haline getiril-
mesi gerekmektedir. KESK'in içinde bu-
lunan ilerici devrimci unsurların bu dö-
nem sorunlara daha fazla eğilmeleri, ey-
lem alanlarını yalnızca hak aramanın de-
ğil, aynı zamanda en geniş kesime tecrü-
be, deneyim aktarmanın eğitim yeri hali-
ne getirmeleri, düzen karşıındaki duruşu
nitelikli ve geniş kitleleri eyleme çekebil-
meyi başarılı kılacaktır.

Gelinen aşamada sistem, en açık tarzda
faşist özlü saldırılar "demokrasi" deko-
ruyla kamu emekçilerine karşı daha yo-
ğunluklu olarak gündeme getirecektir.
Bunun eşliğinde "grevsiz, TİS'siz sendi-
ka"yı yürürlüğe geçirerek, kamu emekçi-
lerinin örgütlenme hakkına bir kelen gıy
dirmek isteyecektir. Bu yasanın yürürlüğe
girmesiyle, buna karşı mücadelenin boy-
utlanmayacağı anlamı çıkmaz. Kamu
emekçilerinin yaşamsal hakkına yonele-
cek her türlü "yasal" düzenlemeler, karşı-

koyuşun, mücadele gerekçelerinin ve ta-
leplerin zenginleştirilmesidir. Sorun, ka-
mu emekçilerinin, yasanın yürürlüğe so-
kılmaya çalışıldığı bu günlerde, bu sahte
yasaya karşı çıkması ve grevli, TİS'li sen-
dika hakkını alabilmesi sorunudur. Zira
siyasi iktidarı bu gibi emellerinde başa-
nılı olup olmaması, örgütlenecek karşı-
koyuşta ısrarcı duruş ve tavizsiz eylemle-
rimizden ölçüt alır. Bu gerçeklikten hare-
ketle, genelde kamu emekçileri ve özede
KESK, uyan eylemlerini aşp, daha uzun
erimli ve emekçilerin gücünü etkili bi-
çimde alanlara taşıyan eylemler üzerinde
bir hareketi gündemleştirmelidir. Uzun
erimli eylemleri belirtirken, bunun yanı-
nda uyan eylemlerinin yapılmayacağı an-
lamı çıkarılmamalıdır. Fakat esasa oturan
eylemlilikler, üretimden ve hizmetten ge-
len gücün devlet işleyişini aksatacak bi-
çimde alanlara taşınmasıdır. Bu görün bu
dönem daha yoğunluklu kullanılmalı,
karşı koyuşu nitelikli hale getireceği gibi,
siyasi iktidarda ciddi anlamda sarsacak-
tır. Çürümüş sisteme en etkili gücümüzle
dabeller indirmek, temel istem ve talep-
lerimizde sonuç alıcı en önemli yöntem-
dir.

4 Mart'ta birlikte ülke genelinde gerçek-
leştirilen yaygın eylemler kamu emekçi-
leri açısından önemli bir donum noktası-
nı teşkil etmektedir. Fakat bunların daha
da zenginleştirilmesi sürecin ihtiyacıdır.
Örneğin, 4 Mart'taki kitleselliğin ve ısrar-
cı duruşun, yine yasa taslağının Meclis'te
görüşüldüğü günlerden olan 11 Mart'ta
aynı yaygınlıkta gösterilmemesi, bir geri-
ye düşüş ve olumsuzluktur. Kamu
emekçileri bu tür olumsuzlukların gide-
ceği noktayı çok iyi tahlil edip görmeli-
dirler. Ayrıca mücadele geliştikçe, mev-
cut araçlar yetersiz kalacaktır. Bu anlam-
da kamu emekçileri, çeşitli illerde ve iş-
yerlerinde örgütlenme çalışmalarını ey-
lemler paralelinde hızlandırarak, henüz
sendikal faaliyete girmemiş diğer çalışan-
larda mücadeleye çekmenin yöntemleri
üzerinde yoğunlaşmalıdırlar.

Üretimden gelen güç ve örgütlenme ça-
lışmaları yoğunlaştıkça, hakim sınıflar
saldırılarına fiziksel yönelimlerle yetin-
meyip, ideolojik saldırı boyutunu da dev-
reye sokacaklardır. Demokratik kuruluş-
lar, işçi örgütlenmeleri ve diğer muhalif
odakların basın açıklamaları yönü de-
stekle kalmayıp, bizzat fiili eylemlerle ka-
mu çalışanlarının haklı mücadelesinin
yanında safları sıklaştırmaları gerekme-
ktedir. Zira kamu çalışanlarının özellikle
son eylemsel duruşu diğer çalışan kesim-
in mücadelesine örnek olabilecek nite-
liktedir. Eksik olan yönler doğru irdele-
melerle bertaraf edilip, olumlu olan yön-
ler güçlendirilmelidir. Bundan sonraki sü-
recin daha boyutlu zorlukları içererek ge-
lişeceği hesaba katılırsa, kamu emekçileri
örgütünde toplumsal muhalif dinamikler-
in sorumlulukları daha da artacaktır. Bu
sorumluluğun bir yanı kamu çalışanları-
nın özgün taleplerini toplumun genel so-
runlarıyla bütünleştirmek iken, diğer ya-
nıda, işçi sınıfı ile diğer çalışanlar, de-
mokratik kurum ve kuruluşların kamu
emekçilerinin mücadelesine genel-örgün
talepli eylemleriyle güç vermesidir. Ka-
zanmanın ve direnmenin tarihsel sorum-
luluğu bunu emretmektedir.

Sonuç olarak; Kamu emekçilerinin, ha-
ket tarzlarını ve duruşlarını sözünü etti-
miş bu zeminde geliştirmeleri önem
gerekli, fakat yeterli değildir. Bilinmel-
en iyi niyetli bir yaklaşımla, bugün ısrar-
cı bir mücadele ile talep olarak çerçeve-
çizilen grevli, TİS'li sendikalaşma hak-
kazanışında (bugünkü güçler dengesi
ve iktidar sahiplerinin içinde bulundu-
ru duruma bakıldığında bunun iyi niyetli
bir yorum olduğu unutulmamalı) düzen-
saldırı ve yönelimi bitmeyecektir. Çürü-
mümüzde faşizm, varlığına devam ede-
cektir. Halkların üzerinde estirilen ter-
Kürt ulusunun bağımsızlık hakkının y-
sayılması, çeşitli yönelimlerle işçi sınıfı
ve diğer çalışanlara saldırılar, öğrenci-
bilimsel eğitim hakkı ile kamu emekçi-
lerinin yaşamına müdahale eden kirli el
faaliyetlerine yine devam edecektir. Siy-
sal iktidar sahiplerinin toplumda yarattı
tahribatın bu denli köklü olduğu ve v-
hiklarıyla bu durumun daha da boyut-
narak devam edeceği gerçeğiyle sorum-
rımızı, eylemlerimizi ele almalıyız. Tüm
eylemlerimiz ve hareket tarzımız bu e-
sende olduğu oranda uzun vadeli ka-
nımları hanemize yazabiliriz. Bunun
açık ifadesi, devletin zoruna karşı; de-
rimci zoru, devletin modernize edilmiş
militarist gücüne karşı, halkın ordusu
güçlendirmektir. Mevcut siyasal iktidar
sahiplerinin çıkarlarının olduğu bir an-
yışta, ezilen sınıf ve katmanların çıkar-
larından söz edilemez. Zira siyasal iktidar
ezilen sınıf ve katmanların çıkarlarını
şanlarını gaspetmenin, devlet terörü-
sindirmenin üzerinde varlığını idame
tirmektedir. Kamu çalışanlarının müca-
lesine devletin yönelimi en çıplak örne-
lerden sadece biridir. Bunlara karşı
doğru duruş, günlük ve dönemsel ekon-
mik-demokratik-akademik taleplerimiz
almakla sınırlı bir anlayış değil, bu tale-
ler uğruna gerçekleştirdiğimiz eylemler
sistem sahiplerinin varlık koşullarına
nelen örgütlenme ve hareket biçimlerini
hizmetinde geliştirmektedir.

Bunun karşısında devlet, tüm gücü
araçlarıyla haklı mücadelemizi boğma
yönetme seferleri düzenleyecektir. Bu
temin doğasıdır. Çünkü güçsüzdür. Bu
kada seçeneği yoktur. Sorunun bu yan-
kavramak hareket biçimimizin bir yön-
dür. Önemli olan bir diğer yan ezilen
sınıf ve katmanların karşı koyuşudur. Bu
nun anlamı ezilen kesimlerin taleplerini
özgün taleplerimizi içine geçirip, toplu-
sal dinamiklerle birlikte direniş barika-
rını örmektir. Mücadelemizi siyasal iktidar
sahiplerini sarsacak örgütlenmelerle
bütünleştirmek, bu mevzilerde güçle-
mek esas olan bir diğer boyuttur. Kav-
maliki, karşı-devrimin zorunun panzeh-
karşısında güçlendirilmesi gereken d-
rimci zordur. Devletin pervasız saldırı-
nın cevabı yalnızca savunma bağlam-
daki bir direnme değil, direnmeyle sa-
rıya geçme arasındaki zorunlu bütün-
luktur. Çürümüş sistemin eskiyi ve ge-
temsiz eden özüne daha fazla yaşam h-
ki tanımamak, yeniyi, geleceği ve ins-
laymayı temsil eden dünya görüşünü
bütünleşip, yarattığımız tüm değer-
mücadelemizin hizmetine sunma
mümkündür. ●

Siyasal mücadelenin motoru:

EĞİTİM 4

Bu bölümde MLM örgütün sağlıklı, etkin ve başarılı bir şekilde yerine getirmesi için gerekli olan iki şeyden, MLM örgüt yapısı için vazgeçilmez olan iki şeyden bahsedeceğiz. İçice ve birbirine sıkı sıkı bağlı olan bu iki öge uzmanlaşma ve yenilenmedir. Bu bölümde uzmanlaşma ve yenilenme olgularını tanımlamaya ve eğitimin bunlar için önemine değinmeye çalışacağız.

A-1) UZMANLAŞMA İÇİN EĞİTİM ZORUNLUDUR!

Daha öncede değindiğimiz gibi, ideolojiyi yaşamda etkin kılmak, yaşamın akışına yön veren bir güçte kavuşturmak için bir örgüt gerekir. Örgüt, yaşamın çok yönlü ihtiyaçlarına cevap verebilmek için organize olmak zorundadır. Örgüt, bir fabrika gibi, bir insan bedeni gibi çalışır. Böyle çalışmazsa örgüt, örgüt olmaktan çıkar. Her yana çekilebilen, alan tutamayan bir kütle haline gelir. Bu kütle ise kendiliğinden bilinçle hareket eder. Disiplinsizlik, kaos egemen olur. Önünü göremez, çalışma yürütemez, devamlılığını sağlayamaz.

Bir insan bedeni nasıl çalışır? Bir insan bedeninde beyin, kalp, mide, akciğer, karaciğer vs. gibi temel organlar bulunur. Bu organların kendilerine has görevleri vardır. Mesela beyin görevi yönetmektir. Kalbin görevi kan pompalamak, akciğerin görevi kanı temizlemektir. Akciğerlerimizin işlevini yerine getiremediklerini düşünelim. Kalp vucuda kirli kan pompalayacak; hücreler ise oksijen alamadıklarından, bunyelerindeki besini parçalayamayacaklardır. Besini parçalayarak enerji açığa çıkaramadıklarından, onlarda görevlerini yerine getiremeyeceklerdir. Bir süre sonra vücudun bütün hücreleri ölmeye başlayacaklardır.

Bir örgütte böyle çalışır. Yani canlı bir organizma gibi hücreleri yakın olarak, kulçe gibi birbirinden ayrı yaşamaz. Her hücrenin bir görevi, bir işlevi vardır. Biz, bir kalp hücresinin bir beyin hücresinin işlevini yerine getirebilmesini isteriz. Ancak insan, doğası gereği sınırlıdır. Ve her işi maharetle yerine getiremez. Bu nedenle başarılı olmak istiyorsak insanlarımızı işe yatkınlıklarına göre konumlandırmalıyız. İnsanlarımızı tanımalı, onlara gerektiğinde her işi yapabilmeleri için gerekli bilgileri vermeliyiz. Ancak esasen bir işten olmalıdır.

Uzmanlık; yapılan işte ustalasmaktır. Yapılan işin bütün yönlerini görmektir. Yapılan işe özel bütün bilgi, beceri ve davranışları kazanmaktır. Yapılan işe hakim olmaktır. Yapılan işi en iyi şekilde, kolayca ve maharetle yapmaktır. **Uzmanlık;** en karmaşık ve zor işlerde başarılı olmak için gereklidir. Tek tek alanların veya insanların başarısı, bir bütün olan örgütün başarısı veya başa-

sızlığında tayin edicidir. Mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verebilmek için yaptığı işte uzmanlaşmış, iş bilir kadrolara ihtiyaç var. Vasıtsız, yahut düşük vasıtlı bir işçinin yaptığı iş veya açığa çıkardığı ürünle, bir ustanın açığa çıkardığı ürün farklı olur. Vasıtlı işçi işini çabuk yapar, daha fazla ürün çıkarır. Çıkardığı ürün daha hatasız, daha kullanışlı, daha güzel olur. Çıkardığı ürünün miktarı ve niteliği daha iyidir.

Bir işte uzmanlaşmak için yoğunlaşmak gerekir. Yoğunlaşmak, yapılan işe daha fazla sarılmaktır. Hırs, mal, çaba, özven ve israrla yapılan iş daha fazla bilme, kavramaya çalışmaktır. İşimiz kişiliğimizin aynasıdır. Kendimize ve devrimimize duyduğumuz saygıyı yansıtır. İşimiz kendimizi ve devrimimize gösterdiğimiz özeni, itina ve verdiğimiz değeri yansıtır. İnsanlarımızın potansiyellerini, becerilerini ve çabalarını gözönüne alarak, devrim ve yaşama ne kadar sarıldıklarını tartabiliriz. Ne kadar devrimciyiz? sorusuna cevap verecek olan kelimelerimiz değil, pratiğimizdir.

Başarılı olmalıyız. Başarılı olmak zorundayız. Bir yerde başarı için yeterli koşul ve olanak varsa, yahut koşul ve olanak yaratılabilecek durumda ise başarısızlık, başarıyı yeterince istememenin kanıtı olur.

Vasılsız olan insanlarımızı vasıtlı hale getirme süreci eğitim sürecidir. Bu süreçte insanlarımızı, yapmalarını istediğimiz işe göre şekillendiririz. Eğitim yoğunlaşmanın gerekliliğidir. İşimizi yoğunlaşmadan öğrenemeyiz. İşe uygun yeni tavır, davranış ve düşünüş biçimini öğrenmeden başarılı olamayız. Tavrı, davranış ve düşünüş biçimimizi değiştirmeden, bunları içselleştirip kişiliğimize yedirmeden, yani pekiştirmeden başarılı olamayız.

Her iş başta insana zor gelir. Karmaşık gelir. Ama işin içine girdiğimiz de düşümler tek tek çözülür. Acemilik dönemi herkes için, diğer dönemlere nazaran daha belalıdır. Henüz emeklemekte olan bir çocuk, ayağa kalkıp yürümeyi becerene kadar dizlerini, ellerini kanatır. Orasını burasını incitir. Ayağa kalkar, düşer. Toparlanır, tekrar kalkar. İşte bu yürümeyi öğrenme döneminin iyi veya kötü geçmesi, usta adınlar atması, maharetle yürütmesini doğrudan etkiler. Anlamaya, bilmeye çalıştığımız, işimizi anlamaya, kavramaya ve pekiştirmeye çalıştığımız dönemin iyi geçmesi ustalığımızı, maharetimizi doğrudan etkiler.

İnsanlarımızı başarıya koşullandırmak gerekir. İnsanlarımız başanın dilini öğrenemezlerse mutlu da olamazlar. Çünkü insanlarımız başarılı olamazlarsa kendilerini önemsetecek değeri de bulamazlar. İnsanın kendisinde olanı açığa çıkaramazsak, insanı değiştirmek

için çaba sarfetmezsek, insanlarımızı kazanamayız. Bu durumda olsa olsa ateşsiz ve zayıf bir sempatinin sahibi oluruz. Buna karşılık manevi değerlerimiz çürür. İçe buzulma, soğuma ve değersizlik başlar. Örgütü tepeden timaga dağılmaya götürür bu.

İnsanlarımızı iddia sahibi ve dikkate alıncak duruma getirmeliyiz. Bunun için de insanlarımızı doğru konumlandırmalıyız. İnsanlarımızı başarılı olamayacakları bir alanda konumlandırırsak, gelişme olmaz. Gelişme olmazsa insanı bir yere yerleştiremeyiz. Ayrıca düzeyi korumak durumundayız. Düzeyi korumazsak insanı bir yere yerleştirerek saygınlık kazandırmış olmayız. Bir devrimci en çok işine ihanet etmemeyi öğrenmelidir. Herkes işine layık olmalıdır. Ve layık olduğu saygınlığı vermeliyiz. İnsanlarımızı örgütün ihtiyacını da göz önüne alarak en doğru yerde görevlendirmeliyiz. İnsanlarımızı başarılarında ödüllendirmeli, başarısızlıklarında moral vermeliyiz.

Konumuza tekrar dönersek, parti yaşayan bir organizasyondur. Bir karaciğer hücresi olarak konumlandırılmış isek, öncelikli olarak karaciğer nasıl çalışır onu öğrenmeliyiz. Yani bir gerilla isek öncelikli olarak silahımızı tanımalı, disiplini içselleştirmeli, savaş yasalarını, taktiklerini ve inceliklerini öğrenmeliyiz. Diğer işleri ise işimizle bağlantılı ve ilgili oluşlarına göre sırayla öğrenmeliyiz. Her şeyi bir anda öğrenmeye kalkarsak beceremeyiz, çarpık, yüzeysel, işe yaramayan bir şeyler öğreniriz. Her yana yumruk sallayan, beş değneği bir keredede kirmaya çalışan, gücünü dağıtmak kullandığı için heder eder. Biz adım adım, pekiştire pekiştire öğrenmeliyiz.

İyi bir ustanın yetiştirdiği çırak, iyi bir yöneticinin yetiştirdiği devrimci becerikli, sağlam ve sağlıklı olur. İyi bir yönetici en doğru çalışma yöntemini ve disiplinini benimser. Bunu MLM biliminin yol göstericiliğinde sürekli geliştirir. Ayrıntılandırır. Daha geçerli hale getirmeye çalışır. Yöntemi yetkinleştirir.

Bugün eksik olan, açığa çıkmış olan bilgi ve deneyimlerin yaşama geçirilmesi. Bilginin özümsemesi ve pratiğe yön veren güç haline getirilmesidir. Elimizde yaşamışlıklardan açığa çıkmış olan oldukça önemli bir deneyim birikimimiz mevcut. Bu, ülkemizde partimizde içinde yer aldığı Türkiye ve T. Kurdistanı'nda yürütülen devrimci mücadelede açığa çıkmış olan tek tek deneyimlerdir. Bunun yanında dünyada birçok parti ve örgütün deneyimleri var. Karşı-devrimin, yani ulusal ve uluslararası gericiğin tecrübeleri var, bunları da kullanmalıyız. Düşmanlarımızdan da öğrenmeliyiz. Unutmayalım ki MLM'ler sadece gerçeğe sadık kalırlar. Biz bilimi daha fazla mücadelemizin

hizmetine sokmalıyız.

"Saygıdeğer amaçlara saygıdeğer araçlarla ulaşılır" der Şeyh Bedrettin. Bu konuda Adoks Huxley'de şöyle demektedir: "Amaç ne kadar yüksek ve yüce olursa olsun, ona varmak için kullanılan araçlar kötü ve ahlaksızsa amaçta ergeç bozulup, soysuzlaşacaktır." Araçlarımızın, yöntemlerimizin, silahlarımızın bozulup, yozlaşmalarını için ne yapmalı, hangi ölçütleri kullanmalıyız? Her yetkin deneyim, silah, araç, olanak ve yöntemi kullanmaya kalkarsak, devrimci özümüzü ve manevi değerlerimizi zedeleriz. Bu nedenle yonlara dikkat etmeliyiz.

1- Aracın amaca siyasal, kültürel, ahlaki olarak uygun olması.

2- Geçerli olması.

3- Kullanılabilir olması.

4- Sınanmış, denenmiş olması.

5- Koşullarımıza uyarlabilir, mevcut imkanlarımız içinde ulaşılabilir olması. Koşullarımıza uyarlabilirliğine dikkat etmeliyiz. Ne yanlış bir aracı kullanmalı, ne de doğru ama imkanlarımızın elvermediği araçlarla ilgilenmeliyiz. Tümünüyle materyalist olmalı, bunları kendimizi geliştirmek için araştırmalıyız. Amacımız mücadelemizi yetkinleştirmek olmalıdır. Kısaca, ayağımızı yorganımıza göre, iştahımızı yemeğimize göre ayarlamalıyız.

Yaşanmış, denenmiş, sınanmış hiçbir deneyimci, bilgiye kendimizi kapamamalıyız. Toplayıcı, sınavıcı ve özümseyici olmalıyız. Gözlemci, analiz edici olup, doğruları pratiğe geçirmekte sabırsız davranan aynı zamanda akılcı yaklaşan bir yapıymız olmalıdır. Bütün çalışmalarımızda İngiliz sağduyusunu, Amerikan pratik zekasını ve Rus devrimci atılım ruhunu birleştirmeliyiz. Bu tarzımız bize başarılı olmayı, dersler çıkarmayı, yenilmemeyi öğretecektir. Biz de gerekli olan budur.

Cesur olmak bize kahramanlık destanları kazandıracaktır. Akıllı olmak ise yeni ufuklara ve yeni zaferlere ulaşmamızı sağlayacaktır. Yoğunlaşmış insan iradesinin ne kadir olduğunu pratik mücadele içinde defalarca görmüş, kavramış bir devrimci gelenek var. Defalarca disiplinden, fedakarlıktan, inançtan, kararlılıktan biraz olsun uzaklaştığımızda bizim dışımızdaki yaşamın bizi nasıl bir anaför gibi kendine çekecek sıradanlaştırdığını gördük, yaşadık. Önümüzde iki yol var. Ya sıradanlaşmaya teslim olacağız ya da yoğunlaşarak, mücadeleyi daha ustalıkla yürüteceğiz. Gerçek kararımız komünistleşmekse terlemeye, emek vermeye, yılmamaya, zorluklara kendimizi ayarlamalıyız. Yok eğer zor alanı değilse, bencil ve hasit bir yaşamı tercih ediyorsak, bir zavallı gibi utanç çukurunda

debelenmeye hazır olmalıyız. Başka yolu yok. Ya yeni yaşamın erdem, alışkanlıkları ve davranışlarıyla kaynaşacağız. Bedeli fazlasıyla ödenmiş olan sosyal değerlerin başarılarından süzülmuş sevinçlerle mutlu olacağız. Ya da teslim olup eski, ucuz, somunsuz, düşük mutluluklara sığınacağız.

Uzmanlaşma alanında da eğitim, bizim üzerinde yoğunlaşacağımız bir faaliyet olacaktır. Çünkü duyguların, düşüncelerin, yeteneklerin, tavır ve davranışların gelişiminde bir faaliyet olarak eğitimin çok önemli bir yeri vardır.

Bu konuda sonuç olarak; Parti insanlarımızı, işe yatkınlıklarında gözönüne alarak en doğru tarzda, kendi ihtiyaç ve yönelimine uygun olarak konumlandırmak durumundadır. Parti, kendisini oluşturan tek tek örgütlerinin verimli çalışmasıyla yıkılmaz hale gelebilecektir. Ancak tek tek alanlar başarılı olduklarında parti büyüyecek, sağlamlaşacak ve hedefine doğru ilerleyerek, mesafe alabilecektir. İhtisaslaşmak başarı getirir. Yoğunlaşalım, uzmanlaşalım, başa rahalım...

B- YENİLENMEK İÇİN EĞİTİM ZORUNLUDUR!

Büyük bir davaya atıldık. Tutkuyla ve bilânetle çağın insanlığı yüklediği görevlere el atıyoruz. Biz insanlığın dirilişiyiz. Biz yeni çağın çocuklarıyız. Biz yaşadığımız çağın öncüleriyiz. İşte yaşamın hay-huyu içinde çoğu zaman unuttuğumuz, sahip çıkamadığımız yan burasıdır. Yani sosyal eylemimizin tarihsel özüdür. Biz savaşları, hırsı, kıyı, netreti ortadan kaldırmak istiyoruz. İnsanın insanca yaşadığı, sevginin tek egemen olduğu bir dünya kurulsun istiyoruz. Bundandık ki, bu düzenin efendilerinin en amansız düşmanlarıyız.

Coğrafyamızda amansız, rezil ve haksız bir savaş suruyor. Düşman, savaşı hiçbir ahlak, kural tanımaksızın, soysuzca sürdürüyor. Yüzyılımızın ortalarında yani 1945'te şekillenen psikolojik savaş, soğuk savaş olarak tabir edilen aşğılık savaş yöntemlerinde ağırlıklı olarak kullanıldığı bu savaş turu, savaşta her türlü iğrençliği mübah görmektir. Düşmanımız sınıf özünü uygun olarak yükleniyor savaşa. Devrimci muhalefeti geriletmeyi başardığı kimi kısa dönemli soluk alışların dışında gün gün boğuluyor. Gün gün otoritesi zayıflıyor, çözülüyor.

Burada savaşı biraz işlemek gerekiyor. Nedir savaş? Bir savaşı kazanmak için neler gerekir? Bu savaşı bir an önce sonuçlandırmak için biz nasıl hareket etmeliyiz? Savaş birbirine karşı iki gücün, birbirlerini dağıtma, parçalama, imha etme, teslim alma vb. yollardan biriyle, birbirlerini etkisizleştirmeyi hedefleyen en kesin mücadele yöntemidir. Zaten, savaşın güçlerden birisinin diğerine üstün gelmesiyle, üstün gücün zayıf olanı etkisizleştirmesiyle elde edilir.

Bir savaşta zater kazanmak için;

1- Kendi güçlerimizi iyi tanımalı, iyi or-

ganize etmeli, iyi yönetmeliyiz. Savaşta potansiyellerini ve dayanıklılığını arttırmalıyız. İnisiyatif ve moral üstünlüğü ele geçirmeli; dinamik, esnek, taktik yaratıcı, düşmana sürprizler yaratan bir güç olmalıyız. İyi örgütlenmeli; savaşlarımızın mücadelemize, davamıza bağlılıklarını ve mançalarını pekiştirmeliyiz. Zayıf ve kararlı bir güç, ne kadar büyük olursa olsun bunlara sahip olmayan gerici bir orduyu altedebilir. Tarih bunun örnekleri ile doludur.

2- Düşmanı iyi tanımalı, onun hatalarından, yanlışlarından, zaafatlarından yararlanmalıyız. Düşmanın kendi içindeki çatlaklarını büyütmeliyiz. Düşmanın araç, olanak, yöntem ve disiplinini işlevsizleştirmenin yollarını araştırmalıyız. Düşmanın dayanaklarını temizlemeli, düşmanı yalnızlaştırmalıyız.

Bir zafer kazanmak için kendi savaş potansiyelimizi yükseltirken, düşmanın savaş potansiyelini düşürmeye çalışmalıyız. Düşmanın yanlışlarını, düşmana karşı kullanmalıyız. Nasıl gerçeğe uygun olmayan her adımımızın bedelini ağır ödüyorsak, düşmana da yanlışlarının bedelini ağır ödetmeliyiz.

Kendimizi esnek, disiplinli, inisiyatifli, moral değerleri yüksek bir güç haline getirmeli, sürekli uyanık olmalıyız. Kendimizi esnek, disiplinli, inisiyatifli olmaya ayarlarken düşmanın bu yeteneklerini baltalamalıyız. Kendi güçlerimizi korumalı, düşman cephesinde karışıklıklar yaratmalıyız. Kendimizi kolay debelenmeyecek şekilde organize edip, düşmanı şaşırtmalı, afallatmalı, moral düzenini bozmalı, olanak, araç ve malzemelerini kullanılmaz hale getirmeliyiz. Aklını kullanamayan bir düşman çabuk yenilir. Ahmaklar çabuk ölür. Akıllılar direnir, kolay kolay ölmezler.

Bugün yürüttüğümüz devrimci savaşta durum şöyledir: Proletaryanın önderlik ettiği ezilen halklar ile hakim sınıflar arasında sürmektedir savaş. Biz bu iç savaşta karakteri uzlaşmaz olan toplumsal çelişmede, çelişmeyi çözmeye muktedir olan taraftayız. Yani gelişmekte, olgunlaşmakta ve geleceğe doğru ilerlemekte olan tarafız. Ve sadece taraf değil, aynı zamanda öncüyüz. Proletaryanın örgütlü, en ileri kurmayı, öncü müfrezesiyiz. Bu nedenle stratejik olarak güçlüyüz. Stratejik olarak kazanmaya mahkumuz. Üstelik bunu biz bece-

remezsek, bu çelişme proletaryanın bağrından, proletaryanın öncü sınıf örgütünü çıkaracak ve proletarya bu örgütünün önderliğinde kendi tarihsel misyonunu oynayacaktır. Kısaca stratejik olarak üstünüz. Çünkü hayatın akışı hep ileriye doğrudur. Nehirler denizlere doğru akarlar. Tersine akmazlar. Gerici sınıf özlere gereği varolan toplumsal çelişmeyi çözücek bir alternatiften yoksundurlar. Dolayısıyla sınıf özlere gereği tarih ve toplum karşısında ilerici ve devrimci bir rol oynama olanağından yoksundurlar. Bu da stratejik olarak onları, yenilmeye mahkum ve güçsüz kılmaktadır. Buna karşın bugün için karşı-devrim bizden daha fazla araca, olanağa, malzemeye sahip. Bizden daha fazla örgütlü, imkanları çok geniş ve bizden taktik olarak üstündür. Taktik olarak biz zayıfız. Proletarya ve ezilen halklar yeterince örgütlü değil. Fakat zafer kazanmaya, somunları altetmeye

gücü fazlasıyla yeter. Toprağı işleyen, makinaya can veren emek, zafer kazanmaya mahkumdur.

Kazanacağız. Fakat biz aklımızı kullanmazsak, düşüşü kor doğuşuna çevirirsek, gerçelik daha uzun bir süre varlığını koruyacaktır.

Stratejik zafer ulaşmanın yolu taktik zaferler kazanmaktan geçer. Stratejik zaferin hazırlayıcısı olan taktik zaferler için ustalaşmalıyız. Bunun içinde savaş gücümüzü, savaş yeteneğimizi zayıflatan, körelten, taktik zaferler kazanmamızı engelleyen herşeye karşı mücadele etmeliyiz. Düşmana içimizde dayanak olan herşeyi süpürüp atmalıyız. Düşmanların en zorlusu olan iç düşmanla her an savaşmalı ve düşmanı yenmek istiyorsak önce kendimizi yenmeliyiz. Kendimizi aşmalı ve daha fazla devrimcişmeliyiz.

Taktik zaferler akıl gücüyle kazanılır. Olanak ve malzeme gücüyle kazanılır. İnanc, azim ve moral gücüyle kazanılır. Kendimizi daha sıkı, daha sağlam, daha hatasız, daha canlı hale getirmeliyiz. Yoksa gücümüzü yoğunlaştırmadan, akıl ve mantıkla konuşlandırıp, seferber etmeden taktik zaferler kazanamayız. Üstün, yoğunlaşmış, korkulan ve ele avuca sığmayan, bitirilemeyen bir güce kavuşmalıyız.

Yeni çağın çocukları olan bizler, bugünün darlığından, sığığından kendimizi kurtarmadıkça savaşın ihtiyaçlarına ce-

vap veremeyiz. Bir yandan düşmanla her alanda savaşırken, diğer yandan onunla aramıza kalın duvarlar örmeliyiz. Savaş gücümüzü zayıflatan ve bize yakışmayan yanlarımızı törpülemeliyiz, yenilenmeliyiz.

Herhangi bir şeyi ne zaman yenilemekten söz ederiz. Tabii ki varolanın kötü, olumsuz ve istenilene cevap vermediği görüldüğü zaman. Bir yerde işler istenildiği ölçüde iyi gitmiyorsa, orada yenilenme isteği doğar. Beğenmediğimiz ve iyi gitmeyen işler karşısındaki tutumumuz ne olmalıdır? Bazı lafazanlar var. Çok ve boş konuşuyorlar. Konuşmalarının kendileri dahil hiç kimseye yararı olmuyor. Bunlar genellikle tüm zayıf insanlar gibi dur durak bilmeden yakınıyorlar, şikayet ediyorlar. Çoğu zaman meselelere en umutsuz taraftan bakıyorlar. Çok umutlu, coşku veren gelişmeler karşısında bile umutsuzluğun temkinini yansıtıyorlar. Koşullarımızı değiştirmek için olsun, hata ve yanlışlarımızla olsun, düşmanla olsun, daha iyi çarpışmanın yollarını araştırıyorlar. Beyinlerini yormuyorlar. Sıkıntıya gelemiyorlar. Oysa doğada ve toplumda devrim yapabilmek için önce kendimizde devrim yapmalıyız. Kendimizi değiştirmeden toplumu değiştiremeyiz. Devrimci fırtınalar önce yüreğimizde ve beynimizde kopmalıdır. Ve bu fırtına bir doğumun zorlukları, acıları, korku, kuşku ve sancıları aşarak kopacaktır. Diğer yandan bu, iç meselelere gömülüp kalmak olarak algılanmalıdır. Amaç düşmanın karşısına yenilmez bir güç olarak çıkabilmektir. Sürecimiz ideolojik inşa sürecidir. Bu süreçte kendimizi yeniden yapılandırmayı özel bir yönelim olarak öne çıkarmalıyız. Bu sürecin dışında kendimizi yenileme ve arınma her devrimci faaliyetin bir parçası olarak kesintiye uğramadan sürmelidir.

Kendini salmış, sorunları aşma cüreti ve kararlılığı olmayan, rutin yaşamın hay-huyu içinde boğulanlar, devrimci duruşlarını derinleştiremezler. Sorunlarla didişmeyen, araştırıp, çabalarıp, sorunları çözmeye yönelmeyenler, acizliği ve çaresizliği yaşarlar. "Araştırma yapmanın söz söyleme hakkı olmamalıdır" der yoldaş Mao. Kendisini ve koşullarını değiştirerek, mücadeleye daha güçlü bir katılım sunmak için, bir gelişim çizgisinde sürekli ilerlemeyenler suçludurlar. Yaşamı değiştirmek için yaşama katılmayan, yaşamı geliştirmek için, vargüçlerinin sınırlarını zorlamayanlar suçludurlar.

Moral bozucu, umutsuzluk kokan her şeyi reddetmeliyiz. Bir yerde sorun varsa ve bize umutsuzluk yaşaksa ne yapmalıyız? Nasıl hareket etmeliyiz? En doğru tutum nedir? Sorunlar karşısında en önemli duruş sorunların ancak ve ancak örgütlü çözüleceğini bilmektir. Bunu bilmenin gereği, örgütsel mekanizmalar, kanallar ve işlerlik dışına çıkmamaktır. Sorunları örgütsel işlerlik içinde çözmek her zaman en doğru ve en geçerli tutumdur. Çünkü işlerlik

dişına çıkmak örgütün dışına çıkmaktır. Bu da bir çözüm değil bir kaçıştır. Yalınlaşmaktır. Kavgı alanlarını oksuz bırakmaktır. Başışlanmaz, hoş görülmez, kabul edilmez bir şeydir. Dayanıklı olmalıyız. Uzun vadeli düşünmeli, çözümümüzü buna göre ayarlamalıyız. İkinci, sorunlara yaklaşımımız çözümleyici, çözüm üretici olmalıdır. Sorunların bizi boğmasına izin vermeyelim. Tanımlayıcı ve aşıcı olalım.

Bir devrimci sorunlarla yaşamayı öğrenmelidir. Devrimci yaşamımızda küçük-büyük sorunlar, zorluklar her zaman olacaktır. Olmalıdır. Olmalıdır çünkü; sorunsuz bir yaşam varolanı yeterli gören, hoş gören, kabul eden bir yaşamdır. Varolanla yetinme, varolanı yeterli görme gelişmenin önünü tıkar. Oysa gelişim sonsuzdur. Bu nedenle devrimci huzursuzluğumuzu konumalıyız. Bir huzursuzluğu devrimci yapan getirdikleridir. Efer huzursuzluğumuz bize canlılık, dinamizm, ciddiyet ve devrimci yaşamı daha fazla sarılamamızı getiriyorsa devrimcidir. Yok eğer huzursuzluğumuz bunları yerine bezginlik, yorgunluk, moral bozukluğu getiriyorsa zararlıdır. Devrimci değildir. Bizim meselemiz sorun yaşamamak değildir. Aksine yaşamın olduğu her yerde sorun olduğunun bilincindeyiz. Meselemiz sorunsuz yaşamak değil, yaşadığımız sorunların düzeyini yükseltmektir. Düzeyi yükseltmek, eski pratiği sadece teoride mahkum etmek değil, pratikte mahkum etmek yani aşmaktır. Değişim pratikte görülmelidir. Aksi halde ilerleme olmaz.

Bir şeyi değiştirmek istiyorsak, bu değişimi kolaylaştıracak ve zorlaştıracak araç, yöntem ve yaklaşımları bilince çıkarmalıyız. Araçları yeniyi inşa etmek üzere yeniyi uygun bir anlayışla kurmalıyız. Kötü ve yararsız olanı terk edip, yararlı ve doğru olanı işletmeliyiz. Kötü olan sürece iradi bir müdahalede bulunmalıyız. Sürece, sürecin iç evrimiyle iyiyi, doğruyu, güzeli baskın hale getirmeye çalışmalıyız. Ama bu ha deyince olmuyor. Önce kötünün neden kötü olduğunu açığa çıkarmalıyız. Sürece önderlik eden anlayışın ne gibi eksiklikleri, yanlışları ve zaafı var? Bu anlayış neyi başardı? Neyi başaramadı? Neyi başarabilirdi? Başarı ve başarısızlıklarına etki eden ne gibi nedenler vardı? Başarı ve başarısızlığına etki eden temel neden ne idi? Yeni olanın eski olana üstünlüğü nedir? Yeni olan hangi araç ve yollarla hakim kılınabilir? vs. vs. Bu sorulara açık, net cevaplar bulmaya çalışmalıyız. Bu cevapları özümlediğimiz oranda ne yaptığını bilen, güvenli, kararlı ve net adımlar atabiliriz. Kötü olan "ne yapalım kötü işle" denilerek bir köşeye atılamaz. Böyle yaparsak yeninin üstünlüğünü yeterince kavrayamayız.

Boşvermişlikle bir yere varılamaz. Sıkıntıya girmek gerekir. Temel yönelim ışığında ayrıntılara girmek gerekir. Basit ama çoğu zaman başımıza dert açan ayrıntılara girmek gerekir.

Bir şey yapmak istiyorsak, yapmak istediğimiz şeyi ve nasıl yapacağımızı çok iyi bilmek durumundayız. Yapmak istediğimiz şey kalamızda berrak olmalıdır. Kalamızda hayata geçmiş olmalıdır. Sorunlara hükmedebilmek için bir araştırma inceleme tarzımız ve çözümleyici bir düşünce sistemimiz olmalıdır. Sorunlarla cebelleşmeyi öğrenemeysek, onları aşmayı başaramazsak güzellikleri derinleştiremeyiz. Sorunlar bizi geriletir, eritir, güçten düşürür. Bitirmeye kadar vardırabilir. Bir devrimci aşılacak zorlukları, tırmanılacak dorukları sevmelidir. Bu sevgi ile işine, görevlerine, sorumluluklarına ihanet etmemelidir. Her an bilgisini, becerisini ve yeteneklerini geliştirip, derinleştirerek ilerlemelidir. Olumlu ve yararlı yanlarını geliştirirken, zamanını ve olanaklarını iyi değerlendirmelidir.

Yenilenmenin ve ilerlemenin yolu insanı değiştirmekten geçer. İnsanı değiştirmek içinde insana olumlu-olumsuz bir etkiye bulunmak gerekir. Bu etki bilinçli ise insanı istenilen seviyeye ve şekle getirmeye ulaştırabilir. İnsanı değiştirmek için adımı atarken, insanın koşullarını, ruh halini, kişilik özelliklerini bilmeliyiz. Yani insanı tanıyarak adımlarımıza yön vermeliyiz. İnsana verdiğimiz emeğin heder olmamasını sağlamak bizim elimizdedir. İnsanın bu etkiyle kötü bir noktaya taşınmaması bizim adımlarımıza bağlıdır. İnsanlarımızı tanıyarak, insanlarımızın kendi koşullarının getirdiği dezavantajları nasıl aşabileceklerini göstermeliyiz. İnsanlarımıza ne olduklarını ve ne olabileceklerini kavratmalıyız. İnsanlarımıza yardımcı olmalıyız. İnsanı yetiştirmek zahmetli ve zor bir iştir. Kendini yetiştirmeyen başkasını yetiştiremez. Kendisine yardımcı olmayan başkasına yardımcı olamaz. Kendisine güveni, saygısı ve sevgisi olmayan bunları bir başkasına veremez.

Yenilenmek ve ilerlemek denilince akla ilk gelen eski ile hesaplaşmak, eskiyi yenmektir. Eskiye, artık işlemez hale gelmiş olanı terkederek, kötü olandan arınarak, bir üst gelişim evresine ulaşmaktır.

Eleştiri-özeleştiri böylesi bir dönüşümün anahtarıdır. Bir devrimci bu silahı elinden düşürdüğü, kendini saldığı an kendi devrimci gelişiminin önüne set çekmiş olur. Süreci tersten işlemeye başlar, bir süre sonra nitelik olarak devrimci duruşunu koruyamaz.

Eleştiri yöneltmek ciddi bir iştir. Üstün-körü bir bilgi ve gözlemlerle yapılan ucuz eleştiriler yıpratıcı olur. Eleştiri yapmak yoldaşlara emek vermeyi, değer vermeyi ifade eder. Ucuz eleştiriler, bizim eleştiri yönelttiğimiz yoldaşın gerçekliğine uzaklığımızı yansıtır. Eleştiri sorumluluk ve sahiplenmedir. Yol göstermedir. Yoldaşların sosyal eyleminin eksikliklerini gidermeyi, yaralarını sarmayı hedefler. Masasında dostluk, yoldaşlık, güven, bağlılık ve sevgi vardır. Gizli yada açık bir şekilde insanı saymaz, reddedersek olumluluk yönüyle bir sonuç alamayız. Olumluluk ve olumsuz-

luklarıyla tümünden reddettiğimiz birini, ayrıca olumsuzluklarından dolayı reddedemeyiz. Bir insanı iki defa öldüremezsiniz. İnsana sarılmalı, ancak onun içindeki kötülükleri besleyecek ya da müsamaha gösterdiğimiz yansıtan tavır ve davranışlardan kaçınmalıyız. İnsanlarımızı devrimci olan, güzel olan, davaya hizmet eden yanları ve duruşuyla sevmeli, sahiplenmeliyiz. Buna karşın insanlarımızın daha da güzelleşmesi, devrimcileşmesi için yoldaşça yol gösterici olmalıyız. Eleştiri yapmacılıktan uzak, doğal, içten ve samimi olmalıdır. Bu ülkede devrimci olmak kolay değil. Devrimcilik, baskının her türlüşünü, işkenceyi, savaşın keskinliği içinde ölmü göze almak demektir. Devrimci, yaşamın ucuzlatılmasına karşı, üzerine yüklenmiş olan tarihsel görevin bilincinde olarak hareket etmelidir. Bu bilinç zayıfladığında, hatalara ve zaafıya sürüklendiğinde, yoldaşları onu zaafıya sürüklendiklerinde itmezler, kazanırlı olurlar. Kendilerine çeker, el verirler. Bilincin inşası yahut yeniden inşasında eleştiri geliştirmek gerekir. Eleştiri yapmak sorumluluk ister. Yanlışı bulup, çıkarıp söylemekte birşeydir. Yoldaşlık ilişkilerinin gelişerek belli bir düzeye geldiği, tutturulduğu durumlarda, çoğu kez bu durum yeterlidir de. Ancak yetmediği durumlar da oluyor. Dönüşümün koşullarını hazırlamak, hem eleştiriye muhatap olanın hem eleştirenin ve hem de katılan yoldaşların görevidir. Ancak dönüşümde belirleyici olan eleştiriye muhatap olan yoldaştır. Biz yoldaşlarımızın hata, eksik ve yetmezliklerine karşı sorumluyuz. Fakat birinci dereceden kendi yetmezlik, hata ve zaafılarımıza karşı sorumluyuz.

Eleştiri yöneltmeyi bilmek gerekir. Doğru kullanılmayan iyi bir silah işe yaramaz. Gözden düşer, etkisizleşir, değeri anlaşılamaz. Eleştiri yöneltirken özellikle, büyük hatalar, yetmezlikler ve zaafı söz konusu olduğunda daha hassas olmalıyız. Yönelteceğimiz eleştiri hakkında daha fazla düşünmeli, alabildiğine soğukkanlı, aydınlatıcı, yol gösterici, değişime isteğini kamçılayıcı olmalıyız. Bunların, eleştiriye muhatap olanın kendisine ve partiye verdiği zararları, bize kaybettirdiklerini bilince çıkarmasını sağlamalıyız. Fakat durum kangrenleşerek bünyenin tehlikeye girmesi durumuna doğduğunda bütünün seviye ve niteliğini korumak için, parçayı bütüne kurban etmekte duraksamamalıyız.

Her yoldaş öncelikle kendi olumsuzluklarına karşı sorumludur, dedik. Yoldaşlar arasında eleştiri silahı, pekala olumsuz ve yanlış bir şekilde kullanılabilir. Bu, bize duygusal yaklaşımlarla, eleştiriye boğma hakkını vermez. Eleştirinin geliş tarzı bizim kendimizi düzeltmemizin önüne geçmemelidir. Eleştirinin yanlış bir şekilde gelmesi veya tarzı bizim doğru yaptığımız anlamına gelmez. Biz problemi bilince çıkarmak için çaba sarfedersek ilerleriz. Mütevazı olan devrimcilerdir. Mütevazı olmayan sözlerin, davranışların samimiyeti, gü-

venilirliği, geçerliliği aşınır. Çokça sergilenen eleştiriye karşı eleştiri ile karşı koyma tutumu bayağılıktır, güçsüzlüktür. Kendine ve yoldaşlarına inançsızlıktır, güvensizliktir. Kötüye, çirkine, soysuza bağlılığı sürdürmektir. Buna karşın eleştirinin yanlış bir anlayıştan kaynaklı olarak yapıldığı durumlarda, bu yanlış anlayış gösterilmeye çalışılmalıdır. Bu, eleştirilerden kaçışa dönüştürülmemelidir.

Eleştiri-özeleştiri kültürümüzü derinleştirmeliyiz. Bu silahı, yanlışlarımızı atmak, doğruları kişiliğimize yedirmek için BİRLEŞME-SAVAŞMA-KAZANMA yolunda en etkin bir şekilde kullanmalıyız.

Peki meselelerin çözümünde, yenilenme sorununda eğitimin yeri nedir? Bu sorunda Stalin yoldaşın şu sözleri yerli yerine oturmaktadır. "Parti propaganda-sının, militanlarımızın Marksist-Leninist eğitiminin, son derece büyük önemi üzerine uzun boylu durmak pek gerekli değil. Sadece parti aygıtı militanları için söz etmiyorum. Komünist Gençlik Örgütleri, sendikalar, ticari, kooperatif, kamusal, iktisadi, eğitsel, askeri ve başka örgütlerin militanlarından da söz ediyorum. Partinin bileşimi sorunu hoşnutsuluk verici bir biçimde çözülüp, yönetici insanlar taban çalışmasına yaklaşılabilirler; kadroların yürütülmesi, seçilme ve dağıtılması, hoşnutsuluk verici bir biçimde örgütlenebilir; ama eğer bütün bunlarla birlikte, parti propagandamız şu veya bu nedenle aksamaya başlar, eğer kadrolarımızın ML eğitimi işi güçten düşmeye başlar, eğer bu kadroların siyasal, teorik düzeyini yükseltme çalışması yavaşlar ve bunun sonucu kadroların kendileri ileriye gitme perspektifi-mizle ilgilenmekten vazgeçer, devamının doğruluğunu anlamaktan yoksunlaşır ve yukarıdan verilen önergeleri körü körüne ve mekanik biçimde yerine getiren, perspektiften yoksun alelade uygulayıcılar durumuna dönüşürlerse, tüm devlet ve parti çalışmamızda zorunlu olarak güçten düşecektir. Şunu bir aksiyon olarak kabul etmek gerekirdi, devlet ve partinin hangi alanında olursa olsun çalışan militanların siyasal düzeyi ve ML bilinci ne kadar yüksek olursa, çalışmanın kendisi de o kadar yüksek ve verimli, sonuçları da o kadar elle tutulur olur. Tersine, militanların siyasal düzeyi ve ML bilinci ne kadar düşük olursa, çalışmada eksiklik ve başarısızlık olasılığı, militanların kavgacı uygulayıcılar durumuna düşme olasılığı, dipten doruğa yozlaşma olasılığı da o kadar yüksek olur..."

Yoldaş Mao'nun deyimiyle "Siyasi çalışma bütün çalışmaların can damarıdır." Kendimizi ve sorunlarımızı aşmada eğitim faaliyetinin önemi tartışmasız çok büyüktür. Sağlıklı bir eğitim faaliyetini tüm çalışmalarımızın içine ustalıkla yerleştirerek yürütmek, bu nedenle oldukça önemlidir. SABIR, ISRAR VE AKILLA MLM EĞİTİMİMİZİ SÜREKLİLEŞTİREREK YÜRÜTELİM! ●

Partimizin arınarak ideolojik saflığını koruması ve örgütsel bütünlüğünün sağlanmasını kistasları ortaya koyarak sürecin tüm sorumluluğunu adeta tek başına omuzladı. Karşı-Devrimci Hücre'ye yönelik politikayı, mevcut çelişkinin niteliği gereği (devrimle karşı-devrim arasındaki çelişki) çözüm yönteminde parti içi ideolojik mücadelenin kapsamı içinde değerlendiremeyeceğine işaret ederek işe koyuldu. Sonradan Kongre Hazırlık Konferansı'mızın resmi belgesine dönmüş bir belgede sorunu şöyle ifade etti: "KDH (Karşı-Devrimci Hücre) ile aramızdaki çelişki uzlaşmaz bir çelişkidir, yani düşmanlarımızla aramızdaki çelişkide anlamı bulmaktadır, dolayısıyla çelişkinin çözüm yönteminin, çelişkinin niteliğine uygun olarak geliştirilmesi gerekmektedir." Sorunu bu kadar yalın bir şekilde ortaya koymakla birlikte, KDH'nın Parti kadrolarının siyasi geriliğinden yararlanarak sürecin onunu tıkarıya çıkaracağını tehlikesine de parmak basarak yoldaşların uyarıya da ikmal etmedi. Kadrolarımızın önemli bir bölümünün çelişki ve tutasak düşmesiyle oldukça alt seviyelerde bir seyir izleyen siyasi seviyeden ustaca yararlanarak KDH, bir kısım üye ve aday üyeyi etrafında toplamayı da başarmış durumdaydı. Partinin içinde bulunduğu bu nesnel durumu avantaj olarak kullanan KDH, etrafına topladığı bir kısım insanla Cüneyt Kahraman yoldaş önderliğindeki Parti itadesini "siyasi komploluluk"la suçlayarak varlığını meşrulaştırma çabasına yöneldi. KDH üyesi olmadıkları halde bu durumu Kardelen Harekati kapsamındaki soruşturmalardan daha sonraları netleşecektir. O süreçte nesnel olarak karşı-devrimci bir rol oynayan tasfiyecilerle de hesaplaşmak kaçınılmaz olmuştur. Klik ve küçük hesaplar uğrunda düşmanla aramızdaki ayrımı netleştirmeyenleri ısrarla kınayanlar karşı, bu unsurların olumsuzla evilmelerinde ısrarları dikkate alınarak, o süreçte ilişkin Partimizin irade ve eylem birliği kistasları ortaya konularak tasfiyecilerle salırdan temizlendi. Bütün dikkatini TKP(ML)'nin saflığını ve örgütsel bütünlüğünün korunması üzerinde yoğunlaştıran Cüneyt Kahraman yoldaş, "at izi ile it izinin birbirine karıştığı" bu süreçte Partinin birlik kistaslarını şöyle özetledi: "Belirginleşen parti içi birlik kistaslarımızı şu şekilde özetlemek mümkündür. Bugünkü süreçte tali orandaki ideolojik-politik meselelerdeki görüş ayrılıklarına rağmen, bunları önc çıkarmayan, partimizin ve yan örgütlülüklerimizin düşman sızmalarından arındırılması ve korunması için mevcut soruşturma ve sorgulamanın bir süreçle dönüştürülerek en son haddine kadar işletilmesini isteyen, diğer meselelerde olduğu gibi bu konuda verilecek bütün görevleri yerine getirmekte tereddüt etmeyen, partinin birliğini ve bütünlüğünü koruyup, bu konuda en büyük yardımcısının örgütsel çelik disiplin olduğunu bütün sonuçlarıyla birlikte kabul eden parti üye ve aday üyelerden oluşan bir birlikten bahsetmekteyiz.

Düşmanla arasındaki ayrımı netleştirmek istemeyenlerden, meseleye yaklaşırken bilimsel hareket tarzını bir kenara atarak, duygu ve parti karşıtı klikçi hesaplarla hareket edenlerden oluşturulacak bir birlik, bizim istediğimiz, onayladığımız ya da kurulması için çabalayacağımız bir

birlik değildir."

Düşmanla aramızdaki ayrımı netleştirmenin kistasları niteliğinde de olan bu kistaslar ışığında Partimizin kuruluş yıldönümüne denk gelen 24 Nisan '96 günü Kongre Hazırlık Konferansı'mız Marksizm-Leninizm-Maoizmin zaferiyle sonuçlandı. Komünist önder Cüneyt Kahraman yoldaşın ideolojik-politik önderliğinde bir kez daha proletaryanın kırmızı bayrağına sürülmek istenen lekeler bir bir temizlenerek her türden düşmanlarımızın tatlı hayalleri kabusla dönüştürüldü.

Kongre Hazırlık Konferansı'mızın işbaşına getirdiği Merkez Komitesi tarafından TKP(ML) Genel Sekreterliğine getirilen Cüneyt Kahraman yoldaş, Konferansı'mızın Parti Merkez Komitemize devrettiği görevleri başına geçerek Kardelen Harekati'ni başarıyla yönetti. Bir yandan adım adım Partinin örgütsel yapısını yeniden düzenlerken, öte yandan da Kardelen Harekati'ni başarıyla yöneterek Karşı-Devrimci Hücre'nin proletaryanın kırmızı çelişkiyle ezilmesini sağlayarak Partimize ve sınıfa Kardelen Harekati zaferini armağan etti. Cüneyt Kahraman yoldaşla özdeşleşen Kongre Hazırlık Konferansı'mız ve Kardelen Harekati'mizla, faşist diktatörlüğün Partimiz TKP(ML)'yi karşı-devrimci bir odak haline getirmiş, bu başarılanırsa KDH elemanları aracılığıyla "MLM ilkeler ışığında 1. Kaypakaya'ya bağlılığın sembolü" vb. kısımlarla Partimizi bölme planları paramparça edilerek bir kez daha Marksizm-Leninizm-Maoizme bağlılığın ve şehitlenmeye sadakatin gereği olarak proletaryanın kırmızı bayrağı her türden lekelerden uzak biçimde yükselerde dalgalandırıldı.

Kısaca belirtmek gerekirse, O, gerçek bir komünist önderin üzerinde toplanması gereken tüm özellikleri benliğiyle bütünleştirerek, Partimizi içerisine sürüklenmek istediği kaosu utandıran ahıyarak Kaypakaya'ların, Çihan'ların TKP(ML)'sinin sürekliliğini yaşamı pahasına sağlayarak düşmanın beyrinde patlayan bir bomba olmuştur. Söz ve eylemin diyalektik uyumluluğunu yaşamı pahasına konmuş; bundan böyle nasıl yaşamamız, nasıl savaşmamız ve nasıl ölümsüzleşmemiz gerektiğini bize göstermiştir. Hiç bir zorluk, hiç bir ihanet onun ideallerini maddileştirmesinin önüne geçemedi. Ölümcül yaralarla savaşırken bile Partimizin tarihsel bir kesitine dangasını vurmaktan geri kalmadı. Çiğerlerinden ağır bir yara almasına karşın, Partiye "çiğerleri zorla" talimatını vermekten geri durmadı. Yaşamı boyunca komünist azmi ve fedakarlığıyla Partinin moral kaynağı olma vasfını hep sürdürdü. Partimiz TKP(ML)'nin sınıf düşmanlarının yanı sıra, ağır yaralar almasından hareketle ideolojik düşmanlarımızın "Savaşın misyonu bitti" diyerek bayram ettiği bir süreçte, imkansız imkanı kılarak uzak cephe gerisinden Münzular'ın zirvesine kırmızı bir kartal gibi konmakta zerre kadar tereddüt etmedi. Çünkü O'nun fel-fesefesinde imkansız, yenilgiye, karamsarlığa, umutsuzluğa yer yoktu. Yapma ve bilmenin zirvesi olarak genç yaşında sivrilen Cüneyt Kahraman yoldaş, büyük bir tutkuyla Partimizin savaş partisi olma özelliğine uygun olarak Halk Savaşı'nı adım adım ülkemizin kırlarına yayarak halklarımıza moral, sınıf düşmanlarımız

ise kabus oldu. Partide yaşanan tasfiyeciliğin, ihanetin ve iç düşmanlaşmanın penzehiri oldu. O'nun "Vietnamlaşmalıyız" talimatı O'na, tek kelime ile ifade eden en güzel kelimedir.

CÜNEYT KAHRAMAN YOLDAŞ, EN ÜST SEVİYEDE SAVAŞ ÇAĞRISIDIR!

İşçiler, Köylüler, Emekçiler!

On yıllardır ülkemizde yaşanan iç savaş gerçekliğinin dışarıya açığa çıkardığı gibi tepeden tırnağa kadar silahlanmış ve yüz yılların yönetme tecrübesine sahip faşist devlete karşı kendi savaş örgütlerimizde daha üst boyutta savaşmadığımız sürece bize yaşam hakkı yoktur. Sıradan ekonomik ve demokratik nitelikli bir savaş gösterilerin dahi kanla, katliamla bastırıldığı ülkemizde silahlı temelde savaşmak dışında herhangi bir yol yoktur. Bu gerçekliktir ki Partimiz TKP(ML), kuruluşundan beri Halk Savaşı stratejisinden sapmayarak savaşını sürdürmeye devam ediyor. Bu onurlu savaşta zaman zaman darbe lenmiş olsak dahi, bunun bizim savaşma azmimizi zerre kadar eksiltmediği son süreçteki pratiğimizle bir kez daha dost ve düşmana gösterilmiş durumdadır. Kongre Hazırlık Konferansı'mızın kararları doğrultusunda başarıyla sonuçlandırdığımız Kardelen Harekati ile düşmanla aramızdaki ayrımı daha netleştirerek ve geçmişteki hata ve zaafımızdan çıkardığımız tecrübelerle Köylü Gerilla Savaşı'nı daha geniş bir alana yaymakta kararlıyız. Üçer bugün Dersim'de, Karadeniz'de düşman kalelerini dövüyorsa, bu, yarın "Tosolar" da ve Armanos'ta da düşman kalelerini döveceğiz anlamına gelir. Düşmanın korkulu ruyası olacağımızdan ve faşizmin halklarımıza çektiğilerinin hesabını bir bir soracağımızdan kuşku duyulmamalıdır. Yürüttüğümüz bu haklı ve onurlu savaşta Cüneyt Kahraman gibi seçkin önderlerimizi yitirmemiz Partimizin savaşma azmını eksiltmez. Bilakis emperyalizme ve usaklarına karşı yürüttüğümüz sınıf savaşımında toprağa düşen her savaşçımız, davamıza olan inancımızı pekiştirmekte ve savaşma azmimizi, sınıf kinimizi kat be kat artırmaktadır. Cüneyt Kahraman yoldaşın, MLM biliminin yol göstericiliğinde Partimizi tasfiyeciliğin eşiğinden alarak, gerçek misyonuna uygun olarak savaş kuralına göre yükselttiğine Münzular, Kaçkarlar, köhnemiş zindanlar ve kent emekçileri tanıklıktır. Partimizin ve savaşımızın boyutunun olması gereken yerde olmadığının bilincindeyiz. Bundandır ki, olmaması gereken noktaya ulaşmak için şehitlerimiz yolundan saymayarak geçmiş hata ve eksikliklerimizi tekrarlama-yarak gerilla savaşını misliyle büyütme kararlılığımız karşısında hiç bir karşı-devrimci güç duramayacaktır. Faşist diktatörlüğün Partimize yönelik yürüttüğü envarlı saldırılar boynuna değildir. Çünkü onlar, saltanatlarını yıkacak ve oradanda yokoluşlarını sağlayacak yegane gücün ideolojisini MLM biliminden alan Partimiz TKP(ML) ve önderliğindeki halkın zor gücü olan Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu olduğunu çok iyi bilmektedirler. Azgıncı saldırganlıktan bu korkularının ötürüdür.

Yoldaşlar,

Komünist önderimiz Cüneyt Kahraman ve Yedi Kardelenimizi ölümsüzlüğe uğurla-

yışımızın 1. yıldönümünde, onların beden aramızda olmamalarının derin acısını yaşasakta, ancak bu, onların yol gösterici misyonlarıyla gözlerini bir projektör gibi üzerimizde tuttukları gerçeğini değiştirmez. Her şehidimiz gibi onlar da arkalarından abartılı övgüler yerine ideallerini iktidara taşınması dışında her hangi bir beklentiye sahip değillerdir. Hiçbir kişi çıkar gütmeksizin kavranın denizine atmak onların yegane buyruğudur. Cüneyt Kahraman yoldaşın dediği gibi: "Unutma mak gerekiyorki, onlar, zaferin uğruna dökülecek kanların ve düşecek nice değerli canların üzerine yükseleceği bilimsel görüşlerinin savunuculuğunu yaptılar, kendilerini feda etmek zorunda kaldıkları da dahi bir kenara çekilip, bireysel 'mutluluklarını' ve yaşamlarını öne çıkarmadılar. Bu nedendir ki; zaman geçtikçe meksizin onların yerlerini doldurmak zorundayız."

Bu bilinçle hareket etmek önderimizin talimatı gereğidir. Kimi işbirlikçi hainleri yapılan sorgulamalarında açığa çıktığı gibi, faşist diktatörlük '98 yılını Partimiz "bilime yılı" olarak belirlemiştir. Bunu hazırlıkları önemli oranda tamamlayarak faşist diktatörlük, baharla birlikte gerilla güçlerimiz başta olmak üzere partimiz daha azgıncı saldıracaktır. Hiç kuşku yok ki, düşmanın geçmiş saldırılarında olduğu gibi hüsrana yaşayacak olanın Partimiz değil yine düşmanın kendisi olacaktır. Şimdiden söylemek kehanet sayılmayacaktır. Ancak, bizim görevimizin sadece düşmanın yıllık planlamalarını boşa kartmakla sınırlı olmadığı, bunun yanı sıra kendi yıllık planlamalarını en eksiksiz bir şekilde yerine getirmemiz için bu alanda enermiz misliyle artırmamız gerektiği de tartışılmazdır. Kongre Hazırlık Konferansı'mızın onurmuze koyduğu yıllık planlamaları adım adım yaşamla bütünleşirmek için bütün faaliyetimizi merkezi görevimiz olan Köylü Gerilla Savaşı etrafında yoğunlaştırmak zorundayız. Komünist önderimiz Cüneyt Kahraman yoldaşın en üst seviyede savaş çağrısına yanıt olabilmek, bir sapıye yok ki, yaptığımız hazırlıklarla ve yarattığımız olanaklarla ilintili bir olaydır. Bunun için örgütlü olduğumuz tüm alanların kendini bunlara göre düzenlemesi ve Partinin mevcut olanaklarını ve savaşçılarını kısa sürede savaş bölgelerine aktarması sadece bir gereklilik değil, aynı zamanda önderlerimiz ve şehitlerimize sadakatin de gereğidir. Cüneyt yoldaşın deyişiyle "Dayatılan Vietnamlaşmanın çözümü olarak Vietnamlaşmak olarak formüle ettiğimiz direnme, yaratıcılık, fedakarlık ve zaferde ısrarın temellerinin atılıp, halkın kendin bekleyen zor savaş koşullarında başarı bir muharebe vermesinin zamanı gelmiştir."

KOMÜNİST ÖNDER CÜNEYT KAHRAMAN VE KARAGEDİK ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!
ŞEHİT ÖNDERLERİMİZ YOLUMUZU AYDINLATMAYA DEVAM EDİYOR!
YAŞASIN KÖYLÜ GERILLA SAVAŞIMIZ!
YAŞASIN PARTİMİZ TKP(ML), HALK ORDUMUZ TİKKO, KOMÜNİST GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

Osmanlı'dan Susurluk'a devlet çeteleri

7

MAH 6 Temmuz 1965'te isim değiştirerek MİT adını aldı. Bu kontra örgütün korumasında olduğu söylenen Yeşil'in Dersim'de uyguladığı iskençeler, katliamlar, onun keyfi tutumundan kaynaklanmıyor. Her ne kadar burjuva medyası bunu söyleyip, halkı kandırmaya çalışsalar da, başta Dersim halkı olmak üzere ezilen emekçi halklar buna inanmamaktadır. Onlar biliyorlar ki, Yeşil'in yaptıklarını bizzat devletin kendisi uyguluyor. Diğer tüm işkenceci katilleri ne yapıyor gibi.

ÖHD'nin eski başkanlarından ve aynı zamanda MİT'in yöneticiliğini yapmış olan emekli Tümgeneral Cihat Akyol 1971 yılında Silahlı Kuvvetler Dergisi'nde yer alan bir yazısında şöyle demektedir: "Mukavemetin en verimli tohumunun zulüm olduğu bilinmelidir. Bazen gayri nizam kuvvetlerin bu gerçeği bile sahte operasyonlarla halkın mukavemet cephesine iltihakına çalışılır. Halkı mukavemetçilerden ayırmak için sanki ayaklanma kuvvetleri tarafından yapılmış gibi, mücadele kuvvetlerince zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara baş vurulması tavsiye edilir." Faşist diktatörlük, denetimdeki kontralarına halka zulüm yapmalarını önermektedir. Bu öneriye sadık kalan Yeşil ve diğer kontralarda yapabilecekleri adilliklerini, çirkelliklerini halka karşı uygulamışlardır.

Bugün Türkiye ve T. Kürdistanı'nda uygulanmakta olan vahşetin temeli, Cihat Akyol'un "Mukavemetin en verimli tohumunun zulüm olduğu bilinmelidir" diye özlü biçimde formüle ettiği ve ABD ordu talimatnamesinde yer alan "Açık ve sinsi faaliyetler"dir. Bunlarda kişilerin veya yoldan çıkmış olan birkaç kendini bilmez kontrol dışı, devletten bağımsız ve habersiz yaptığı vahşet değil. Bizzat faşist diktatörlük tarafından bilinçli olarak örgütlenip, gerekli olanaklar hizmetlerine sunularak yaptırılan uygulamalardır. Ve bunları sadece Anadolu topraklarında uygulamakla kalmamışlar, Kıbrıs'a kadar da taşımışlardır.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra İngiltere'nin garantörlüğünde Yunanistan'ın yönetimine verilen Kıb-

rıs, faşist diktatörlüğün her zaman için işgal etmek üzere gözünü diktiği bir yer olmuştur. Fakat uzun süre bu emelini gerçekleştirememenin ızdırabını yaşayıp durmuştur. Hatay'da uyguladıkları çirkef oyunlar uluslararası dengelerin aleyhlerine olmasından dolayı, istedikleri sonucu almalarına elvermemiştir. Bu Türk devletini yıldırmaz. Kullanabileceği her yola başvurmaya ısrarla devam eder. NATO'ya

findan sevilip, sayılan aydınlar da bu çetenin hedefleri arasındadır. Her iki toplumun üyelerine yönelen TMT üyelerinin provakasyonları 60'larda sonuç vermeye başlar. Rum halkıda kendisini korumak için örgütlenir. Ayrıca Rum halkında gelişen şoven duygular doğal olarak kendi faşist örgütlenmelerini kurmalarını da beraberinde getirir. Her iki tarafın faşist çeteleri, denetiminde oldukları faşist dikta-

Kıbrıs'a çıkarır ve işgale başlar. İngiltere ve ABD gibi emperyalistlerin karıştırmaları ve Türk devletine dayattıkları yaptırımlar nedeniyle savaş uzun sürmez. Ada ikiye bölünür. Ancak, bu bölünme onbinlerce insanın kanı akıtılarak, iskençelere tabi tutularak gerçekleştirilir.

Adanın işgalinden sonra Türk devleti faşizmi, aynı Hatay için yaptığını burada da yapmaya başlar. Uluslararası pazarlıklarda kullanmak üzere en kısa sürede binlerce Türk aileyi adaya taşıyıp, geçimleri için her türlü olanakları sunarak yerleşmelerini sağlar. Adayı Türkleştirmek için Türkiye'den götürülen insanlar, adada kendilerinden önce orada bulunan Rum vatandaşların geride bıraktıkları mallarına, mülklerine el koyup sahiplenirler.

İşgalden bu yana ada, Türk devleti için Akdeniz'e hükmetmenin planlarını yapmak arzusunda. Fakat emperyalistler buna izin vermiyor, vermez. Türk devleti de bu gerçeği bildiğinden, şark kurnazlığı yaparak bir şeyler elde etmenin yollarını zorluyor. Fakat emperyalistlerin kendilerine verdiği tek hak, adayı, yaptıkları uluslararası kaçakçılıklarında serbest bırakmaktan ibarettir. Faşist diktatörlükte, işgalden bu yana üstlendirdiği çeteleri tarafından adayı her türlü uluslararası kaçakçılığın ve her türlü kirli, kara paranın akladığı bir alan haline getirmiştir. Adı deşifre olan çete elemanlarının hemen hepsinin adaya o kadar sık gidip gelmelerinin nedeninde bu kara paraların aklanması ve kaçakçılıkla ilgili işlerdir. Denktaş'ın önderliğindeki KKTC faşizmi de ekonomisini bu kaçakçılıkla ve kara paradan elde ettiği kazançla yürütmeye çalışmaktadır. Ada bu çetelerin üssü durumundadır. Şu anda ada da kontrgerilla eğitim merkezleri kurulmuş, yeni yeni çete tetikçileri yetiştirilmektedir.

Rum halkına karşı devletin saldırıları sadece Kıbrıs'taki çete saldırıları ve katliamlarıyla sınırlı değildir. Anadolu topraklarındaki Rum milliyetinden halka karşıda zulüm uygulamış, uluslararası antlaşmayla (Lozan antlaşmasıyla) azınlık statüsü çerçevesinde tüm ulusal ve dini hakları garantiye alınmış olmasına rağmen, bütün antlaşmaları bir kenara atıp, kıskırttığı gerici fanatik toplulukları bunların

**Artık sözler hükmünü
yitirme evresindedir.
Hükmü savaş veriyor,
verecektir. O halde tek
yol, savaşı büyütmektir.
Savaşarak büyüyeceğiz.
Savaşarak güçleneceğiz.
Savaşarak eksik ve
zaaflarımızdan arınacağız.
Çünkü savaş, en büyük ve
şaşmaz arındırıcıdır. Savaş,
birleştiricidir. Savaş,
sağlam ve çürüğün ayrıştırıcıdır. Susurluk devletinden de ancak böyle hesap sorabiliriz. Başka bir yol yok! Tüm gücümüzle
savaşa, tüm gücümüzle dağ
doruklarını mesken eylemeye!
Bilmeliyizki, savaşmaya
cüret eden mutlaka
kazanır. Zaferi kucaklayanlar
savaş naralarıyla
kurşunu namluya sürenler
olacaktır.**

törlüklerin verdiği talimatlara göre hem birbirlerine, hem de halka ve ilericiilere saldırır. Bu karşılıklı saldırılar tek tek suikastler olmaktan çıkar. Toplu katliamlar başlayınca uluslararası kamuoyu nezdinde de sorunun çözümü olarak bir savaşın kaçınılmaz hale geldiği meşrulaşmaya başlar. Türk ve Yunan faşist diktatörlükleri bu süreci çabuklaştırmak için var güçleriyle çalışmaya devam ederler. 70'li yılların daha başında faşist Türk devleti adaya işgal kuvvetlerini çıkartmanın planlarını yapmaya başlar. O süreçte yapılan uluslararası diplomatik görüşmeler, yapılan işgal planlarını gizlemekten baş-

ka bir amaç taşımıyordu aslında. Hem bu görüşmeler de işgalin meşrulaştırılması için kullanılır. Ve 1974'e gelindiğinde, Türk devleti, diplomatik görüşmelerle hiç bir şey kazanmadığı gibi, adadaki çetelerinin katliamlarından dolayı yargılanıp, cezalandırılmaya doğru gitmektedir. Bundan sıyrılmak için, alelacele hazırlanan oyalama taktikleriyle, vaatleriyle ortalığı bulandırdığı bir anda, işgal ordularını

üzerine saldırmış, yurtlarından kaçıp gitmelerine neden olmuştur. Kaçırıp gönderemediklerinin ise mallarını ve mülklerini çetelerine yağmalatmış, sefaletle sürüklemişlerdir. '50'li yılların ortalarına kadar Anadolu'nun illerinde yaşamakta olan onbinlerce Rum asıllı halk, topraklarını terk etmiş ve bugün oralarda neredeyse tamamen yok olmuş durumdadırlar. Bir Sivas, Kayseri, bir Ege bölgesi, Marmara bölgesi, Karadeniz sahili boşaltılmış haldedir. Her şeye rağmen topraklarında kalmayı tercih edenlerin büyük bir bölümünde uygulanan ağır asimilasyon politikaları sonucu Türkleşmeye ve müslümanlaşmaya başlamışlardır. Rum halkına yönelik en büyük provakasyon ve saldırı tarihi 6-7 Eylül olayları olarak geçen kıskırtma ve yıldırma.

Kontigerilla örgütünün başı olan ABD ordusunun talimnamesindeki "yalan haber yayma ve sabotaj, kundaklama..." kurallarına uyarak "sanki mukavemet güçleri tarafından yapılmış gibi göstererek" çete üyelerinden Hasan Uçar'a Atatürk'ün doğduğu Selanik'teki eve bomba atılır. Hemen arkasından İstanbul'daki ırkçı basın bu olayı manşetlere taşıyıp, Rumların Atatürk'ün evine bomba attığı yalanını halka duyurur. Ve bu haberle birlikte şoven duygular pohpohlanarak harekete geçirilir. Çete elemanları da boş durmayıp, kıskırtılan kitleyi harekete geçirip 1955 yılının 6 Eylül'ünde İstanbul'da Rum halkının yoğunlukta olduğu semtlere saldırır. Kıskırtılan gerici şoven gurulu, devlet çetelerinin önderliğinde "milliyetçilik" adına Şamata, Kumkapı, Beyoğlu, Kurtuluş, Adalar başta olmak üzere diğer semtlerdeki bütün gayri-müslümlerin evlerine, işyerlerine saldırır, önklerine çıkan gayri-müslümleri de öldürseye döverek yakıp, yıkar. Olaylar 7 Eylül'de de aynı biçimde devam eder. Kıskırtılan grup öylesine ileri gider ki, kiliselere saldırıp yakaladıkları Papazları sünnit etmeye bile yeltenirler. Olaylar durulduktan sonra da, gelişen uluslararası tepkilerden yakalanarak kurtarmak için olayların kıskırtıcısı ve eylemcisi olarak sahtekarca ilerici, demokrat aydınları suçlarlar. Bunu yaparak kendilerini aklamak isterler. Tutukladıkları ilerici, demokrat aydınları kıskırtıcılıktan yargılamaya başlarlar. Fakat suçlarını ve çirkef yüzlerini fazla gizleyemezler, her şey olduğu gibi açığa çıkar. Menderes önderliğindeki hükümet buna rağmen inkarına devam eder. Ama bu tavırları daha da teşhir olmalarına neden olur. Çareyi eve bomba attıran Gümölcine Konsolosu Oktay Engin'i Türkiye'ye getirmekte bulurlar. Cezalandırmak için değil, ödüllendirmek için çağırılır. Önce Nevşehir'e Vali olarak atanır. Sonraki yıl-

larda ise devletin daha üst kademelelerinde görevlendirilerek yaptığının mükafatını yeterince alır. ÖHİ'nin kurucularından emekli Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu bu olaylar için "6-7 Eylül olayları da ÖHİ'nin işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacınada ulaşmıştı," diyerek, bir yarıyla yıllar sonra da olsa gerçeği açıklıyor, diğer yarıyla da insanı tiksindiren iğrençliklerini açığa vuruyor.

Bu vahşetten kısa bir süre sonra, dönemin ana muhalefet lideri İ. İnönü, hükümeti eleştirdiği meclis kürsüsünde, Menderes'e hitaben "İstanbul'da Rum vatandaşların kanına girdin" der. A. Menderes'te "Bizim elimiz sizin gibi yüzbinlerce masum Kürdün kanı ile mülemme (sıvanmış, bulanmış bir) değildir" diyerek cevaplar İnönü'yü. İki faşist diktatörde bu sözleriyle kendi gerçekleriyle birbirilerinin kirli çamaşırlarını ve çirkefliklerini ortaya dökerken, "tencere dibin kara seninki benden kara" özdeyişini birbirlerine hatırlatıyorlar. "Ben katilim ama sen benden daha katilsin" Menderes'in dediği budur. Ancak bu gerçekliklerini eksik bırakıyorlar. Eklemleri gereken diğer gerçek ise, faşist Türk devletinin mirasını devraldığı Osmanlıdan bu yana döktüğü kanların üzerinde oturduğudur. Varlığını, döktüğü kanların üzerine inşa etmiş ve öylece sürdürmektedir. Varıldığı sürece elleri halkın kanına bulamaktan kurtulamayacaktır. Çünkü beslenmek için yediği insan canı, içtiği insan kanı olacaktır her zaman için. Başka türlü de varlığını devam ettiremez. Başka türlü devam ettirmeye gücü yoktur. Burjuva-feodal sistem devam ettikçe, bunları yapmaya da devam edecektir. Bundan kurtuluşun tek bir yolu vardır; bu yolda faşist diktatörlüğü en küçük hücrelerine kadar parçalayarak, tarihin nefretle anılacak olan kanlı sayfalarına gömmektir.

SONUÇ OLARAK

Susurluk; Osmanlı saraylarından günümüze taşınan devletin, tüm çirkefliliğiyle ortalağa saçılmasıdır. Onlarca yıldır devrimci güçlerin halka anlattığı, ancak bir türlü halkın büyük çoğunluğuna kabul ettiremediği devlet gerçekliğinin çürümüş, tukenmiş yüzünü bir anda milyonlara göstermesidir Susurluk. Bununla yetinmemek zorundayız. Halkın devlet olarak görmeye başladığı Susurluk gerçeğinin üzerinden, kopmaya başlamış durumdaki devletle halk arasındaki bağı siyasal, ideolojik bir bilince dönüştürmeye ve buradan da örgütlü güce dönüştürerek faşist diktatörlüğü döktüğü kanlarda boğmaya seferber etmeliyiz. Elbetteki bu salt propagandayla gerçekleştirilecek bir şey değildir. Susurluk gerçeği bizim için gerekli olan malzemeyi vermiştir. Bu malzemeden

yola çıkarak, halka kurtuluşun tek yolu olan savaş gerçeğini kavratmalı ve hiç durmaksızın yıllardır büyük bedeller ödeyerek büyüttüğümüz köylü gerilla savaşını daha da büyütüp, Anadolu'nun her karışına yaymalı ve gerçek anlamda bir halk savaşına dönüştürmeliyiz.

Evet, Susurluk devlettir. Devlet Susurlukta ortaya dökülen çetenin kendisidir. Osmanlı'dan beri böyledir. Her zaman kendisini tekrarlamış, her zaman kendisine yeni aktörler ve figüranlar bulup kendisini açıklamaya çalışmıştır. Artık buna izin vermeyeceğiz.

'90'ların başından sonra başlayan, globalleşme diye adlandırılan neo-liberalizmin dünya halklarını sürüklediği sefaletin halklarda yarattığı isyan duyguları yavaş yavaş uç vermeye başladı. Son süreçte Uzak Doğu'da patlak veren krizler ve halkın büyüyen öfkesi sonucu onyıllardır diktatörlüklerini sürdüren faşist iktidarların içine girdiği çıkmaz bunun ilk adımları olarak görülebilir. Bu öfkeler ve büyüyen tepkiler devrimi yaratabilir. Hemen böyle bir beklentiye kapılmak daha çabuk yeşerip gelişmesi için en uygun koşulları yaratacağı da inkar edilemez. Bu gerçeği emperyalist tekelilerin akıl hocalarında görüyor. Ve bunu engellemek için şimdiden hazırlıklara başlamış durumdadır. 20 Ekim 1997'de İngiltere'de yapılan 21.

Yüzyılda NATO ve Güvenlik, Gergel Vizyon toplantısından sonra açıklanan raporda "21. yüzyılın ilk otuz yılının ekonomik olarak geri kalan üçüncü dünya ülkeleri kaynaklı devrimci ayaklanmalarla geçeceği" ve "eşitsizliğin artması durumunda ayaklanmaların önünün alınamayacağı" belirtilmektedir. Ve gelen yüzyıl için ise tespitlerini şöyle formüle ediyorlar: "Ayaklanmalar çağı başlamıştır".

Evet, tesbitleri doğrudur. Ayaklanmalar çağı başlamıştır. Ya bu ayaklanmaların seyircisi olacağız, yada ayaklanmalara güç katan, ayaklanmalar Anadolu topraklarında Maoizmin kıvılcı alevleriyle harlayacağız. Artık sözler hükmünü yitirme evresindedir. Hükmü savaş veriyor, verecektir. O halde tek yol, savaşı büyütme. Savaşarak büyüyeceğiz. Savaşarak güçleneceğiz. Savaşarak eksik ve zafırlarımızdan arınacağız. Çünkü savaş, en büyük ve şaşmaz arındırıcıdır. Savaş, birleştiricidir. Savaş, sağlam ve çürüğün ayrıştırıcısıdır. Susurluk devletinden de ancak böyle hesap sorabiliriz. Başka bir yol yok! Tüm gücümüzle savaşa, tüm gücümüzle dağ doruklarını mesken cümlemeye! Bilmiyoruz ki, savaşıma cüret eden mulla-ka kazanır. Zaferi kucaklayanlar savaş naralarıyla kurşunu namluya sürenler olacaktır ●

- BİTTİ -

25. ÖLÜMSÜZLÜK YILDÖNÜMÜNDE MAOİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI ANMA GECESİNE KATIL!

PROGRAM

★ Grup MUNZUR
★ Koma AMED
★ Zugaşı BEREPE
★ Grup BUMERANG
★ Partizan Ozanlar

★ Ferhat TUNÇ VE ORKESTRASI
★ Emre SALTİK
★ Mazlum ÇİMEN
★ Erdal ERZİNCAN
★ Özlem ÖZDİL
★ Arzu GÖRÜCÜ
★ Ahmet İELLİ
★ E. Ali YAĞAN

★ Mehmet ÇETİN
★ Hıdır ULUDAĞ

Enternasyonal Delegasyonları:

★ DEH Komitesi
★ Kardeş Parti Delegasyonları
★ Kuruluş Tanıkları
★ Şehit Aileleri
★ Gerilla Konuşuyor
(Sinevizyon)
★ Konuşmalar (Öncü ve Mesajlar)
★ Folklor
★ Dia

2 Mayıs 1998 "Saat: 16:00" SPORHALLE KÖLN

I. KAYPAKKAYA'yı Anma Gecesi Tertip Komitesi

STRATEJİK DEĞERLER

5

BOŞLUK VE DOLULUK

DU MU

Savaşçılar doludan kaçınır, boşu vururlar; bu yüzden öncelikle kendilerinin ve diğer kışkırdıkları boşluk ve doluluğu tanımladılar.

SUN TZU

Savaş alanına en önce gelip rakiplerini bekleyenler rahattırlar; savaş alanına son gelenler ve hazırlıksız girenler çökerler.

JIA LIN

Önce gelip iyi bir mevziye yerleşerek orada düşmanı bekleyenler huzur, askerleri ise rahattır. Eğer düşmanların iyi bir mevziye ise onların üzerine gitme. Karşı koymayacakmış gibi davranarak ordunu başka bir yere çek. O zaman düşmanların bir stratejinin olmadığını düşünecek ve gelip sana saldıracaktır. O zaman esas yüzünü gösterir, kendin yorulmadan düşmanı perişan edebilirsin.

SUN TZU

Bu yüzden iyi savaşçılar düşmanı ayağına getirir, kendisi gitmez.

DU MU

Düşmanın ayağına getirerek gücünü korumalı, üzerine giderek perişan olmak yerine onların sana gelmesini beklemelisin.

ZHANG YU

Eğer düşmanı savaşa sürüklersen kuvveti boşalır. Savaşa katılmadığın sürece gücün hep dolu kalır. Bu, başkalarını boşaltıp kendini doldurma sanatıdır.

SUN TZU

Düşman, kazanma olasılığına gelir, kaybetme olasılığıyla vazgeçer.

HO YANXI

Onlara birşeyler kazanma umidi ver. ki sen rahatken, düşmanın perişan olsun.

ZHANG YU

Düşmanların sana gelmelerini sağlayacak tek yol, onların kazanma dürtüsünü kullanmaktır. Sana gelmelerini sağlayacak tek yol ise önem verdikleri şeylere zarar vermektir.

CAO CAO

Ayağına getirmek istiyorsan kazanma heveslerini kullan. Senden uzak durmalarını istiyorsan yardımına koşacakları bir yere saldır.

DU YOU

Önemli bir geçidi tutarken düşmanını içeriye sokmazsan, sana kimse yaklaşmaz. Denildiği üzere: Delğin ağzında bir kedi varsa on bin fare de olsa dışarı çıkmaya cüret edemez; vadide bir kaplan varsa on bin geyik bile olsa oradan geçemez.

SUN TZU

Demek ki düşmanlar rahat oldukları zaman onları yormak, iyi beslendikleri zaman aç bırakmak ve dinlendikleri zaman da harekete geçirmek mümkündür.

CAO CAO

Onlara biraz sıkıntı ver; mühimmat yollarını keserek aç bırak, önemli noktalara saldır, gözden çıkarmayacakları yerlere hücum et. Böylece onları teslim olmak zorunda bırakırsın.

LI QUAN

Onları gafil avlayarak can derdine düşmelerini sağla, mühimmatlarını imha et, tarlalarını yakıp yık, erzak yollarını kes. Önemli yerlerde karşılarına çıkıp hiç ummadıkları anlarda saldır ki diğerleri yardıma koşsun.

DU MU

Düşmanı aç bırakmak sadece erzak yollarını kesmekle olmaz. 6. yüzyılın sonlarında Yuwen Huaji ordusuyla Li Mi'nin üzerine yürüdü. Li Mi, Yuwen Huajinin erzak darlığı çektiğini biliyordu, o yüzden düşman askerlerini yorgun düşürmek için uzlaşmacı bir tavır takındı. Çok sevinen Huaji, Li Mi'nin onlara yardım edeceğini sanarak askerlerine ne istediklerine yiyip, içmelerine izin verdi. Nihayet erzak bittiğinde Huaji'ye katılma niyeti yapan Li Mi'nin komutanları askerleriyle birlikte kampa geri döndüler. Tabii ki da Huaji'nin sonu oldu.

SUN TZU

Gidemeyecekleri yere çık, hiç ummadıkları tarafa yönel. Yüzlerce fersah yorulmadan gidebilmek için تنها bölge-lerden geç.

CAO CAO

Yardıma koşamayacakları yere saldır. Bir boşluklarını yakalayıp vur, bekledikleri yerden sakın, ummadıkları yerden saldır.

CHEN HOA

Boşluk demek, savunmasız yer demek değildir. Savunma hatları gevşek, mevzileri az korunuyor, komutanları zayıf, askerleri disiplinsiz, stokları yetersiz, bölükleri birbirinden ayrıysa, düzenli ve hazırlıklı bir orduyla üzerlerine yürüdüğünde dağılıp kaçacaklardır. Böylece engelsiz, تنها bir arazide gidiyormuş gibi rahatça işini bitirirsin.

SUN TZU

Tamamıyla ele geçirmek istiyorsan savunmasız bir yere saldır. Tamamıyla savunmak istiyorsan, saldırı olmayan yeri tut.

DU MU

Eğer doğu kanadı tetikte ise, batı kanadından vur. Ön taraftan kışkırt, arkadan saldır.

LI QUAN

İlerisini düşünmeyenleri yenmek kolaydır.

CHEN HAO

Düşman saldırmaz diye düşünme; kendi eksikliğinin için endişe duy. Her yerden saldırıp, her yerden savunma yapabildiğin zaman askeri stratejin tamamdır.

WANG XI

Tüm boşluklarına saldır. Komutanların yetersizliği, bölükler arasında eğitim eksikliği, istihkamdaki zayıflık, gerekli hazırlığın yapılmaması, kaçış yollarının tıkanması, erzak darlığı, moral bozukluğu, Dolulukla savunma. Komutanların becerisi, askerlerin mükemmelliği, istihkamin sağlamlığı, gerekli hazırlığın yapılmış olması, kaçış yollarının temini, erzak yeterliliği ve moral düzgünlüğü gibi.

ZHANG YU

Saldırmayı bilenler göğün tepelerinde dolaşır, düşmana hazırlık fırsatını vermez. Kimse hazırlanmamışsa daima korunmasız hederlerin olur. Savunmadan anlayanlar yerin dibinde saklanıp düşmana görünmezler. Görünmediğin sürece düşman saldırmaz.

SUN TZU

Saldırıda başarılı olanların düşmanları nereye savunacaklarını, savunmada başarılı olanların düşmanları da nereye saldıracaklarını bilmezler.

CAO CAO

Yani doğru bilgiler dışarıya sızdırılmamalıdır.

JIA LIN

Emirler yerine getirilip, insanlar yürekten bağlı, savunma hazırlıkları kesin suretle yapılmış ve üstelik şekli belli etmeyecek denli gizli ve esrarengiz olursa düşmanların şaşırırlar - istihbaratları hiçbir işe yaramaz.

MEI YAOCHEN

Saldırıdan anlayanlar harekate yönelik dışa vurmazlar, savunmadan anlayanlar açık hırakmadan mükemmel hazırlanırlar.

SUN TZU

Çok ama çok sinsi ol, öyle ki safların bile belli olmasın. Keza gizliliği asla elden bırakma, öyle ki sesin soluğun çıkmasın. İşte bu yolla düşmanın kaderini avucunun içine almış olursun.

DU MU

Sinsilik duraganlıktır, gizlilik harekettir. Duraganlık savunma, hareket ise saldırıdır. Böylece onların kaderlerine hükme derek hayatlarına hükmedersin.

DU YOU

Farkedilmeyecek denli sinsi ve aniden esrarlı bir ruh gibi değişebilecek kadar yetenekli ol.

MEI YAOCHEN

Şekli belli etmemek için öylesine sinsi ve gizli ol ki kimse senin hakkında bir şey öğrenmesin. Sesini soluğunu kesmek için öyle gizlice çevik davran ki kimse bilmesin.

SUN TZU

Direnış görmeden ilerlemek için boşlukları zorla. Ellerinden kaçmak için onlardan hızlı davran.

HO YANXI

Eğer güçlerin, düşman ileri atıldığında onların açık taraflarına yüklenir ve geri çekildiklerinde hızlı davranırlarsa, o zaman düşmanın seni yenemezken sen onun hakkından gelirsin.

ZHANG YU

Eğer bir hamle yapıp açık gördüğün anda vurursan, dön. Düşman seni nasıl püskürtebilir? Üstünlüğü yakaladıktan sonra geri çekil ve kendi savunman için hemen kalene dön. Düşman seni nasıl takip edebilir? Askeri koşullar hız esasına dayanır - rüzgar gibi gel, şimşek gibi git, rakiplerin seni yenemeyeceklerdir.

SUN TZU

Bu nedenle savaş yapmak istediğinde düşmanın derin siperlerle kuşatılmış savunma durumunda olsa bile mutlaka kurtarmaya yelteneneği yerden saldır.

CAO CAO ve LI QUAN

Erzak yollarını kes, dönüş yollarını tut ve sivil yöneticilere saldır.

DU MU

Eğer kendi bölgendeyken ve düşmanın işgalci durumdaysa, erzak yollarını kes ve dönüş yollarını tut. Eğer düşman topraklarındaysa, o zaman sivil idareye saldır.

SUN TZU

Tutunacağın bir hat çizmiş olsan bile savaşmak istemezsen, düşman senle harbe tutuşamaz.

LI QUAN

Düşmanını şaşırtarak yanlış yöne sevk, böylece senle savaşmaz.

DU MU

Bu şu demektir: Düşmanın sana saldıracağı zaman savaşmak yerine, kafalarını karıştırıp onları esas amaçlarından sapırtmak ve savaşma isteklerini kırarak karsız bırakmak için stratejik bir değişikliğe git.

ZHANG YU

Kendi topraklarında ve sahip olduğun asker sayısına göre iyi donanımlıysan, düşmanların yabancı bir bölgede ve sınırlarına göre az yiyeceğe sahipken savaşmamak senin lehinedir. Çok kuvvetli olmasan bile düşmanlarının seninle savaşmaya cesaret edemeyeceğinden emin olmak istersen, onların akıllarını

karıştıran ve yönlennin şaşkırtan bir hile göster. Mesela Sima Yi, Zhuge Liang'a saldıracağı zaman, Zhuge bayraklarını indirmiş, savaş davullarını bir tarafa kaldırmış, kapılarını açmış ve yolunu temizlemişti. Yi, bir tuzaktan şüphelendi ve bu yuzden güçlerini geri çekip kaçtı.

SUN TZU

Sen saflarını belli etmezken başkalarını saflaşmaya zorladığında, sen birlik içindeyken düşmanın parçalanır.

ZHANG YU

Sana olağan gelen düşmanına olağandışı, sana olağandışı gelen düşmanına olağan gelsin. Böylece bir safa girerler. Olağandışını olağan, olağanı olağandışı gibi kullanabilme, bir anda değişebilme, düşman karşısında esrar perdesine burunma, işte tüm bunlar safını belirsiz tutmadır. Düşmanın safları belli olur olmaz askerleriyle hemen yüklen. Safların belirsiz olduğundan düşman kendini korumak için ordusunu bölecektir.

SUN TZU

Sen birliğe yoğunlaşmışken düşman on'a bölündüğünde gücün bire karşı on olur.

ZHANG YU

Düşmanın nerede kuvvetli, nerede kuvvetsiz olduğunu görürsen inceden inceye hazırlık yapma zahmetine girmezsin ve böylece tek bir garnizonda yoğunlaşmış olursun. Diğer taraftan düşmanın senin saflarını seçemeyip bir çok noktayı tutmak için bölünür, böylece tüm gücünü düşmanın her bir parçasını vurursun ve kaçırılmaz olarak sayıca üstünlük sağlarsın.

SUN TZU

Eğer çokla azı vurabilirsen, savaşçıların sayısını azaltmış olursun.

DU MU

Derin siperler içinde ve yüksek barikatlarla çevriliyken kendi hakkında hiçbir şeyin öğrenilmesine izin verme. Ne yaparsan yap safların belli olmasın, gizlice saldır, gizlice al. Düşmanlara rahat verme ve akıllarını karıştır, böylelikle kendilerini her taraftan korumaya çalışarak korku içinde bölüneceklerdir. Bu, kaleyi gözetlemek için yüksek bir dağa tımanmaya ya da bir peçenin ardından dışarıyı görmeye benzer, düşmanın senin savunma ya da saldırılarını hesaplayamazken, sen onların yerleşme düzenleri hakkında her şeyi bilirsin. Bu suretle düşmanın bölünürken sen birleşebilirsin. Birleşmiş olanların gücü tam iken bölünenlerin gücü azalır. Tam bir güçle azalmış bir gücü vurarak kazanmak daima mümkündür.

SUN TZU

Savaş alanın bilinmemelidir, çünkü bilinmediği zaman düşman gözcü sayısını artırır. Çözümlü sayısı arttıkça esas düşmanın sayısı azalır.

CAO CAO

Saflaşmanı gizlediğinde düşmanın şüpheye düşer, bu yuzdende tetikte durmak için ordusunu böler. Yani düşman yenil-

mesi kolay ve küçük hedefler haline gelir.

WANG XI

Düşmanın nerede çarpışacağını öğrenmesine izin verme, eğer bilirse sana karşı koymak için tam güçlerini bir araya toplayacaklardır.

SUN TZU

Ön cephe tehlikeli olduğunda, arka cephe savunmasız, arka tetikte olduğunda ise ön savunmasız, sol tetikte iken sağ, sağ tetikte iken sol savunmasızdır. Her tarafta gözcü bulundurmaksa, her tarafın boş olması demektir.

DU YOU

Bu şu anlama gelir: Bolukler birçok yerde nöbet tuttuklarında ister istemez küçük gruplara ayrılacaklardır.

SUN TZU

Sayısız az olanlar savunmaya geçenler, çok olanlar karşılarındakini savunmaya sevk edenlerdir.

MEI YAOCHEN

Düşmanın ne kadar çok savunma yapmaya sevk edersen, onu o kadar zayıflatmış olursun.

SUN TZU

Eğer savaşın yerini ve zamanını bilirsen, savaşa bin fersah uzaktan katılabilirsin. Eğer yer ve zamanı bilmezsen, sol kanadın sağ, sağ kanadın solu, ön cephe arkayı ya da arka cephen önü koruyamaz. İsterse birkaç fersahlık kısa mesafeli bir savaş olsun.

DU YOU

Eski filozoflardan Guan Usta şöyle diyor: 'Strateji yapmadan ordunu alıp meydana çıkarsan savaşta yok olup gidersin.'

SUN TZU

Benim değerlendirmeme göre, diğerlerinden çok daha fazla askerin olsa bile savaşı nasıl kazanacaksın?

LI QUAN

Savaşın vaktini ve yerini bilmiyorsan askerlerin sayıca diğerlerinden daha üstün olsa bile kazanacağını ya da kaybedeceğini nasıl bilebilirsin?

SUN TZU

Yani zafer "imal edilir."

MENG SHI

Eğer rakiplerin savaş vaktinden ve yerinden haberdar olmasa daima kazanabilirsin.

SUN TZU

Düşmanlar çok sayıda olsalar bile savaşmamaları sağlanabilir.

JIA LIN

Düşmanın sayıca senden fazla olsa bile eğer senin ordundan haberdar değillerse ve sürekli onları savunmaya itiyorsan tabii ki plan yapamazlar.

ZHANG YU

Güçlerini böl, düzenli güçle ilerlemele rine engel ol - o zaman seninle nasıl savaşabilirler!

SUN TZU

Planlarını anlamak için onları gözden geçir. Başarılarını ve başarısızlıklarını, hareket ve durgunlukla nasıl davrandıklarını anlamak için onları kışkırt.

MENG SHI

Düşmanın durumunu değerlendir, yaptıkları şeyleri gözle, böylece planlarını ve aldıkları önlemleri öğrenebilirsin.

CHEN HAO

Düşmanın lehine ya da aleyhine birşeyler yaparak dikkatlerini o yöne çek, böylelikle onların saldırı ve savunmadaki tutumlarını öğrenebilirsin.

DU MU

Düşmanlarını harekete geçir, sana karşılık vermelerini sağla; o zaman davranış biçimlerini, düzenli olup olmadıklarını görebilirsin. Askeri birdeha olan Wu Qi, komutanları değerlendirmede şu stratejiyi bulmuştur: Cesur gençler ehliyetli askerlerin başın geçip çatışma çıkarsınlar, sınırları askerler kaçmaya başlasın. Daha sonra düşmanın tutumunu gözle eğer aralarında disiplin varsa kaçan askerlerin peşine düşmez ve ele geçirmek için bu fırsatı değerlendirmezlerse, komutanın bir stratejisi var demektir. Diğer yandan eğer düşman eskiya gibi davranır, hürir içinde kovalamaya başlar, açgözlülükle yağmalamaya girişirse bil ki komutanların emirleri yerine getirilmemektedir. İşte o zaman hiç beklemeden saldır.

SUN TZU

Onları özellikle saflaşmaya sevk et ki ölüm-kalım meydanını bilesin.

LI QUAN

Ordunu bölüp küçük gerilla takımları oluşturduğun zaman, onları saflaşmaya sevk etmek için bir güçsüzlük işareti olarak sancığını indirip davullarını susturur, orduna ait tüm işaretleri yok edersin. Ya da bir güçlülük işareti olarak kamp ateşleri yakar, sıra sıra sancaklar dizersin. Onlara gitmen seni ölüme, onların sana gelmesi ise yaşama yönelti yorsa ölüm ve yaşam demek ki meydana bağlıdır.

DU MU

Ölüm-kalım meydanı savaş meydanıdır. Düşmana ölüm meydanında yüklenirsen yaşamak, yaşam meydanında terkedip gidersen ölmek senindir. Yani sana nasıl karşılık vereceklerini görmek için düşmanlarını şaşkınlığa sevk edip sayısız yoldan onları rahatsız et; işte o zaman onlarla gerektiği gibi uğraşır, yaşam ve ölümün hangi koşullar altında gerçekleştiğini anlamış olursun.

SUN TZU

Nerede yeterli, nerede yetersiz olduklarını anlamak için onları dene.

DU MU

Yeterli olduğun yerlerle düşmanın yeterli olduğu yerleri, eksik olduğun yerlerle düşmanın eksik olduğu yerleri karşılaştı.

WANG XI

Kendi gücünü düşmanınıkiyle kıyasla ki

eksik ya da fazlanı bilesin. İşte o zaman saldırı ya da savunmanın üstünlüklerini kavrayabilirsin.

SUN TZU

Bir orduyu saflaştırmanın en yüksek noktası safsızlığa varmaktır. Safsız olduğun zaman düşman casusları hakkında hiçbir şey öğrenemez. Bilgileri strateji kurmaya yetmez.

ZHANG YU

Bir yandan düşmanın seni anlayamayacağı bir esrar perdesine bürünürken, diğer yandan özellikle saflaşması için boşluk ve doluluğuyla düşmanı yönlendir, böylece safsızlığa varmış olursun. Kimse seni kavrayamaz, arkanda iz bırakmazken casuslar seni göremez, istihbaratçıları planlarını harekete geçiremez.

SUN TZU

Kalabalıklar şekillenmenin getirdiği zaferden habersizdir. Hangi saflaşmayla galip geldiğini herkes bilir ama zafer hangi saflaşmayla ulaştığını kimse bilemez.

MEI YAOCHEN

Kalabalıklar seni, kazandığında görür ama bilmezler ki bu düşmanın saflaşmasının bir ürünüdür. Zaferi götüren ipuçlarını bilirler, ama zaferi yapan esas saflaşmayı bilmezler.

LI QUAN

Yengiyi herkes görür ama yengiyi sağlamanın ilmini çoğu kimse bilmez, bir sır-dır bu.

SUN TZU

Bu nedenle savaştaki yengi tekrarlanmaz, ama sürekli şekil değiştirir.

LI QUAN

Gerekli değişiklikleri saptayarak zafer için aynı stratejileri kullanma.

DU MU

Düşmanlar ne şekle girerse girsün, zafer kazanmak için bende onlara uyanm.

SUN TZU

Ordunun saflaşması suya benzer. Suyun şekli, yüksekten kaçıp alçağa sığar, ordunun saflaşması ise doludan kaçıp boşa saldırmaktır; su toprağın şekline göre akar, bir ordunun zaferi ise düşmanın elinde yatar.

LI QUAN

Düşmanın konumlanışına bakmadan zafer nasıl kazanılır? Hafif silahlı bir tugay fazla direnemez, kuşatırsan sonunda kaybeder; ağır silahlı bir tugay ise kıskırtmalara karşılık verip gücünü ortaya kor. Düşman ordusu öfkeliyse, onları kıskırt; eğer güçlüyse gevşet, eğer komutanları kibirlense aşağıla, açgözlüyse yemle; eğer şüpheliyse sen de onu gözetle - yani zaferin şekli düşmana göre belirlenir.

SUN TZU

Askeri bir kuvvetin sürekli bir biçimlenişi yoktur. Tıpkı sürekli bir biçimlenişten yoksun olan su gibi. Düşmana göre değişip uyulanarak zaferi ulaşma yeteneğine deha denir.

Öğrenci gençlik hareketinin kitleleşerek örgütlenmesinin yolu popülizm ve sosyal uzlaşma olamaz

Gelişen, kızgınlardan ve giderek tüm sınıf ve katmanları içine ister istemez çeken iç savaş, taşları yerinden oynatıyor. Bir yandan bu dalgalandırma yaşanırken, diğer yandan devrimci olanla olmayan arasındaki netlik de keskinleşiyor. Kararsızların, gelecekte korkanların, devrimi nasıl gördükleri, devrimci görevleri nasıl anladıkları platform eğitici okulunda bir bir açığa çıkıyor.

Faşist diktatörlük, ayağı altından kayan zemini sağlamlaştırmak için "yeniden yapılandırma" siyasetini devreye soktu. Daha önce defalarca yazdığımız ve söylediğimiz gibi, bu siyasetlerini çeşitli dokümanlarla yayınladılar, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi, Batı Çalışma Grubu Raporu ve Susurluk Raporu bunlardan bir kaç. Kısacası hakim sınıflar balans ayarlarıyla, şovenizm kışkırtıcılığıyla ve komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının ekonomi politikasıyla iç savaşın denetim altına almak ve gittikçe kitleleşen ve devrimci politikayla kucaklaşan halk hareketini bastırmak ve birbirinden vaktararak zararsız hale getirmek istiyorlar. Bunun başarısının esasa "gençlerin marjinalleştirilmesi"nde olacağını iyi biliyorlar. Bu noktada gelişen ve yaygınlaşan gerilla mücadelesinin diğer alanları en azından etkilememesi için yukarıda belirttiğimiz politikalarla medet umar bir haldeler.

Faşist devletin bu isteği, 24 Şubat'ta kılık, kıyafet genelgesiyle yerini buldu ve sapa samanın karışması için iyi de bir fırsat oldu. Kemalist "devrim yasaları"na gönülden bağlı İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü, MİT-Kİ'dan aldığı perspektifle öyle bir genelge yayınladı ki, üniversite öğrencileri ilkokul önlükleri, alabros traşları ve örgülü saçlarıyla ancak okul binasından içeri girebilirlerdi. Bir yandan toplumsal çürümenin ve kültürel yozlaşmanın sonucu alabildiğine "renklenmiş" geniş öğrenci kesimleri, bir yandan da politik akımların kimliklerini kılığa-kıyafete yansıtmaları, öğrenci gençliği bir anda üniversite önünde "birleştirdi". Öyle ki 1930'ların Kemalist ideolojisi, '90'larda yaşattığı sivil faşistleri "karşılarına aldı."

MGK generalleri gerilla bölgelerinde kamufle üniformalarına, Cumhuriyet bakanlarında özel fraklarına, cenaze törenlerinde merasim üniformalarına öyle alışmışlar ki çevrelerindeki herkesi onbaşı pırpırlı millîvekili sanıyorlar. Elbette bu değerlendirme yanlıştır. Öyle sanmadıkları iyi biliniyor. Ancak bu iç savaşta çıkabilmeleri için böyle olmasını istiyorlar. Fakat extacy'ye alışan, viskiye bulaşan ve rakıdan kaçan sivil faşistler için bile bu istek "devlet baba, canım fedda" anlayışına sığmıyor! Aynı zamanda devletin yıllarca devrimcilere karşı beslediği bu hareket biraz serpilip büyüyünce, söz dinlemez bir hale geldi. İnce

balans ayarlarında bunların da kulağının çekilmesi şart olmuştur/oluyor.

"Laiklik" tartışmaları ise, faşist diktatörlüğün -son yılların moda deyişleriyle kullandığı bir "gerginlik" politikasıdır. Günümler somutunda ise bunun altı bu kadar boş değildir. **Birincisi**; tepkili ve gelişen orta sınıfa karşı, iç savaşın hizmetine sunmak. **İkincisi**; devrimci ve yurtsever hareketi karşı kullanırken, bu riman, yeşil, islami kuşağın politika deneyimi kazanıp iç savaşta hakim sınıflara, orta sınıfa karşı kullanarak, kendilerini dayatmasını engellemek, haddini bildirmek.

Üçüncüsü ise; işin nirengi noktasıdır. Devrimci ve yurtsever hareketin gelişmesi, güçlenmesi ve kitleleşmesi askerileşmesinin önünü almak ve ne pahasına olursa olsun bunu yapmak. Bunu yaparken hakim sınıfların devrimci cephenin aleyhine iyi öğrendikleri bir şey var.

Bu tecrübeyi onlara biz kazandırdık. Devrimci hareketin eylemlilik içerisinde güçlenmesi ve bu gücünü esasta korumak için daha ileri bir mevzi için kullanması yerine birbirlerine yönelmesi. Bu zaafı iyi öğrenen ve siyasetten az buçuk antayanların aynı zamanda doğal bir süreç olarak bildiği bu durum, faşist diktatörlüğün uyguladığı "böl-yönet" politikasının zeminini oluşturuyor. Bu durum tahlil edildiğinde, geriye, ortaya bir suni "kavga zemini" yaratılmaktan başka şey kalmıyor. Atarsın ortaya bir genelge, uğraştırırsın devrimcileri.

Bir dönem sana karşı birlik yapsalar da iş düğüm noktasına geldiğinde nasılsa "örneklik" tartışmaları devrimcileri başlangıçtan daha geri bir pozisyona ulaştırıyordu. "Eylemin birleştirici" olduğu evrensel yasasını "proletarya bilimine katkılar sunarak"(!) tersine çevirmeyi devrimci hareket iyi bir şekilde başarıyor, başardığını sanıyor. Bazıları görmese de; eylem birleştiricidir ve bir o kadar da dönüştürücüdür. Yeterki az çok proletaryanın bilimini kavgaın şartlarında aklımıza getirelim ve onun şaşmaz yol göstericiliğinden çıkmayalım.

'98 yılında gündemin kavgalı geçeceğini ve kitle gösterilerine sahne olacağını belirtmiştik. Mart ayı bu söylediklerimizi doğruladı. Memurların Kızılay eylemi, emekçi kadınların Taksim eylemi devrimci ve komünistlerin Gazi Mahallesi'ndeki kitlesele eylemi ve diğer illerdeki gösterileri, onumuzdaki ayların nasıl geçeceğini işaretini veriyor. Diyarbakır'da da benzer gösterilerin olması, birleşik mücadelenin bu zeminde yavaş yavaş buluştuğunun sevindirici bir işareti. Koza İstanbul'da Özgürlük Örgütü Güçte Kadın Platformu'nda Kürt kadınlarının aktif biçimde yer alması bu sevindirici işareti daha da anlamlı kılıyor.

Mart ve sonraki ayların öğrenci gençlik açısından da keskinleşeceğini söylemek abes olmayacaktır. Tersini söylemek kör- lük olacaktır. Bu gelişmeleri hakim sınıflar da tesbit ediyor ve bahsi geçen genelge bu açıdan bildik yoldan gündem saptırmanın aracı oluyor. Bu tür genelgeler, turban vb. tartışmalar, yıllardır dönem dönem üniversitelerde yürürlüğe sokuldu ve buna sadece RP karşı çıkmadı. ANAP'ından DYP'sine tüm düzen partilerinin merkez sağ olarak adlandırılanları bu tür uygulamalara sözde tepki duydular. Merkez sol olarak tanımlanan faşist partiler ise laiklik savunusu yaparak "gerginlik" politikasının, daha doğrusu gündem saptırmanın diğer tarafı oldu ve bu mesele artık deyim yerindeyse kabak tadı verdi. Kemalizmin yıprandığı ve ihtiyaç duyduğu her süreçte bu tartışmalar, polemikler ve çeşitli eylemlere yola- çacak uygulamalar toplumsal muhalefetin akış yönünü "düzeltmek" için devreye sokulur.

Bu genel duruma rağmen, bu sefer farklı sonuçlar doğurdu. 28 Şubat'ın yıldönümü nedeniyle "şeriat" tehlikesinin hala varolduğu ispatlanmak istendi. Bu noktada yapılacak bir iki eylemle gündem yine İran, Cezayir gibi ülkelerin tartışılmasına sokulacak, "darbe mi, şeriat mı" teraneleri arasında ve sağolsun bir de reformistlerin sayesinde tablo MGK'nın istediği noktaya gelecekti.

İstenerler bu olmasına, rağmen, bu sefer tam olarak böyle olmadı. Bunun **birinci** ve temel nedeni, "iç savaş"ın politika zeminini her türden hareketlendirmesidir. **İkincisi**; genelgenin çok yaşamsal bir içenge sahip olması, "kılık-kıyafet"i düzenlemesidir. İnsanların kendilerini ifade etmesinin düşünceleri kadar önemli bir toplumsal biçimdir kılık-kıyafet. Bundan soyutlandı mı geriye tam anlamıyla hayvanlaşma, yabancılaştırma kalacaktır. Zaten düşünce ve eylem boyutunda, örgütlenme ve sosyal yaşamı şekillendirme konusunda yasalarla yeterince düzenlenmiş üniversite gençliği, ellerinde kalan son özgürlük noktasına da müdahale edilirse, başlangıçta resmini vermeye çalıştığımız kitlesele, geniş "birlik" görüntüsü oluşur. İlk gün kendiliğinden ve refleks olarak bir araya gelen politik akımlar, ilk anda ilk tepkiyi aşağı yukarı aynı cümlelerle ifade ettiler. Elbette bu cümleler, sloganlar bir bütün aynı olamazdı. Kastettiğimiz, genelgeyi hedeflemesiydi. Burada bilinçli bir birliktelik yoktu. Bunun böyle olmasını doğal karşılamak gerekiyor. Doğal karşılanmaması gereken, genel olarak devrimci öğrenci hareketinin bu kendiliğindenci hattan kurtulmamış olmasıdır. Bu es geçildi mi, yapılan değerlendirmeler de zorlama olacaktır.

Daha sonraki günlerde ise küçük burjuvazinin mesnetsiz kaygıları ve savruluş-

ları öğrenci hareketinde uç tavrıların alınmasına yol açtı ve böylesine önemli bir konuda doğru tavrın alınmasının önünde engel oldu. Bir yandan sürecin dışına çıkma tavrıyla özelleştirilecek sektör yaklaşımları sergilenirken, diğer yandan da uzlaşma eğilimleri belirdi ve alınması gereken bağımsız tavır, bu iki uç eğilimin arasında cılız kaldı. Devrimci hareketin "laiklik ve din sorunu" ele alırken taşıdığı temel zaafılar, popülizm ve seçkincilik, sektörler faşist diktatörlüğün laiklik tartışmalarını kolayca gündemin baş maddesine çıkarmasına neden olmaktadır. Bu temel zaafılar taşıdığı müddetçe de devrimci hareket bağımsız, öncü ve önder misyonunu yerine getiremeyecektir.

Öğrenci hareketi bu süreçte belirttiğimiz gibi, iki kampa ayrıldı. **Birinci kamp**; "dinci gericiler, faşistlerle yan yana gelindi" diye hedefe diğer kampı koyarken; **ikinci kamp**; "bu süreçte dincilerle birlik yapılır" diyerek sınıf uzlaşmacılığına popülizm bağlamında ele aldı ve birincilerin bazı haklı eleştirilerine neden oldu. Hemen belirtelim, ikincilerin de birincileri eylem kaçını, kendine güvensiz olarak eleştirmeleri özde olmasa da biçimde doğruyu yakalamaktadır ve haklıdır.

Meseleyi daha iyi görebilmek için bazı faktörlere dikkat çekmek istiyoruz. Devrimci harekette hakim sınıflar tarafından pompalanan bir İran ve Cezayir olma korkusu vardır. Yan feodal sosyo-ekonomik yapının doğal olarak koruduğu sosyal kurumlar içerisinde dinin ağırlık taşıdığı doğrudur. Özellikle T. Kürdistanı'nda bu ilişkiler daha bağlayıcı olması nedeniyle daha bğnaz ve gerici bir şekilde rol almaktaydı. Almaktaydı diyoruz, çünkü bölgedeki gerilla mücadelesi pratikte bu ilişkileri büyük oranda ya parçaladı ya da kendi denetimine aldı. Geçmiş yıllarda bu konuda ulusal hareketle yoğun polemikler yaşandı. Bazı yanlış yöntemler içerse de ulusal program çerçevesinde dini kurumlarla dönem dönem uzlaşarak; ki bu uzlaşma bu çerçevede çok da anlaşılabilir değildir; ulusal kurumsallaştırma içerisinde dedikleri gibi denetime alındı ve ilerletiletilerek kondu. Bu noktada dinin gerici-lik bazında hareket alanına büyük oranda müdahale edildi ve daraltıldı oldu. Birincisi bu durum gözden kaçıyor. İkincisi, alevi nüfusun doğal özellikleri İran ve Cezayir olmanın önüne engeldir ki "merkez sol" partiler de bu gerçeği iyi kullanarak "laiklik" görüntülerine malzeme yapıyorlar. Türk devleti kuruluşundan itibaren dinci gericilikle bağıni korumuş, fakat bununla beraber halkın doğal dini yaşamına bu ilişkiler bazında her zaman baskıcı bir tarzda müdahale etmiştir. Halkın bu baskılara karşı mücadelesi hiç bir zaman bağımsız bir karakter

ter alamamış, doğal dini önderleri sayısında ikidür besaplaşmalarına alet edilmiştir. Devrimci hareket halkın maruz kaldığı bu Kemalist "laik" saldırıları görmezden gelmiş ve Kemalist laikliğe tepkileri de İran ve Cezayir olma tehlikesinin potansiyeli olarak değerlendirmiştir. Oysa ki alevilerin dini olarak kendilerini ifade etmelerini devlet nasıl bastırmış ve yasaklamışsa; bir dönem "Türkçe ezan" gibi mezhepsel farklılıkları zorla giderme ve kılık-kıyafet örneklerinde olduğu gibi sunni kesimin de kendisini ifade etmesini, alevilere uyguladığı kadar olmasa da müdahale etmiş ve tepeden imneci bir tatte baskı altına almış, tek tip musliman yaralma çabası içerisinde olmuştur. Diyanet kurumlaşması, uygulamaları ve tetvaları, boğuna kadar aldığı kararlar bu bağlamda incelenmelidir.

Bunlar genel faktörlerdir. Güncel anlamda öne çıkarılması gerekenler de var. "Devrimci durum", "iç savaş" vb. tesbitleri yapılmaya da, kitlelerin düzenden kopmuş, meclise güveninin kalmadığı ve toplumsal muhalefletin alttan alta kaynadığı tesbitleri geniş bir yelpaze tarafından yapılıyor. Bunlara ek olarak şunlar da söyleniyor: Bu kopuşu örgütleyemeyen devrimcilerin yerine sivil faşistlerin, dinci-gericilerin kitleleri örgütlediği, kimi varoşlarda özellikle bunların geliştiği, 1980 sonrası bunun bilinçli bir politika olarak devlet tarafından uygulandığı vs. vs.

Tüm bunlar gözönünde bulundurulduğunda, gerek genel olarak ve gerek özgülde en son genelge karşıındaki öğrenci eylemlilikleri nezdinde, bu kesimlere yaklaşımımız ve bu süreçteki politikamız ortaya çıkmaktadır. Açmadan önce kısaca özetleyelim: Bağımsız politik duruşla ve sloganlarla (bazıları esnetilebilirler) alanda yer almalı ve devrimci inisiyatifi faşist ve dinci örgütlülüğe önderlik bazında fiilen dayatmalıydık. Bu "fiil"in anlamı bildiğimiz klasik anlamıyla devrimci şiddet ve zoru kapsamıyor. En azından on plana çıkamıyor. Eğer yukarıdaki belirttiğimiz zaatlar gösterilmeseydi devrimci politik önderlik alanda yansımaları olarak, hıyilece, dinci ve faşist yuvalar ya eylem içersinde etkisizleştirilecek, onları kitle pozisyonuna düşürecek ya da tecrit edecekti. Bahsettiğimiz bu gerici ve faşist önderliklerin alanda fiili olarak politikasız kalmaları dövlömleri, cezalandırılmaları kadar etkilidir.

Bu söylediklerimizin yapılmasının elbette bazı şartları var. Gerçekçi olduğunda, şu anda hiç bir devrimci, demokrat öğrenci grubunun tek başına bir bütün olarak layıkıyla yerine getirmesi mümkün değildir. Her zaman nicel güce tapmayı politika haline getirenlerin, tam da gerekli olduğu süreçte nicel gücü oluşturmaktan yan çizip sağa sola kaçmaları bizim açımızdan pek anlaşılabilir değildir. Bununla beraber ötel değerlendirilmeler adına bu kaçışlarını teorize etmeleri onları gulunc duruma düşürüyor. Hakim sınıfların elinden bu konuda politika yapma zeminini tüm çıplaklığıyla ele geçireceğimiz bu önemli fırsatı kaçırmış olmanız devrimci cephe açısından üzücü olmuştur. Ancak bu fırsatların ye-

niden ortaya çıkacağını da söyleyelim. Çünkü hakim sınıfların elinde yovencizm ve buna bağlı olarak dini inançları sömürmekten başka politika malzemesi kalmamıştır.

Biz yine yapılması gerekenlere dönelim. Öncelikle devrimci yapılar yukarıda bahsettiğimiz kaygı ve korkularından uzak durarak biraraya gelmeli, eylem alanında örgütlü ve disiplinli bir duruşu sergilemeliydiler. Meseleyi doğru bir politik hatta dincilik, türban meselesinden çıkıp siyasi iktidar sorununa ve özgüldüğü yansımalarına oturtmalıydılar. Bu noktada dincilerin ve sivil faşistlerin meseleyi kendilerine yontmalarına izin verilmemeliydi. Buna bir örnek de yaşanmıştır. Maalesef bu yaptırımı dinciler faşistlere uygulamıştır. Meseleyi çarpıttığı ve "birliği" bozacağı kaygısıyla faşistlerin "İsklal marşı" okumasına izin verilmemiştir. Eğer devrimciler alanlarda birlikte ve hazırlıklı örgütlü bulunabilmiş olsalardı bu inisiyatifi daha da geniş olarak kullanabilirlerdi. Eylemin genel akışından sözcülerine kadar, rektörlükte veya basınla görüşme yapacak komitelerin oluşturulmasına kadar devrimciler doğallığında eylemin önderi durumuna gelebilirlerdi. Bu noktada faşistlerle aynı alanda olmak, bizlerin değil, faşistlerin sorunu olurdu. Dolayısıyla eylemin içeriğini kendilerine yontup karşı-devrimci politikalara alet etmedikleri muddetçe, eylemin içinde olmak isteyen, bize rağmen orada kalan faşistlere "biz sizlerle bir arada olmayız" çıkışından çok daha anlamlı, çoğunluğu kazanıcı bir üslup olurdu. Bu söylediklerimiz anti faşist mücadeleyi genişletmez, aksine genişletir ve ilerletir. Aynı zamanda askeri hedeflerin de önünde engel değildir. Meseleye salt bu yüzden bakıldığında elbette terti düşünölecektir.

Yine boylesi bir eylemde askeri hazırlığın yapılmış olması ve bunun öğrencilere dönük değil, faşist kolluk güçlerine dönük oluşturulmuş olması gerekirdi. Çünkü bizim önderlik edeceğimiz veya en azından ağırlıklı olarak etkide bulunacağımız eylemde devletin tavrı bu kadar hoşgörölü olmayacaktır. Boylesi bir saldırı da, sorunu "sahiplenenlerden" kimin samimi olduğunu ve gerçekten öğrenci kitesini temsil edebileceğini pratiğin kızgın zemininde ortaya çıkarma yansına sahip olacaktır. Bir saldırı olduğu durumda, öncelikle faşistlerin polise karşı tavrı almaması hatta onlarla birlikte kitleye saldırması onlarca bildiriden ve ya teorik açılarından daha öğretici olacaktır. Saldırı olmadığı taktirde ise, zaten devrimci inisiyatifi karşısında dinciler ve faşistlerde eylem çapında bir ideolojik kırıklık ve politik açmazlık kendini açığa vuracak, süreç her iki açıdan da devrimcilerin lehine gelişme özelliği gösterecektir.

Peki hiç taviz verilemez miydi? Elbette verilir. "Gerçek müslümanlar biziz, biz müslümanlara da doğru önderlik yaparız" deyip sınıf uzlaşmacılığı yapılacağına, temel politik hedeflerin içeriğini bozmadan bazı tavizler verilebilir. Örnek: "Kahrolsun faşist diktatörlük" yerine, "Kahrolsun laik-faşist diktatörlük" sloga-

nını atmak ve attırmak, hem geniş kesimleri ifade edecek, hem de bizim görüşlerimizin içeriğini değiştirmeyecektir. Çünkü faşist diktatörlüğün laiklik anlayışdır burada dinci akımların (faşist önderliklerine rağmen) tabanının tepkisine sebep olan. Bu vesileyle faşistler ile dinciler de ayrıntılmış olur. Faşist diktatörlüğün altı temel tezinden birisidir hedeflenen. Ki bu konuda bırakın taviz vermiş olmayı, hedefe vurmuş olursunuz. Ancak temel doğrularına, ilkelerine inananlar taviz vermezler. Çünkü bir kere taviz verdiler mi, arkasından da geleceğini bilirler.

Öğrenci gençliğin akademik-demokratik ortak sorunları etrafında kitlesel bir birlik yakalaması olumlu bir şeydir. Ancak sınıf karşıtlığının yok sayıldığı, "ne güzel birlik olduk, ne kadar da kitleseliz" popülistlikle ana hedeflerin, ana sorunların gözden yitirildiği, bağımsız politik duruşların yadsındığı bir akademik ve "demokratik" birlik, faşist sistemlerin kitleleri "sosyal barış" ve "sosyal uzlaşma" düzleminde sınıf bilincini iğdiş ederek birlikte örgütlenmelere yönelttiği korporasyonların, neo-liberalizmle harmanlanarak yeniden hortlatılmasından başka bir şey olamaz. Kılık-kıyafet noktasında çıkarılan bir genelgeye ilişkin de bizim bir politik tavrımız, duruşumuz vardır. Politik tavrı her konuda ve her alanda vardır. Ekonomik, akademik vb. mücadelelerde sınıf mücadelesinin görüngüleri. Bu kavranmadığı taktirde sağa-sola savrulmuşlar kaçınılmaz olur.

Bağımsız politik duruşumuz, politikalarımız, kitlelerin çoğunluğunun ihtiyaçlarını gözetir ve çoğunluğu kazanmayı ilke edinir. Ancak bu "kazanma", politik savaşa kazanma, devrime kazanma, gerçek ihtiyaçlarını açığa çıkarıp kavratarak uğruna mücadeleye kazanmadır; ekmeleme değil. İlkelerimizde ve taktiklerimizde ancak bu bağlamda, nesnel gerçeklikten dikkate alan esnekliğimiz olur. Bu esneklik, sınıf bilincinin köreltilmesi, muğlaklaştırılması olamaz.

Eylem özgölünde, akademik demokratik bir eylem olması itibariyle o taleplerle alanda bulunan faşistler dahil hiç kimseyi, eylemi kimadıkları ve karşı devrimci pratik ve politikalara yönelmedikleri taktirde, hiçbir hireyi dışlamak, alandan atmamak bizim tavrımız olmaz. Ancak bu, daha dün arkadaşlarımızı katleden devletin eli kanlı itlerini muhatap aldığımız anlamına da gelmez. Bizim muhatapımız kitlelerdir. Pek çok dinci örgütün tabanı dahil, dindar öğrencilerin çoğunluğu, bugün karşı-devrimin etki alanında olsalar dahi karşı devrimci değillerdir. Bu diyalektik kavramak gerekiyor.

Ancak eylem, bütünselliğinde, medya kanalıyla tüm topluma sınıf uzlaşmacılığı, sosyal barış mesajı veren bir niteliğe bürünmüştür. Bunun temel sebebi, bırakalım önderliği, eyleme dahil olan devrimci yapıların popülist ve bağımsız politik duruş sergileyememeleri olmuştur. Kimi Kemalist "laik", "sivil", "devrimci çevrelerin", "dincilerle, türbanlılarla birlik olunmaz" haykırışları da bu duruma tuz-biber ekmiş ve devrimci öğrenci hareketi devlet politikalarının iki

görüngüsüyle kaskaca alınmış oldu. Bizim dindarlarla bir sorunumuz yok. İnanca saygı ve düşünceye özgürlük demokratik söylemiyle harekete geçmek. Kemalist diktatörlüğün faşist laisizmi teşhir etmek, inançlarından dolayı baskı gören kesimleri devletin karşı-devrimci çetelerinin peşinden söküp alabileceği hiç değilse bu çevreleri tarafsızlaştırarak bir dinamige sahiptir. Açık ki bağımsız politik duruş olmadan bunun başarılmaması imkansızdır.

Bir diğer açıdan da, açıkçası üniversitelerde türban sorunu olsun, kılık-kıyafet sorunu olsun sivil faşistlerin ellerini, kollarını sallaya sallaya okullara, yurtlara girip gerçekleştirdikleri katliamlar olsun, daha pek çok noktadan meselenin buraya evrileceği belliydi. Üniversitelerdeki özel güvenlik birimleri ve kapılarda kimlik kontrollerine dönük olarak her kesimin çeşitli tepkileri manipöl edilerek, giriş-çıkış kontrolleri bir bütün "meşrulaştı". Genel olarak bu konudaki politikamız başından beri nettir. Esas hedefimiz politik iktidarın sözkonusu politikalarının uygulayıcısı, üniversiteleri kışlatılmasını varlıklarıyla somutlaştıran polis-jandarma, özel güvenlik birimleri vb. kurumlaşmaların dağıtılması, iğlevsizleştirilmesi ve giderek bunların üniversitelerden çıkarılmasıdır. Sakallı sakalsız, türbanlı-mini etekli vb. denetlenmesini bırakalım, üniversitelerdeki kışla gerçekliği bir bütün olarak protest edilmedi, hiç kimlik gösterilmemeli, girektiginde kitlesel olarak ve haklı zoru bu noktalar lağvedilerek okula girilmelidir. Hedefimiz net olmalı. Cephemizi de elbette ki geniş tutmalıyız. Ama cepheyi geniş tutacağız derken de hedefimiz kim olduğumuzu asla akıldan çıkarmamalı, hakim sınıfların bizi ideolojik kaskaca almalarına asla izin vermemeliyiz.

Sonuç olarak; ne seçkin, elit devrimcilik, ne de bundan kurtulacağım diye gülenekler içerisinde boğulan devrimcilik, bu süreci kaldırabilir. "Benim öngörülerim doğrulanıyor, iç savaş benim söylediklerime göre geliyor" yada, "halkın iradesi budur, ben uyarım, halk kavgası ediyor, ben de ederim" tesbitleri devrimci politika değildir. Bir yanda İran oluştuktan korkanlar, diğer yanda "gerçek müslümanlığı savunanlar." Meseleler böyle halledemeyiz. Bugün iç savaş teorik ukalalıkla, lafazanlıkla ve öncülü kaygılarıyla ilerlemiyor. İç savaş ne sınıfsal sınıfsal eylemlerle ilerliyor, ne de edilebilir bildirilerle...

Sansasyonel eylemlerle, popülist yaklaşımlarla bu memlekette iktidar parçalanmaz. Bunları hakim sınıfların gerillanın ayak sesleri karşısında duydukları korkuyu depreştirir, katmerleştirir, kitlelerin devrim ve kurtuluş isteğini arttırır, kendine güveni, yükseltir o kadar. Ancak iktidar, gerilla bölgelerinde kurumlaşmadan ve bu kurumlaşma üzerinde ayağa kalkılmadan parçalanamaz ve yıkılmaz. Bunu böyle bilip anlamayanlara Cumhuriyet gazetesi daha çok İran uyarısı yapar. Aydınlanıkçılar daha çok "dinci gericiyle karşı cephe" çağrısı yapar. Sözün özü: "Bugünlerdir kavganın günü..." ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● İLK TMLGB ŞEHİDİ

AHMET ŞAHİN

Gençliğin gelecek olduğu, devrim mücadelesinde, faşist diktatörlüğe karşı sınıtın ve halkın siyasi iktidar mücadelesinde önemli bir yer tuttuğu, sadece öncü tarafından değil, tüm devrimci hareketler tarafından da teslim edilen bir gerçekliktir.

Gerek çağrılarımızda, gerek dünya devrim tarihinde devrimin önderleri genç yaşlarda proletarya bilimiyle tanışıp, örgütleniyorlar. Genç olmanın verdiği ataklık, cesaret ve kolay kavrama özellikleri gençliğin devrim mücadelesine katılmasında belirleyici etmenlerdir. Bunların, örgütlü mücadele içerisinde kararlılığa, sabıra ve uzun süreli savaşta her türlü zorluğu aşmada ideolojik sağlamlığa dönüştürülmesi amaçlanır.

TKP(ML), hem gençlik kitlesini işçi, köylü ve öğrenci gençliği örgütlemek hem de bu alandaki dinamizmi devrimci savaşın bünyesine kazandırmak, aynı zamanda genç kadrolar sağlamak için gençlik içerisinde komsomol aracılığıyla çalışma yapar. Parti siyasetinden, ideolojik çizgisinden ve örgütsel anlayışından bağımsız olmayan komsomol, gençlik alanının kendi özgül yanlarına göre bazı farklılıklar taşır.

Parti komsomolda gençliği savaşmayı öğretir. Savaşmayı öğrenmek en iyi savaşın içerisinde olacağından, komsomol, özellikle bizim gibi ülkelerde savaş örgütü niteliklerini taşımak zorundadır.

TKP(ML) daha kuruluş yıllarında yan örgütü Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği'ni (TMLGB) perspektifi ne almış, ancak bunu özgül gelişmelerden dolayı, derli toplu bir şekilde ancak 1987 yılından sonra faaliyete geçirmiştir.

Tuncay Çankıoğlu, İsmail Oral ve Hasan Altunbaş yoldaşlar, bu ilk yıllarda TMLGB'nin önderliğini yapmaktaydılar. Komsomol'un çatısını partinin ihtiyaçlarına göre sağlamlaştırmaya çalışıyorlardı. O dönemin koşullarında, zamanında yerlerini yeni yoldaşlara bırakarak, partinin temel organlarında (İsmail Oral yoldaş Batı Anadolu Bölge Komitesi'nde,

Tuncay Çankıoğlu yoldaş partinin Merkez Komitesi'nde) görev aldılar. TMLGB'nin bir kadro kaynağı olduğu bu yoldaşlar şahsında ve pratiklerinde de somutlanıyordu. Faaliyetleri sırasında İsmail yoldaş 1990'da bir ev baskınında katledilerek, Tuncay Çankıoğlu ve Ayhan Altunbaş yoldaşlar da değişik yer ve zamanda,

farklı gerilla bölgelerinde çatışmalar da şehit düştüler.

TMLGB kadroları, militanları silahlı mücadelenin gereklerini yerine getirmek için şekillenirler. Düşmanın koluk güçlerinden, askeri ve ekonomik hedeflerden silah ve para kamulaştırmakta vb. görevler alırlar. Bu pratik içerisinde deneyim kazanan yoldaşlardan bir çoğu partinin esas silahlı örgütünde yani TİKKO'da veya kentlerdeki parti birimlerinde, askeri komitelerinde yer aldılar. Bu yoldaşlardan biri de, TMLGB Ankara İl Komitesi Sekreteri **Ahmet Şahin** yoldaş. Yoldaş 11 Eylül 1989'da görevlendirildiği Mersin'deki bir karakol baskını eylemimizde, yaralı esir düşerek işkencede katledildiğinde, adı, parti miz tarihine TMLGB'nin ilk şehidi olarak onurla işlendi.

İbrahim yoldaşın belirttiği kadro politikasını yoldaşlar yaşamlarıyla yerine getiriyorlardı. Profesyonelleşmeyi ve profesyonel faaliyet içerisinde, mücadelenin her alanında görev almayı ve esas mücadele alanlarına kan katmayı öncünün programından öğrenip, uyguladılar. Bugün birçok örgütü sağ faşistecilik hattında tutan yanlış kadro politikasına, mesleki örgütlenmelerde, kitle örgütlerin

de çürüme anlayışına karşı bu yoldaşlar, kitlelerden kopmadan aksine kitlelerle daha da bütünleşerek, can bedelli öleştirelerini sundular ve doğru Leninist kadro politikasını, Maoist kitle çizgisini hayata geçirdiler.

Bir çoğu üniversite sıralarından mücadeleye aktif olarak katılan bu yoldaşlar,

salt askeri mücadeleye değil, mücadelenin teorik ihtiyaçlarına da cevap vermeye çalıştılar. Orağı, çekici ve kalem silahla birleştirmeyi bildiler. Devrimci teoriyi devrimci pratiğin hizmetinde kullandılar. Sadece genç komünistler, gençliğin kadroları olarak kalmadılar, partinin kadroları haline geldiler.

Yoldaşları, Naki, Medet ve daha niceleleri katıldı o önderlerin açtığı yola. Bugün gerilla bölgelerinde olsun, kentlerde olsun birçok yoldaşımız TMLGB saflarında partili mücadeleye, köylü gerilla savaşına geçti, geçmektedir.

Bu pratik, her türden sağ ve sol tasfiyeciliğe karşı izlenilmesi gereken doğru pratiktir. Özellikle öğrencilik yıllarında keskin "devrimci olup da diplomasıyla beraber düzenin kulvarlarına koşan ve bu duruşlarıyla devrim engel olanlara karşı bu pratik iyi öğrenilmelidir. Sadece öğrenci gençlik de değil; işçiler, köylüler arasında da bu böyledir. Yıllarca mülisik yapanlarımız, bir adım ötesini göremeyebilmekte, gerisin geriye gidebilmektedirler. Yine sendikalarda sendika önderi olanlarımız, zamanla sanı sendikacılıktan beten pratik izleyebilmektedirler.

Gençlik, önderlerini ve şehitlerini bilmelidir. Onlardan öğrenmelidir. Onlardan yalnızca insani erdemleri değil, yaşamlarıyla bütünleştirdikleri devrimci politikayı, Maoist hatı öğrenmelidir. Bazıları şehitlerimizden bahsederken ne kadar alçakgönüllü olduklarını, sevecen olduklarını, çocukla çocuk, büyükle büyük olduklarını anlatmaktadırlar. Elbette, işte buna en iyi örnek, **Mehmet Ali Çakıroğlu** yoldaştır. Ancak O, bu özellikleri ideolojisiyle kazanmış, devrimci hesaplaşmayla günlük yaşamını, sosyal yaşamını düzenlemiş, ideolojinin doğal gereği olan özellikleri kişiliğinde belirgin kılmıştır. Yoksul bir ailenin, halkın değerli bir evladı olarak var ettiği bu değerleri, devrimci değerlerle yoğurarak kendisinde hakim kılmıştır. Mehmet Ali Çakıroğlu yoldaşa, bu özellikleriyle beraber yol gösteren ve yaşamını çizen, ideolojisi ve partisinin programıydı. O, savaşarak savaşırma ilkesini, nice yoldaşlarımız gibi yaşatandı. TMLGB Siyasi Büro Sekreter Yardımcısı ve TKP(ML)'nin değerli bir üyesi olarak şehit düştüğünde, bomba yapıyordu halk gençliğinin komünist önderi. Bir kaza sonucu elinde patlayan bomba ile yaralanan yoldaş, polisin tedavisini engellemesi sonucu, bir kez daha sır vermeyerek, ölümsüzleşti. İşkencehanelerdeki tavizsizliği, her türlü görevi coşkuyla yerine getirişi ve parti değerlerine toz kondurmayışı onun için öncelikli olarak bahsedilmesi gereken özelliklerdir.

İşte bu genç yürekler, genç önderler bugün bizleri selamlıyorlar. İşkencede direnmeyi, devrim için sürekli değişimi ve gelişimi, hep bir adım ötesini hedeflemeyi işaret ediyorlar. İyi bir öğrenci gençlik önderi olmak için kafamızı kampüs sınırlarına hapsetmemeyi, iyi bir işçi gençlik önderi olmak için kafamızı atölye sınırlarından ve sendikacılıktan çıkarmayı örgütleniyorlar. 25 yaşında TKP(ML)'yi kuran önder İbrahim, 4. Genel Sekreterimiz olarak ölümsüzleştiğinde yine sadece 25 yaşında olan önder Savaş, bize cüreti ve iletisi atılmaları gösteriyorlar. Düzendan kopuşu, devrimci atılganlıkla devrimci sabrı birleştirmeyi öğretiyorlar ●

AHMET MUHARREM ÇİÇEK

MART AYI ŞEHİTLERİ

Ahmet Muharrem Çiçek 19 Mart 1973 tarihinde İstanbul'da çatışmada, Emin Uğurlu 27 Mart 1980 tarihinde Almanya'da, Mustafa Akdal 19 Mart 1982 tarihinde Almanya'da, Veysel Yıldız 28 Mart 1982 tarihinde İstanbul'da gözaltına alınıp katledilerek, Hidir Yıldız 17 Mart 1986 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düşerek ölümsüzleştiler.

MUSTAFA AKDAL

Ölüler görmeye zaman var mıydı
Yürüyenler ardına bakar mıydı,
Görülse mi bunlar
Eyy çocukları

Fazla söze ne hacet
Öykümüz
Rüzgarın aytında değil mi
Kaç hançer saplanmadı ki
Şu yüreğimiz,
Kaç bahar ömrümüz elsti geçmedi ki...
Ama yinide
Dindik ayakta kiler için
Ellerinde prosi hançerlerle
Sasıp kalanlar için,
Bin Dersim için gümbürdeyen

DAĞLARIMIZ

Şu dağ yürekleri kim?
Gayri kim dunduracakmış bu katar
Ciğerim!
İsta
Dolu-dieğin kaçıyormuş oraya
Canca can
Kansa kan
Aha
Badanımız orta yerde
Elimiz ateşte
Başımız güneşte
Bin daha çağalıyor her düğün
Çünkü
Tahvina kuralı
Çiçekler açacak dağlarımız var bizim
Dağlarımız.

VEYSEL YILDIZ

HIDIR YILDIZ

EMIN UĞURLU

16 Mart 1978 yılında İstanbul Üniversitesi öğrencilerine karşı üniversite önünde gerçekleştirilen devlet destekli bombalı ve silahlı faşist saldırıda 7 devrimci, demokrat öğrenci katledildi.

1988 yılında Irak diktatörü faşist Saddam'ın emriyle Kürtlerin yaşadığı Halapçe kent, kimyasal bombalarla yerle bir edildi. Bu saldırıda çocuk, yaşlı yaklaşık 5 bin Kürt katledildi.

KOMÜNİST ÖNDER CÜNEYT KAHRAMAN

KAVGAMIZDA YAŞIYOR!

Açıklama:
Elimize posta kanalıyla geçen
TKP(ML) MKSB imzalı 5 Mart
1998 tarihli bildiriye olduğu gibi
yayınliyoruz.

Kurt-Türk ulusu ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının kurmay örgutu Partimiz Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in şehit düşen 4. Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman ve Karagedik kardelenlerini, kavgamızda bayraklaşmalarının 1. yıldönümünde ideallerini yaşatarak anıyoruz.

Çeşitli millet ve milliyetlerden emekçi halkımız!

Partimiz TKP(ML), faşist diktatörlükle tutuştuğu amansız savaşta başta kurucu önderimiz ve başkomutanımız İ. Kaypakaya olmak üzere onlarca önderini, kadrosunu, üyesini ve savaşçısını şehit verdi. Kuşkusuz, farklı tarihsel koşullarda farklı tarihsel misyonlar üstlenmiş ve bu misyonlarının gereklerini yaşamaları pahasına yerine getirmiş tüm önderlerimizin ortak özelliği, Marksizm-Leninizm-Maoizm ve yüce komünizm davasına olan inançları ve bağlılıklarıydı.

Kurucu Genel Sekreterimiz ve Başkomutanımız İ. Kaypakaya yoldaşın bir avuç genç ve tecrübesiz kadroyla emperyalizme ve onun ülkemizdeki sosyal dayanağı kumradır burjuvaziye ve büyük toprak ağalarına Halk Savaşı Stratejisi'yle meydan okuyuşu, sıradan bir cüret değildi. Bu cüret, bütün heybetini Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine olan derin bir inanç ve içkulu bir halk sevgisinden almaktaydı. Bu cüret, aynı zamanda dünya proletaryasının kızıl bayrağını bir paçavraya çeviren 50 yıllık reformist, revizyonist ve parlamentarist gelenekle de hesaplaşmayı önüne hedef koyarak, 50 yıl aradan sonra çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye proletaryasının kızıl bayrağına sürülen lekeleri temizleyerek, Türkiye proletaryasının özlemini duyduğu kurmay örgütün yeniden maddi bir güce dönüştürülmesini de beraberinde getirdi. Tarih, '72 Manifestosu olarak geçen Partimizin programı, bu cüretin maddileştirdiği ve bilimin hazinesine armağan ettiği parlak görüşlerdir. Faşist diktatörlüğün ideologları tarafından 'İhtilalci komünizmin Türkiye uyarlaması' olarak değerlendirilen '72 Manifestosu'nun en billurlaşmış ifadesi olan Partimiz TKP(ML)'ye yönelik surek avı, ilk kuruluş günlerimizden itibaren zaman yitirilmek-

sizin devreye sokuldu. 12 Mart askeri faşist diktatörlüğünün estirdiği terör karşısında tutunamayan devrimci hareketin kısa bir sürede ağır yenilgiye uğramasıyla birlikte faşizm, bütün oklarını Partimize yönelterek saldırılarını artırdı. Faşist diktatörlük Partimiz TKP(ML) ile özdeşleşen kurucu önderimiz İ. Kaypakaya yoldaşı uç ay boyunca en içten işkencelerden geçirip kaillettiğinde, Partimiz TKP(ML)'nin biteceğini hayal etmişti. Ancak bunun çok büyük bir yanlış olduğu fazla zaman geçmeden komünistler tarafından bir kez daha ispatlandı.

12 Mart örgütsel yenilgisiyle kurucu önderimiz ve başkomutanımız İ. Kaypakaya yoldaştan bayrağı devralan komünist önder Süleyman Cihan yoldaş, yenilginin psikozuyla güçlü bir şekilde kendisini hissettiren yalınlaş, kaçış ve sağ tasfiyeci rüzgara inat '72 Manifestosu'ndan şaşmayarak Partimiz TKP(ML)'nin savaş partisi olma özelliğinin korunmasına önyak oldu. Uluslararası komünist hareketin paramparça olduğu; Marksizm-Leninizm-Maoizm saldırılarının en üst boyuta vardığı bu tarihte Süleyman Cihan yoldaş, başta modern revizyonizm olmak üzere tüm anti-Marksist ideolojik akımlara karşı Partimizi MLM silahıyla donatmakla kalmadı, aynı zamanda Partimiz TKP(ML)'nin uluslararası komünist hareketin yeniden derleip toparlanması na azımsanmayacak derecede katkı sunmasına da önderlik etti. Bütün bunların yanı sıra Partimiz saflarında Maoizmin reddi temelinde yerşeren revizyonizm-Trüçizm kırmızı anti-Maoist fikirleri mahkum ederek Partimiz TKP(ML)'nin Maoist niteliğini korumasına fiili olarak önderlik etti. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüne karşı Köylü Gerilla Savaşı'nı yükseltme tarihsel misyonunun gereklerini yerine getirme çalışmaları sırasında işkenceci katillerin eline düştüğünde, upki önderi İ. Kaypakaya gibi proletaryanın kızıl bayrağını bu alanda da komünist önder niteliğine uygun olarak yükseklerde dalgalandırıp, ser verip sır vermeyerek ölümsüzlüğü kucakladı.

Hiç kuşku yok ki, onlara en çok ihtiyaç duyduğumuz tarihi süreçte bedenleri aramızdan ayrılmaları Partimiz için büyük kayıplardı. Ancak Partimiz, '72 Manifestosuna ve önderlerine bağlılığın gereği olarak, faşist diktatörlüğün partiyi başsız bırakma çabasını boşa çıkarmayı onların ideallerine bağlılığın nişanesi olarak algılayıp yoluna devam etti. Kabul etmek gerek ki, dönem oldukça zorlu bir dönemdi. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün kapkaranlık günleri yaşanıyor. Türkiye

devrimci hareketi yeniden derin bir sessizliğe bürünmüştü. Ancak kurucu önderimiz ve başkomutanımız İ. Kaypakaya'nın 50 yıllık bir karanlığın ortasında kızıl bir şimşek misali çıkması gibi, 12 Eylül'ün karanlık günlerinin kalbine saplanan kızıl partizanlar da savaşa asla ara vermediler. Mülteciliğin revaçta olduğu bu süreçte Partimiz TKP(ML); Türkiye ve Türkiye Kürdistanı dağlarını ve kent varoşlarını mesken eyledi. Komünist önder Kazım Çelik yoldaş önderliğinde Partimiz TKP(ML), Köylü Gerilla Savaşı'nı daha geniş bir alana yayma mücadelesinde bir ilke daha imza atıyordu. Kazım Çelik yoldaş Partimiz TKP(ML)'nin Genel Sekreterlik görevini yürütmesine karşın, Partimizin savaşçı niteliğine yaraşır bir şekilde önderlik ettiği gerilla birliğiyle birlikte Palu dağlarında Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu'nun sıradan bir neferi gibi savaşırken, aynı zamanda "kaptan gemisinin başında olmalıdır" geleneğini de müfrezesiyle ölümsüzleştirerek sürdürüyordu. Kuruluşumuzdan itibaren en önde savaşıp ölümsüzleşmek geleneği Kazım Çelik yoldaşın soylu davranışıyla Partide ete-kemiğe burundürülen bir ilke oldu. Hayrettin Bakış'lar, Seyfi Batar'lar, Manuel Demir'ler, Hasan Ben'ler, Hüseyin Demir'ler, İsmail Oral'lar, Baba Erdoğan'lar, İsmail Bulut'lar, Tuncay Çarıkçıoğlu'lar, Kazım Ekici'ler en önde savaşıp ölümsüzleşme geleneğini tarihin sayfalarına nakşederek, işçi sınıfının ve ezilen halkların elinde yenilmez bir silaha dönüştürdüler. 26 yıllık sınıf savaşımızda, daha nicelen önderlerimizin yol göstericiliğinde savaşçı kanlarıyla al bayrağı miza rengini verdiler.

İki ağır örgütsel yenilgi ve onlarca fiziki darbeye karşı Partimiz TKP(ML), ideolojisinden ve şehitlerinden aldığı güçle her defasında yaralarını sararak yoluna devam etmeyi bilmiş ve faşist diktatörlüğün onu bitirme heveslerini her seferinde kursağında bırakmıştır. Partimiz TKP(ML)'yi dıştan yapılacak saldırılarla imha edemeyeceğini kabul etmek zounda kalan faşist diktatörlük, bu defada O'nu içten kuşatarak karşı-devrimci odak haline getirme hedefine yöneldi. 1987 yılında yaşanan istenmeyen bir ayrılık sonucu parti güçlerimizin ayrı iki örgütsel yapı olarak mücadelelerini sürdürme durumuna '92 yılında son verip tekrardan tek örgütsel merkezde bütünleşmesinden sonra büyük bir panjere kapılan faşist diktatörlük, "partiyi içten kuşatma" taktiğine hız verdi. Partimiz TKP(ML)'nin taktik önderlik, örgütsel politika, çalışma tarzı vb. sorunlardaki zaafılarından ustaca yararlanan faşist diktatörlük, Partimize sızdırdığı Karşı-

Devrimci Hücre ile amacına ulaşmayı çalışıyordu. 1994-95 örgütsel darbeleriyle kadrolarımızın bir bölümünün şehit bir bölümünün tutsak düşmesini faşist diktatörlük bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirerek şeytani planlarına daha hız verdi. Faşist diktatörlük tek amaç güdüyordu. O'da hangi yol ve yöntem olursa olsun Partimiz TKP(ML)'nin komünist niteliğinin bertaraf edilip karşıt dönüştürülmesiydi. Bunun için tüm hazırlıklar yapılmış ve '96 yılında harekete geçilmişti. Faşist diktatörlüğün titizlikle hazırladığı bu planda ne yazık ki(!) gerçek gözden kaçınılmıştı. Gözden kaçırılan komünist önder Cüneyt Kahraman gerçekteydi. '94 yılının başlarında faşist kolluk güçleriyle girdiği çatışmada aldığı ölümcül yaralara yenik düşeceği hesaplanmıştı. Komünist önderimiz Cüneyt Kahraman'ın komünist fedakarlığı, azı ve Maoizm bilimine olan sarsılmaz inancı ve derin halk sevgisi yeterince hesaplanmamıştı. Faşist diktatörlük ve onun Partimiz içindeki uzantıları olan Karşı Devrimci Hücre elemanları, onun ölümcül yaralarla savaşımını ve önderlik safından binlerce kilometre uzakta olmasını avantaj olarak değerlendirip Komünist Hazırlık Konferansı'mızı Partimizin taşıyıcısının basamağı olarak kullanmak istediler.

GÜNÜMÜZDE İBRAHİM'LERİN, SÜLEYMAN'LARIN, KAZIM'LARIN, İSMAIL'LERİN, BABA'LARIN VE TÜM ŞEHİTLERİMİZİN MİRASINA ÖLÜMLÜ BAĞLILIK VE MARKSİZM-LENİNİZM MAOİZME SONSUZ INANCIN ADI CÜNEYT'TİR!

Bir yıl önce bağımsızlık, halk demokrasi, sosyalizm ve yüce komünizm savaşında Partimiz TKP(ML)'nin militan üyesi ve halk ordumuz TİKKO'nun kahraman savaşçıları Mehmet Göynek, Songül Çelikkaya, İsmail Kahraman, Hülya Murkan, Garip Kalkan, Şafak Demir ve Akhayır ile birlikte faşist kolluk kuvvetleriyle girdikleri çatışmada şehit düşen Genel Sekreterimiz Cüneyt Kahraman yoldaş, Partimiz tarihi boyunca kendine yönelik hiçbir türlü şeytani tuzakla örüldüğü süreci tersine çevirmenin ideolojik-politik önderi ve sürece damgası vurarak düşmanın bütün şeytani planının boşa çıkarılmasının adı oldu. Savaş koşulları elverişli olmamasına karşın komünist öngörüsüyle, Partimizdeki tekeli gidişatın tersine çevrilmesi bilinciyle yaşamını hiçe sayarak ve kendisinin rattığı olanaklarla önderlik sahasına kalı etmekte gecikmedi.